Smrt favorita

Dick Francis

1

Zahaloval mě pach uhřátých koní a chlad říční mlhy. Bylo slyšet jen svištění větru, dusot kopyt a občas ostré zazvonění podkov, jak o sebe narazily. Za mnou jela skupina mužů oblečená stejně jako já do hedvábných jezdeckých kalhot a dvoubarevných svetrů, přede mnou jel osamělý jezdec. Jeho červeno-zelené barvy zářily proti šedivému plášti mlhy. Pobídl koně přes překážku z březového proutí, která jako temný pruh protínala dráhu před námi.
Všechno šlo tak, jak se dalo očekávat. Bill Davidson co nevidět vyhraje svou devadesátou sedmou steeplechase. Jeho kůň Admirál opět dokázal, že je nejlepším překážkářem v celém království, a já ho jako obvykle již hodnou chvíli obdivoval zezadu.
Svaly na Admirálově mohutném těle, které se rýsovalo přede mnou, se stáhly a napjaly. Kůň se přenesl přes překážku s lehkostí velikého umělce a já viděl, že na mne získal další dvě délky. Byli jsme na samém konci závodiště Maidenhead. K cíli jsme měli ještě půl druhé míle a neměl jsem sebemenší naději, že Billa dotáhnu.
Únorová mlha houstla, nebylo možné dohlédnout dále než od jedné překážky ke druhé. Tiché, bílé hradby mlhy uzavíraly řetěz jezdců do podivného, osamělého světa. Skutečná byla jen rychlost.
Cíl, diváci, tribuny, rozhodčí, vše zůstalo v mlze za námi, čekalo v neviditelných prostorách před námi. Na dlouhé opuštěné míli na konci dráhy se zdálo neuvěřitelné, že vůbec existují.
Byl to podivný, neskutečný svět, ve kterém se mohlo přihodit cokoli. A něco se přihodilo.
Blížili jsme se k oblouku na konci závodiště a připravovali se na další překážku. Admirál byl bez námahy o deset délek přede mnou a ostatními jezdci. Zřídkakdy se musel namáhat.
Zřízenec u nejbližší překážky přešel dráhu od vnějšího obvodu, přejel rukou po koncích březového proutí a skrčil se za překážkou.
Bill se ohlédl přes rameno, a když mě uviděl tak daleko za sebou, zablýskly se mu zuby ve spokojeném úsměvu. Pak se otočil vpřed, podíval se k překážce a odhadoval vzdálenost.
Admirál šel přes překážku dokonale, vznesl se do vzduchu, jako by let nepatřil jen ptákům.
A pak padl.
Zděšeně jsem hleděl na koně řítícího se v přemetu, na jeho hnědé nohy, bijící bezmocně do vzduchu. Zahlédl jsem pestře oblečené Billovo tělo letící střemhlav z výšky a slyšel jsem zadunění, jak kůň dopadl zády na zem.
Podvědomě jsem strhl svého koně doprava a přes překážku. V letu jsem se podíval dolů na Billa. Ležel nepohnutě na zemi, jednu ruku napřaženou do strany, oči zavřené. Admirál dopadl plnou vahou plecemi na Billovo nechráněné břicho a trhal sebou v zoufalé snaze postavit se na nohy.
Měl jsem prchavý dojem, že pod oběma těly leží něco divného, něco, co tam nepatří, jel jsem ale příliš rychle a nerozpoznal jsem, co to je.
Můj kůň se vzdaloval od překážky a mně bylo najednou špatně, jako bych byl dostal sám ránu do žaludku. Byl to šeredný pád, pád, který zabíjí.
Ohlédl jsem se přes rameno a viděl jsem, že se Admirálovi podařilo postavit a že odklusal stranou. Zřízenec se skláněl nad Billem, který stále ještě ležel bez pohnutí na zemi. Otočil jsem se vpřed a soustředil se na dostih, zůstal jsem na špici a měl bych se tam udržet.
Po okraji dráhy utíkal v protisměru sanitář v tmavé uniformě s bílou páskou. Stál předtím u nejbližší překážky a běžel teď na pomoc Billovi.
Pobídl jsem koně přes další tři překážky, ale srdce jsem již v dostihu neměl. Když jsem vjel do cíle před oči diváků na přeplněných tribunách jako vítěz, uvítal mě mnohohlasý výkřik údivu a sborový vzdech. Bylo to vlastně docela vhodné uvítání. Projel jsem cílem, pohladil koně po šíji a pohlédl k tribunám. Většina diváků byla obrácena ke dráze, vyhlíželi v neproniknutelné mlze Admirála, jistého favorita, který v

posledních dvou letech neprohrál jediný závod.
Dokonce i majitelka koně, kterého jsem jel, příjemná paní středního věku, mě uvítala otázkou: „Co se stalo s Admirálem?“
„Padl,“ řekl jsem.
„To je ale štěstí,“ zasmála se paní Mervynová.
Přidržela otěže a odváděla koně před vážnici. Sklouzl jsem ze sedla a prsty ztuhlými šokem jsem rozpínal řemeny. Poplácávala koně a blaženě švitořila, jak je šťastná, že jsme vyhráli, jak je to neočekávané a jaké štěstí, že Admirál měl jednou pro změnu smůlu, i když jinak, samozřejmě, je to škoda.
Přikývl jsem, usmál se na ni a raději jsem mlčel. Kdybych byl promluvil, musel bych být hrubý a nezdvořilý. Ať se raduje ze svého vítězství, myslel jsem si, vítězství nejsou častá a ostatně, třeba je Bill v pořádku.
Odsedlal jsem koně, opustil zářící paní Mervynovou, která přijímala gratulace prší na ni ze všech stran, a protlačil se davem k vážnici. Sedl jsem si na váhu, byl shledán v pořádku, odešel jsem do šatny a hodil sedlo na lavici.
Přišel Clem, dostihový sluha, který se staral o moje věci. Byl to malý, starší člověk, upravený, s ošlehaným obličejem a rukama, na kterých hrály šlachy jak napjaté struny.
Zdvihl mé sedlo a zálibně přejel rukama po hladké kůži. Tenhle zvyk se mu asi zakořenil za ta dlouhá léta, po která se staral o ušlechtilé, dokonale zpracované kožené předměty, pomyslel jsem si. Pohladil sedlo tak, jako by jiný pohladil tvář hezkého děvčete, radoval se z jeho hladkosti a krásy.
„Hezký úspěch, pane,“ netvářil se ale potěšeně.
Nechtěl jsem slyšet žádné gratulace.
„Měl vyhrát Admirál,“ řekl jsem krátce.
„Měl pád?“ zeptal se Clem ustaraně.
„Ano,“ odpověděl jsem.
Když jsem o tom přemýšlel, zdálo se to zcela nepochopitelné.
„A je pan major Davidson v pořádku, pane?“ ptal se Clem.
Věděl jsem, že se stará také o Billovy věci a že ho považuje za malé božstvo.
„Nevím,“ odpověděl jsem.
Přední rozsocha sedla ho udeřila přímo do břicha silou váhy těžkého, silného koně, který se pohyboval rychlostí 30 mil za hodinu, jakou tedy mohl mít chudák naději, myslel jsem si.
Natáhl jsem si beránčí kožich a šel jsem ke stanici první pomoci.
Přede dveřmi stála Scilla, Billova žena, třásla se, byla bledá a zoufale se snažila zachovat klid. Byla oblečena do vesele červeného kabátu a na načechraných tmavých kudrnách měla koketní norkový klobouček. Ty šaty se hodily k úspěchu, ne k zármutku.
„Alane,“ zavolala na mne, byla ráda, že mě vidí. „Doktor ho právě prohlíží, řekl, abych tady počkala. Co myslíš, je to zlé?“
Řekla to prosebně, a já jí moc útěchy dát nemohl. Vzal jsem ji kolem ramen.
Ptala se mě, jestli jsem viděl Billův pád, řekl jsem jí, že sletěl na hlavu a že to asi bude otřes mozku.
Otevřely se dveře a vyšel dobře oblečený štíhlý muž. Lékař.
„Jste paní Davidsonová?“ zeptal se Scilly.
Přikývla.
„Obávám se, že budeme muset vašeho muže převézt do nemocnice.
Nebylo by rozumné poslat ho domů bez rentgenových snímků.“
Povzbudivě se usmál a já cítil, jak Scillino napětí povolilo.
„Smím ho vidět?“ zeptala se.
Lékař zaváhal.
„Ano,“ řekl konečně, „není ale při plném vědomí, pořádně se uhodil do hlavy, nesnažte se ho vzbudit.“
Chtěl jsem jít za Scillou do ordinace, ale lékař mi položil ruku na paži a zarazil mě.
„Vy jste pan York, viďte?“ zeptal se.
Den předtím jsem byl u něho po lehkém pádu na povinné prohlídce.
„Ano.“
„Jsou to vaši blízcí přátelé?“
„Ano. Přechodně u nich bydlím.“
Doktor sevřel rty a zamyslil se. Pak řekl: „Není to dobré. Otřes mozku není tak zlý, horší je krvácení do břicha, pravděpodobně z poraněné sleziny. Telefonoval jsem do nemocnice, aby ho ihned vzali na úrazovku, jakmile tam přijedeme.“
Zatímco jsme spolu hovořili, zacouvala k nám jedna ze sanitek závodiště. Zřízenci vyskočili, otevřeli zadní

dvířka, vytáhli nosítka a odnesli je do ordinace. Lékař šel za nimi. Za chvíli se zase objevili a nesli na nosítkách Billa. Scilla je doprovázela, ve tváři opodstatněný strach.
Billův opálený, veselý obličej byl teď nehybný, šedavý, pokrytý kapičkami potu. Těžce dýchal pootevřenými ústy a neklidnýma rukama těkal po pokrývce. Ještě stále měl na sobě červeno-zelený dres, to bylo špatné znamení.
Scilla se ke mně obrátila: „Pojedu s ním v sanitce. Nemůžeš s námi?“
„Jedu v posledním dostihu,“ odpověděl jsem, „ale přijedu za tebou do nemocnice, jakmile to skončí. Neboj se, všechno bude v pořádku.“
Nevěřil jsem ale tomu, co říkám, a Scilla tomu také nevěřila.
Když odjeti, šel jsem podél budovy vážnice, dolů přes parkoviště k řece. Po nedávném tání byla Temže rozvodněná, tekla rychle, šedohnědá, s hřebínky bílé pěny. Asi sto yardů vpravo tryskaly proudy vody z mlhy, vířily zátočinou, u které jsem stál, a opět mizely v mlze. Proudily zmateně, neklidně, v neprůhledné nejistotě, tak jako já.
S tím Billovým úrazem něco nebylo v pořádku. Když jsem chodil do školy v Bulawayo, strávil náš učitel matematiky mnoho hodin (tehdy se mi zdálo, že až příliš mnoho) tím, že nás učil, jak dojít ke správným závěrům na základě známých skutečností. Logické dedukce nebyly jen předmětem jeho oboru, ale také jeho koníčkem. Často se nám úspěšně dařilo odvést ho od problémů geometrie k problémům Sherlocka Holmese. Díky jeho snahám vycházely ze školy desítky chlapců s neobvyklým pozorovacím talentem, všímaly si okopaných špiček bot uklízeček a duchovních a neušly jim mozoly na prstech harfenistů. Úroveň matematických znalostí na naší škole byla překvapivě vysoká.
Od naší staré, sluncem rozpálené třídy mě teď dělilo sedm let a stovky mil, stál jsem v anglické mlze a bylo mi zima, vzpomněl jsem si ale na svého učitele, sesbíral známá fakta a pořádně si je prohlédl.
Známá fakta…
Admirál, vynikající skokan, bez jakékoli viditelné příčiny padl náhle v plném letu. Zřízenec závodiště přešel přes dráhu těsně za překážkou, když jsme se k ní s Billem blížili. Na tom ale nebylo nic zvláštního. Když jsem já šel přes překážku a podíval se po Billovi, něco jsem jen tak tak zahlédl, to něco se matně, vlhce třpytilo, bylo to šedé, kovové. Dlouho jsem to všechno probíral v hlavě.
Závěr se nabízel, ale byl příliš neuvěřitelný. Musel jsem zjistit, jestli je ten závěr správný.
Vrátil jsem se do vážnice, abych si posbíral svoje věci a zvážil se na poslední dostih. Jak jsem vkládal ploché kousky olova do příslušných kapsiček, abych dosáhl váhy, kterou mi určil handicaper, ozvaly se tlampače a oznámily, že vzhledem k houstnoucí mlze bude poslední dostih odvolán.
V šatně vznikl okamžitě nával a připravený čaj a pečivo rychle mizely. Od snídaně uplynula již dlouhá doba a já jsem rychle spořádal obložený chlebíček s rostbífem, zatímco jsem se převlékal. Vyjednal jsem s Clemem, aby mi poslal věci do Plumptonu, kde jsem měl jet za čtyři dny, a vydal jsem se na nelákavou procházku. Chtěl jsem si pořádně prohlédnout místo Billova pádu.
Od tribun ke konci závodiště Maidenhead je dost daleko a než jsem tam došel, měl jsem boty, ponožky i nohavice úplně promočené od vysoké mokré trávy. Bylo tu mlhavo, chladno a úplně pusto.
Došel jsem k překážce z březových větví, zapíchaných kolmo do země, k nevinné, neškodné, snadné překážce. Dole byla široká přibližně tři stopy*1, nahoru se zužovala asi tak na polovinu, byla čtyři stopy šest palců vysoká a měla rozpětí deset yardů. Dočista obyčejná a lehká překážka.
Pozorně jsem si prohlédl doskok, ale nic zvláštního jsem nenašel.
Obešel jsem to k odskoku, tam také nic. Obhlédl jsem clonu, která navádí koně na překážku, na vnitřní straně, kde Bill spadl. Zase nic.
To, co jsem hledal, jsem našel až pod zevní clonou. Ležel stočený, napolo skrytý ve vysoké trávě, pokrytý drobnými krůpějemi mlhy, záludný a smrtící.
Drát. Bylo ho tam hodně, toho tenkého, šedavě stříbrného kovu, svinutého do kotouče o průměru asi jedné stopy, zatíženého kusem dřeva. Jeden konec drátu byl připevněný na podpěrném sloupu clony, 1 Angl. stopa = 30,48 cm. Angl. palec = 2,54 cm. Angl. yard = = 0,9144 m.
Angl. míle = 1 609,3 m asi tak dvě stopy nad horní úrovní překážky. Bez nářadí nešel uvolnit.
Šel jsem zpátky k vnitřní cloně a prohlížel sloup. Dvě stopy nad překážkou jsem našel na dřevě rýhu, sloup byl natřený a rýha byla zcela zřetelná.
Teď mi bylo zcela jasné, kdo tam ten drát dal. Zřízenec. Člověk, kterého jsem viděl jít od jedné strany dráhy na druhou. Člověk, kterého jsem nechal, aby Billovi pomohl, říkal jsem si hořce.
Při třímílovém steeplu v Maidenheadu se jela dvě kola. V prvním kole u této překážky probíhalo všechno hladce. Devět koní ji bezpečně přeskočilo, Admirál, který ještě nemusel spěchat na špici, skočil jako třetí. Jel jsem v tu chvíli podle Billa a zrovna jsem mu říkal, co si myslím o anglickém podnebí.

Ve druhém kole Admirál o několik délek vedl. Jakmile zřízenec uviděl Billa u předchozí překážky, musel přejít s volným koncem drátu přes dráhu a připevnit ho na protilehlý sloupek. Drát, napjatý asi dvě stopy nad překážkou, byl skoro neviditelný. V té výšce musel Admirála zasáhnout přímo přes prsa.
Surovost a podlost činu ve mně vzbudily hluboký, strašlivý hněv. Tehdy jsem ještě nevěděl, že mě ten hněv neopustí po mnoho dalších týdnů.
Jestli letící kůň drát nárazem přetrhl, nebo jestli ho strhl ze sloupku, jsem nevěděl. Protože jsem ale našel jen kotouč drátu, předpokládal jsem, že padající kůň strhl ten konec drátu, který nebyl na sloupku dost pevně zakotvený. Žádný z ostatních koní pád neměl, všichni tedy museli, stejně jako já, přeskočit už jen trosky nástrahy.
Pokud ten zřízenec nebyl blázen, a to se samozřejmě vyloučit nedalo, muselo jít o cílený útok na určitého koně a určitého jezdce.
Dalo se jistě předpokládat, že v této fázi závodu bude Bill už bezpečně na špici a že i za mlhavého dne budou živé barvy jeho dresu na dálku snadno rozeznatelné.
Vydal jsem se na zpáteční cestu. Byl jsem velmi rozrušený.
Zřejmě jsem se u překážky zdržel déle, než jsem si uvědomoval, protože se už začalo stmívat. Když jsem došel zpátky k vážnici a chtěl oznámit historii s drátem vedoucímu závodiště, zjistil jsem, že v hlavní budově zůstal jen topič.
Byl to starý, nepřívětivý člověk. Řekl mi, že nemá nejmenší tušení, kde bych mohl vedoucího najít a že správce závodiště před několika minutami odjel směrem do města. Kam, to nevěděl, ani nevěděl, kdy se vrátí. Zabručel, že se musí postarat o kotelnu a o patery kamna, a odštrachal se směrem k tribunám, které se nejasně rýsovaly v mlhavém šeru.
Nerozhodně jsem se za ním díval. Věděl jsem, že bych měl oznámit svůj nález někomu kompetentnímu. Ale komu? Všichni rozhodčí už jsou na cestě domů, plazí se po silnici v mlze a jsou nedosažitelní. Správce odjel. Kancelář vedoucího závodiště je zavřená. Trvalo by příliš dlouho, než bych někoho našel, než bych někoho donutil, aby se se mnou vrátil na závodiště a lopotil se tmou až na konec dráhy. Určitě by začaly nekonečné diskuse a dohady. Trvalo by věčnost, než bych se odtud dostal.
A Bill mezitím v maidenheadské nemocnici bojoval o život a já si tolik přál vědět, jestli má šanci vyhrát. Scilla musela prožívat kruté hodiny plné úzkosti, slíbil jsem jí, že za ní přijedu co nejdříve, a tak jako tak jsem se už příliš zdržel. Drát začarovaný v mlze a omotaný kolem sloupu vydrží do zítřka, pomyslel jsem si: Bill možná ne.
Billův jaguár stál osaměle na pustém parkovišti. Nasedl jsem, rozsvítil světla a mlhovky a odjel. Za branou jsem odbočil vlevo a pak jsem opatrně pokračoval asi dvě míle po okresce, znovu odbočil doleva přes řeku a projel spletitými jednosměrkami Maidenheadu až k nemocnici.
V jasně osvětlené hale, plné spěchajících lidí, nebylo po Scille ani stopy. Šel jsem se zeptat vrátného.
„Paní Davidsonová? Manželka toho žokeje? Tu najdete v čekárně, jsou to čtvrté dveře vlevo.“
Našel jsem ji tam. V bílém, úzkostném obličeji měla jen oči, velké temné oči, podmalované tmavými stíny. Veselý klobouček si sundala.
„Jak je mu?“ zeptal jsem se.
„Nevím, řekli mi, ať jsem klidná.“
Skoro plakala. Sedl jsem si vedle ní a vzal ji za ruku.
„Jsem ráda, že jsi se mnou, Alane,“ řekla.
Otevřely se dveře a vešel mladý lékař s fonendoskopem v ruce.
„Paní Davidsonová, myslím…,“ zarazil se, „domnívám se, že by bylo dobře, kdybyste šla za svým mužem.“
„Jak je mu?“
„Ne… není to moc dobré. Děláme, co je v lidských silách.“
Obrátil se ke mně: „Vy jste příbuzný?“
„Ne, přítel. Odvezu paní Davidsonovou domů.“
„Ach tak. Počkáte na paní Davidsonovou, nebo se pro ni později večer vrátíte?“
Hovořil klidným, ovládaným hlasem. Podíval jsem se mu do očí a pochopil, že Bill umírá.
„Počkám.“
„Dobrá.“
Čekal jsem čtyři hodiny. Naučil jsem se zpaměti vzoreček na záclonách a škvíry v linoleu. Nejvíc času jsem ale strávil úvahami o tom drátu.
Konečně se objevila sestřička, hezká, mladá a velmi vážná.
„Je mi to moc líto…, major, Davidson zemřel.“

Chtěla, abych šel s ní, že si paní Davidsonová přeje, abych se šel na Billa podívat. Vedla mě dlouhou chodbou do nevelikého bílého pokoje. Scilla seděla u jediného, tichého lůžka.
Vzhlédla ke mně. Nemohla promluvit.
Bill tam ležel tichý, bílý, vzdálený, nenávratně ztracený. Nejlepší přítel, jakého kdo mohl mít.

2

Příští den brzy ráno jsem odvezl Scillu domů do Cotswoldsu.
Byla vyčerpaná celonočním bděním u Billa, omámená sedativy. Děti čekaly na schodech, obličeje vážné, oči temné. Ve dveřích stála Joan, energická, schopná mladá žena, která se o děti starala a které jsem večer telefonoval, co se stalo.
Scilla si sedla na schody a dala se do pláče. Děti se k ní schoulily, objaly ji a snažily se trochu utěšit velikou bolest, kterou ani nemohly pochopit.
Pak si Scilla konečně šla lehnout do svého pokoje. Uložil jsem ji do postele, zatáhl záclony a políbil ji na tvář: Byla ospalá a unavená a já jsem doufal, že aspoň několik hodin nebude vědět o světě.
Odešel jsem se převléknout do svého pokoje. Joan mi mezitím přichystala dole v kuchyni k snídani kávu, vajíčka na slanině a teplé housky. Dal jsem dětem čokoládové dobroty, které jsem jim koupil předešlé ráno (připadalo mi, jako by od té doby uplynula věčnost).
Seděly se mnou u snídaně, chroupaly cukroví a dívaly se, jak jím.
„Alane?“ ozval se William.
Bylo mu pět let a nikdy se s nikým nedal do hovoru, dokud nebyl vyzván.
„Copak?“
„Co se stalo tátovi?“
Vyprávěl jsem jim to, ale příhodu s drátem jsem vynechal.
Chvíli byly nezvykle potichu. Pak se ozval osmiletý Henry: „Pochovají tátu do země, nebo ho spálí?“
Než jsem se zmohl na odpověď, dal se do vzrušené a odborné debaty se starší sestrou Polly o výhodách a nevýhodách kremace a pohřbu do země. Trochu mnou ta debata otřásla, i když do určité míry byla uklidňující. Koutkem oka jsem zahlédl, že Joan musela přemáhat smích.
Nevinný cynismus toho dětského hovoru způsobil, že jsem se vracel do Maidenheadu v trochu lepším rozpoložení. Dal jsem Billův velký vůz do garáže a vyjel jsem ve svém malém modrém Lotusu.
Mlha už nebyla, ale stejně jsem jel pomalu a uvažoval o tom, co budu muset udělat a zařídit.
Nejdříve jsem zajel do nemocnice. Vyzvedl jsem Billovy věci, podepsal různé formuláře a zařídil, co bylo třeba. Příští den měla být provedena běžná pitva.
Byla neděle. Dojel jsem na závodiště, ale hlavní brána byla zavřená.
Vrátil jsem se do města, kancelář vedoucího závodiště jsem však našel prázdnou. Zavolal jsem vedoucímu domů, ale nikdo nezvedl sluchátko.
Nakonec jsem se odhodlal zavolat přímo nejvyššímu funkcionáři dostihového sportu a vytočil jsem číslo hlavního rozhodčího Národního honebního výboru. Sluha sira Creswella Stampea mi oznámil, že se zeptá je-li sir Creswell volný. Řekl jsem mu, že s jeho pánem potřebuji mluvit ve velmi naléhavé věci. Konečně přišel sir Creswell k aparátu.
„Pane Yorku, doufám, že to, co mi chcete říci, je skutečně naléhavé.
Mám zde hosty a právě obědváme.“
„Jste informován o tom, sire, že major Davidson včera zemřel?“
„Ano, je mi známo. Je to velmi zarmucující, skutečně velmi zarmucující.“
„Nebyla to nešťastná náhoda,“ řekl jsem.
„Jak to myslíte?“
„Kůň majora Davidsona byl stržen drátem.“
Vylíčil jsem mu, jak jsem se vrátil na závodiště prohlédnout si místo neštěstí a co jsem tam našel.
„Informoval jste pana Dacea?“ zeptal se sir Creswell.
Pan Dace byl vedoucí závodiště.
Vysvětlil jsem, že jsem vedoucího nemohl nikde najít.
„Aha. Takže jste zavolal mě.“ Odmlčel se. „Dobře, pane Yorku.
Je-li to ale tak, jak říkáte, je to příliš vážná záležitost a nemůže se tím zabývat jen Národní honební výbor. Domnívám se, že byste měl neodkladně informovat policii v Maidenheadu. V každém případě mi večer laskavě podáte zprávu, jak se záležitost vyvíjí. Pokusím se mezitím spojit s panem Dacem.“
Položil jsem telefon. Štafetu se mi podařilo předat. Před stavoval jsem si, jak u Stampeových chladne

pečeně, zatímco sir Creswell pilně zaměstnává telefonní síť.
V opuštěné nedělní ulici jsem našel tmavou, zaprášenou, nehostinnou budovu policejní stanice a vešel dovnitř. Za vysokým pultem byly tři psací stoly, u jednoho z nich seděl mladý policista a četl nějaký lacinější nedělní plátek. Asi se doškoluje o zločinu, řekl jsem si.
„Co pro vás mohu udělat, pane?“ zeptal se.
„Vy jste tu sám? Totiž, je tu ještě nějaký váš nadřízený? Jde totiž o… o úmrtí.“
„Kdybyste, prosím, chvilku počkal.“
Odešel do zadní místnosti a za chvilku se vrátil.
„Šel byste laskavě dál?“
Uvítal mě tmavý, silný, třicetiletý člověk, na policistu nevysoký.
Vypadal víc jako zápasník než jako myslitel, ale později jsem zjistil, že mozek má stejně zdatný jako svaly.
Psací stůl měl pokrytý písemnostmi a objemnými právnickými knížkami, popelníček byl přeplněný.
Plynová kamna v místnosti pěkně hřála. Usoudil jsem, že tenhle policista také tráví neděli studiem zločinu.
„Dobrý den. Jsem inspektor Lodge,“ představil se.
Přisunul židli proti psacímu stolu a pokynul mi, abych si sedl.
Sám se znovu usadil u stolu a začal srovnávat spisy do úhledných hromádek.
„Vy jste přišel kvůli úmrtí?“ Když takhle zopakoval moje vlastní slova, připadala mi dost slaboduchá.
Hovořil ale věcným tónem.
„Jde o majora Davidsona.“
„Ano, to máme hlášeno. Zemřel včera večer v nemocnici po pádu z koně při dostizích.“
Odmlčel se a zdvořile čekal, s čím vyrukuji.
„Ten pád někdo úmyslně přivodil,“ řekl jsem bez oklik.
Inspektor Lodge se na mne upřeně zadíval, pak vytáhl ze zásuvky čistý list papíru, rozšrouboval plnicí pero a zapsal datum a hodinu. Byl to metodický člověk.
„Bude asi nejlepší, když začneme od začátku,“ řekl. „Jak se jmenujete, prosím?“
„Alan York.“
„Stáří?“
„Dvacet čtyři.“
„Bydliště?“
Udal jsem adresu Davidsonových, vysvětlil, čí to je adresa, a že tam většinou bývám.
„A trvalé bydliště?“
„V Jižní Rhodesii, dobytkářská stanice blízko vesnice, která se jmenuje Induna, asi patnáct mil od Bulawayo.“
„Zaměstnání?“
„Zastupuji otce v londýnské filiálce jeho firmy.“
„Jaké firmy?“
„Bailey York Trading Company.“
„Čím obchodujete?“
„Mědí, olovem, dobytkem, vším možným. My jsme ale hlavně dopravní firma,“ řekl jsem.
Všechno si to rychlým, úhledným písmem zapsal.
„Tak,“ odložil pero, „a teď mi povězte, o co vlastně jde.“
„O co jde, nevím. Já jen vím, co se stalo.“
Vyprávěl jsem mu to a on mě vyslechl bez přerušování. Pak se zeptal: „Co vás vedlo k podezření, že nejde o běžný pád?“
„Admirál je vynikající skokan, nejlepší ze všech. Skáče bezpečně jako kočka a nikdy nedělá zbytečné chyby.“
Podle jeho zdvořilého a překvapeného výrazu jsem pochopil, že o dostihovém sportu neví vůbec nic a že si myslí, že klopýtnout může každý kůň.
Zkusil jsem to jinak.
„Admirál je vynikající na překážkách. Takhle by nikdy nemohl padnout, na úplně snadné překážce, v klidu, nic ho přece nehonilo.
Odskočil bezvadně, to jsem viděl. Ten pád byl skutečně zcela protismyslný, vypadalo to, jako by něco toho koně podtrhlo. Myslel jsem, že to mohl být drát, a tak jsem se tam vrátil to obhlédnout. To je vše.“
„Hm. Bylo pravděpodobné, že kůň majora Davidsona vyhraje?“
„Bylo to jisté.“
„A kdo potom vyhrál?“

„Kůň, kterého jsem jel já.“
Lodge se zamyslel a okusoval držátko plnicího pera.
„Jak se člověk stane zřízencem na závodišti?“ zeptal se.
„To skutečně nevím. Nejsou to stálí zaměstnanci, najímají je vždycky pro určitý dostih, aspoň myslím.“
„Jaký by takový zřízenec mohl mít zájem na tom, aby major Davidson přišel k úrazu?“ zeptal se bezelstně a já se na něj upřeně zadíval.
„Vy si myslíte, že jsem si to všechno vymyslel?“
„Ne, to si nemyslím,“ vzdychl. „Asi jsem se špatně vyjádřil.
Chtěl jsem se zeptat, jestli by bylo obtížné, kdyby někdo, kdo by chtěl majorovi Davidsonovi ublížit, chtěl získat místo dozorce.“
„To by bylo snadné.“
„Budeme si to muset ověřit.“ Zamyslel se. „Je to ale dost riskantní způsob vraždy.“
„Ať už to udělal kdo chtěl, určitě neměl v úmyslu majora Davidsona zabít,“ řekl jsem s jistotou.
„Proč myslíte?“
„Protože bylo krajně nepravděpodobné, že dojde ke smrtelnému úrazu. Myslím si, že šlo spíš o to, aby major Davidson nevyhrál dostih.“
„Proč myslíte, že smrtelný úraz byl nepravděpodobný? Mně takový pád připadá velmi nebezpečný.“
„S lehkým úrazem by se snad dalo počítat,“ řekl jsem. „Totiž, když kůň v plné rychlosti narazí na překážku a vy s tím nepočítáte, vyrazí vás to ze sedla prudce dopředu a sletíte na zem před padajícího koně. Můžete se samozřejmě přitom pořádně potlouct, ale většinou vás to nezabije. Jenže major Davidson neletěl dopředu. Buď se mu zachytila bota ve třmenu, ale to je krajně nepravděpodobné, nebo ho taky zachytil ten drát a stáhl ho zpátky. V každém případě spadl přímo dolů a kůň na něho. To, že se mu převalil sedlem přímo přes břicho, byla veliká smůla. Kdybyste se chtěl tímhle způsobem někoho zbavit, měl byste mizivou vyhlídku na úspěch.“
„Hm. Zdá se, že jste si to všechno řádně promyslil.“
„To ano.“
Vybavil se mi znovu vzoreček nemocničních záclon a škvíry v linoleu.
„Napadá vás, kdo by mohl chtít ublížit majorovi Davidsonovi?“
„Ne, nenapadá,“ řekl jsem, „byl moc oblíbený.“
Lodge vstal a protáhl se.
„Tak pojďte, pojedeme se na váš drát podívat.“ Nahlédl do přední místnosti. „Wrighte, jděte a podívejte se, jestli je tam Hawkins. Řekněte mu, že potřebuji vůz, ať nějaký sežene.“
Hawkins vůz sehnal, Hawkins vůz řídil (aspoň myslím, že to byl Hawkins). Seděl jsem na zadním sedadle s inspektorem. Hlavní brána závodiště byla ještě zavřená, ale to, jak jsem zjistil, nebyla pro moje společníky nepřekonatelná překážka. Policejním klíčem otevřeli nenápadnou postranní branku v dřevěné ohradě.
„To máme pro případ požáru,“ poznamenal Lodge, který si všiml, jak jsem se na něj podíval.
V budovách závodiště nikdo nebyl, správce byl pryč. Hawkins nás vezl přes dráhu a pak středem závodiště až k nejvzdálenější překážce.
Na nerovném terénu to s námi pěkně házelo. Zastavili jsme těsně u vnitřní clony a vystoupili.
Zavedl jsem inspektora k zevnímu konci překážky.
„Drát je tady,“ řekl jsem.
Jenže to byl omyl.
Všechno bylo na místě. Vysoká tráva, clona, sloupek, překážka z březových větviček, jen ten kotouč drátu tam nebyl. „Víte určitě, že to byla tahle překážka?“ zeptal se Lodge.
„Docela určitě.“
Dívali jsme se před sebe na dráhu. Byli jsme na samém konci závodiště, masív tribun se nejasně rýsoval v dálce. Překážka, u které jsme stáli, byla na krátké rovince mezi dvěma oblouky, nejbližší překážka byla od nás tři sta yardů nalevo, za mírnou zatáčkou.
„Když přeskočíte tamhle tu překážku,“ ukázal jsem, „máte k téhleté ještě kus cesty, jak vidíte. Asi dvacet yardů od této překážky je poměrně ostrý oblouk doleva před přímou částí dráhy. Další překážka je o kus dál na té rovině, aby měli koně čas se srovnat před dalším skokem. Je to dobrá dráha.“
„Nemohl jste to v té mlze splést?“
„Ne, byla to tahle překážka,“ řekl jsem.
Lodge vzdychl.
„Tak se na to podíváme trochu zblízka.“

Nenašli jsme ale nic, jen mělkou rýhu na bílém vnitřním sloupku a trochu hlubší rýhu na zevním, kde se drát víc vtlačil do dřeva.
Obě rýhy jsme museli hledat, při zběžném pohledu by si jich nikdo nevšiml. Rýhy byly ve stejné výšce, asi šest stop a šest palců nad zemí.
„Tohle nám skutečně moc nepomůže," řekl Lodge.
Mlčky jsme se vraceli do Maidenheadu. Byl jsem v mizené náladě a připadal jsem si jako hlupák, bylo mi jasné, že jsem minulý večer měl vytrvat a sehnat někoho, kohokoli, třeba topiče, aby se se mnou vrátil k té překážce, abych mu mohl ukázat drát, připevněný ke sloupku. Svědek, který by mohl dosvědčit, že tam drát viděl připevněný, i kdyby si třeba ani nepamatoval, u které překážky to bylo, takový svědek by byl každopádně lepší než nic. Snažil jsem se utěšit tím, že bylo docela dobře možné, že zatímco jsem se večer vracel k tribunám, mohl být už někdo s nářadím na cestě k překážce, aby drát sundal, a že i. kdybych se byl vrátil s nějakým svědkem okamžitě, drát tam už nemusel být.
Z policejní stanice v Maidenheadu jsem zatelefonoval siru Creswellu Stampeovi. Tentokrát jsem jej vyrušil od svačiny. To, že se drát nenašel, ho moc nepotěšilo.
„Měl jste okamžitě opatřit nějakého svědka. Měl jste to vyfotografovat.
Nebo odstranit. Bez důkazů nelze nic dokazovat. Nedovedu pochopit, že jste nedokázal jednat s větší pohotovostí. Zachoval jste se velmi nezodpovědně, pane Yorku." A těmito vlídnými slovy ukončil rozhovor.
Odjel jsem domů v mizené náladě.
Opatrně jsem nahlédl do Scillina pokoje. Byla tam tma a bylo slyšet pravidelné oddychování. Scilla ještě spala. Dole u krbu, ve kterém hořel příjemný oheň, seděly děti s Joanou a hrály poker. Jednou za deštivého počasí, když už děti přestalo bavit hrát žolíky a zelenou louku a začaly zlobit, hádaly se a šly každému na nervy, naučil jsem je poker. Hra pro ně měla půvab Divokého západu a zarostlých kovbojů a působila na ně zázračně.
Během několika týdnů se z Henryho stal nebezpečný hráč, s kterým se muselo hrát krajně opatrně. Měl neobyčejně bystrý matematický mozek a dokázal přesně odhadnout šanci každé karty. Měl dokonalou vizuální paměť a dovedl mistrně nasadit nechápavý a bezradný výraz, kterým dokázal už řadu dospělých hráčů vlákat do záhuby.
Obdivoval jsem ho. Byl by dokázal oklamat i čerta.
Polly hrála docela slušně a věděl jsem, že při běžné hře s amatéry by nikdy dlouho neprohrávala. Dokonce i William dokázal rozpoznat fleš od pokra.
Hra už asi pokračovala hezkou chvíli, protože Henry měl před sebou pěknou hromádku žetonů, měl jich nejméně třikrát tolik než ostatní.
„Henry před chvílí vyhrál všechny žetony, takže jsme si je museli rozdělit a začít znova," řekla Polly.
Henry se ušklíbl. Karty pro něho byly jako otevřená kniha, a nemohl přece za to, že umí číst.
Vzal jsem si od Henryho nějaké žetony a přidal se ke hře. Joan rozdávala. Dostal jsem dvě pětky a další jsem táhl. Henry odhodil a táhl jen dvě karty. Tvářil se spokojeně.
Než hra obešla dvakrát dokola, ostatní karty složili. Odvážně jsem vložil dva další žetony.
„Přidám dva, Henry."
Henry koutkem oka zjistil, jestli se na něho dívám, a pak krásně předvedl nerozhodnost a rozpaky. Bubnoval prsty na stole a vzdychal.
Věděl jsem, jak dokáže blufovat a předpokládal jsem proto, že má asi výbornou kartu a snaží se mě zlákat, abych vložil co nejvíc žetonů.
„Přihodím jeden," řekl nakonec.
Chystal jsem se právě vložit další dva žetony, ale včas jsem se zarazil.
„Ba ne, Henry, tentokrát mě nenapálíš."
Složil jsem kartu a přistrčil mu všechny čtyři žetony, které jsem vložil.
„Tady to máš a ani o chlup víc."
„Cos měl, Alane?" zeptala se Polly, podívala se na moje karty a pak ukázala ostatním ty tři pětky.
Henry se smál a dovolil, aby se podívala, co měl. Jen dva krále, nic než ten jeden pár!
„Tentokrát jsem tě dostal, Alane," řekl blaženě.
William a Polly si povzdychli.
Hráli jsme dál, dokud jsem nezískal zpátky ztracenou reputaci a Henryho pořádně neobehrál. Mezitím byl čas, aby děti šly spát, a já se vrátil k Scille.
Ležela potmě, ale byla vzhůru.
„Pojď dál, Alane."
Rozsvítil jsem lampičku na nočním stolku.

Scilla měla to nejhorší za sebou. Vypadala vyrovnaně.
„Nechceš jíst?“ zeptal jsem se.
Nejedla od předešlého dne od oběda.
„A víš, že mám hlad?“ řekla trochu překvapeně.
Šel jsem dolů a připravil s Joanou narychlo něco k jídlu. Odnesl jsem večeři nahoru na podnose a najedl se se Scillou. Seděla opřená o polštáře, sama na veliké posteli, a začala mi vyprávět, jak se s Billem seznámili, co spolu všechno podnikli, kolik hezkých chvil užili. Oči jí zářily vzpomínkou na šťastné dny. Hovořila dlouho, pořád o Billovi, a já ji nechal mluvit. Přerušil jsem ji, teprve když se jí začaly chvět rty, a pověděl jsem jí historku o Henrym a jeho dvou králích. Musela se zasmát a zase se trochu uklidnila.
Byl bych měl sto chutí se zeptat, jestli neví, zda měl Bill poslední dobou nějaké starosti, nebo jestli mu někdo nevyhrožoval.
Nebyl na to ale vhodný okamžik. Dal jsem Scille další uklidňující prášek, který jí předepsali v nemocnici, zhasl jsem a popřál jí dobrou noc.
Když jsem došel do svého pokoje a svlékl se, dohnala mě únava.
Nespal jsem čtyřicet hodin a téměř celou tu dobu jsem byl v činnosti.
Padl jsem na postel a zažil ten vzácný okamžik, kdy člověk vědomě a s rozkoší upadá do spánku.
Za půl hodiny jsem se probudil tím, jak mnou někdo třásl. Stála u mě Joan v noční košili a v županu.
„Alane, vzbuďte se, proboha…“
„Co se děje?“
„Volá vás telefon. Je to prý nutné.“
„Ach jo,“ vzdychl jsem a odpotácel se dolů, oči zalepené spánkem.
„Prosím?“
„Je to pan Alan York?“
„Ano, u telefonu.“
„Chvilku strpení, prosím.“
V telefonu klapalo a já zíval.
„Pan York? Mám pro vás vzkaz od inspektora Lodge. Máte se laskavě dostavit na policejní stanici v Maidenheadu zítra odpoledne ve čtyři hodiny.“
„Dobře, budu tam.“
Zavěsil jsem a šel zpátky do postele. Spal jsem jak zabitý.
Lodge na mne už čekal. Vstal, potřásl mi rukou a přistrčil mi židli. Sedl jsem si. Psací stůl měl teď uklizený, ležely na něm jen jedny desky s písemnostmi. Za mnou, u malého rohového stolku, seděl policista v uniformě s těsnopisným blokem a tužkou v ruce.
„Mám tady nějaké výpovědi, s nimiž bych vás rád seznámil a pak se vás budu muset ještě na něco zeptat,“ řekl Lodge. Otevřel desky a vzal z nich dvě listiny spojené svorkou.
„Tady mám výpověď pana J. L. Dacea, vedoucího závodiště v Maidenheadu. Říká, že devět mužů, kteří opravují překážky v průběhu dostihu, pracuje v této funkci pravidelně. Tři zřízenci byli přijati poprvé až na tyto dostihy.“
Lodge odložil výpověď a sáhl po další.
„Tohle je výpověď George Watkinse, jednoho ze stálých zřízenců.
Říká, že o jednotlivé překážky většinou losují. U některých překážek jsou po dvou. V pátek losovali jako vždycky, ale v sobotu se jeden z těch nových přihlásil, že si vezme dobrovolně službu u nejvzdálenější překážky. Watkins říká, že tam nikdo z nich neslouží rád, protože je příliš daleko a mezi závody si nestačí vsadit.
Všichni byli rádi, že si ten nový tu překážku bere a losovali o ty ostatní.“
„Jak vypadal ten zřízenec?“ zeptal jsem se.
„Vždy jste ho sám viděl,“ řekl Lodge.
„Ne, vlastně ne,“ řekl jsem, „jen jsem toho muže zahlédl. Nepodíval jsem se pořádně. U každé překážky je aspoň jeden zřízenec a nepoznal bych žádného z nich.“
„Watkins myslí, že by toho člověka poznal, ale neumí ho popsat.
Říká, že vypadal obyčejně, ani dlouhý ani krátký, asi tak středního věku. Měl na sobě šedý oblek, volný plášť do deště a na hlavě čepici.“
„To mají všichni,“ řekl jsem zasmušile.
„Udal, že se jmenuje Thomas Cook. Říkal, že je teď bez zaměstnání a že má kdesi nastoupit příští týden. Do té doby hledal nějakou příležitostnou práci. Watkins říká, že to znělo věrohodně a nebylo na tom nic zvláštního. Ten člověk prý ale mluvil jako Londýňan a neměl berkshirskou výslovnost.“

Lodge odložil protokol a vzal do ruky jiný.
„Tady máme výpověď Johna Russella ze Sanitního sboru svatého Jana. Udává, že stál u první překážky na rovince a pozoroval koně, jak běží do oblouku na konci dráhy. Protože byla mlha, viděl jenom tři překážky: tu, u které stál, potom viděl další překážku na rovince a nejvzdálenější překážku, kde spadl major Davidson. Další překážku, která byla přímo proti němu na opačné straně závodiště, viděl jenom nezřetelně. Viděl, jak se za ní major Davidson vynořil z mlhy a jak za příští překážkou spadl. Viděl, jak se zdvihl kůň bez jezdce a odklusal. Major Davidson se neobjevil. Russell vyšel směrem k překážce, kde došlo k pádu, když jste ho míjel vy, pane Yorku, a ohlížel jste se přes rameno, dal se do běhu. Našel majora Davidsona zhrouceného v trávě.
„Viděl drát?“ zeptal jsem se dychtivě.
„Ne. Ptal jsem se ho, jestli viděl něco zvláštního. Nechtěl jsem o drátu přímo mluvit. Řekl, že neviděl nic.“
„Musel přece vidět, jak zřízenec drát stáčí.“
„Ptal jsem se ho, jestli v běhu viděl majora Davidsona anebo toho zřízence. Říkal, že ne, že je viděl, až už byl skoro u nich, protože se tam dráha ostře zatáčí a bariéra mu bránila ve výhledu. Běžel zřejmě po trati a nezkrátil si to prostředkem, kde je vysoká tráva, protože bylo příliš mokro.“
„Rozumím,“ řekl jsem zklamaně. „A co dělal ten zřízenec, když k němu doběhl?“
„Stál u majora Davidsona a díval se na něho. Vypadal prý vystrašeně.
To Russella překvapilo, protože i když byl major Davidson v bezvědomí, nevypadalo to na první pohled na nějaké těžké zranění.
Zamával bílým praporkem, nejbližší člen sboru v dohledu zamával svým, a tak dál, až se zpráva donesla mlhou k sanitnímu vozu.“
„Co dělal ten zřízenec potom?“
„Nic zvláštního. Když sanitka odvezla majora Davidsona, zůstal u překážky. Russell udává, že tam setrval až do okamžiku, kdy oznámili odvolání posledního dostihu.“
„Vyzvedl si s ostatními výplatu?“ zeptal jsem se, protože tonoucí se chytá stébla.
Lodge se na mne se zájmem podíval.
„Ne, nevyzvedl!“
Vytáhl další protokol.
„Tohle vypověděl Petr Smith, vedoucí ošetřovatel koní z Gregoryho stájí, kde byl Admirál v tréninku. Říká, že když se Admirál ocitl v Maidenheadu bez jezdce, pokusil se přeskočit trnitý živý plot, ale uvízl v něm, celý vystrašený a zkrvavený. Tam ho chytli. Po celém hrudníku, plecích a na předních nohou má drobné ranky a jeden škrábanec vedle druhého.“ Podíval se na mne. „Pokud by byl na něm drát zanechal nějaké zranění, nedalo by se to teď stejně rozpoznat.“
„Byl jste rychlý a důsledný,“ poznamenal jsem.
„Ano. Výjimečně jsme měli štěstí a našli jsme rychle všechny osoby, které jsme potřebovali.“
Zbýval už jen jeden protokol.
„Tohle je pitevní nález majora Davidsona. Příčinou smrti byla mnohočetná vnitřní poranění. Ruptura jater a sleziny,“ řekl zvolna.
Opřel se o opěradlo židle a díval se do země.
„A teď vám, pane Yorku, musím podle svých instrukcí položit několik otázek, které…,“ náhle se na mne podíval, „… které vám asi nebudou příjemné. Stačí, když stručně odpovíte.“
Přátelsky se usmál.
„Tak spusťte,“ řekl jsem.
„Máte milostný vztah k paní Davidsonové?“
Překvapeně jsem poposedl.
„Ne,“ odpověděl jsem.
„Ale žijete s ní?“
„Žiji s celou rodinou,“ řekl jsem.
„Proč?“
„Nemám v Anglii vlastní domov. Když jsem se seznámil s Billem Davidsonem, pozval mě na neděli do své rodiny. Líbilo se mi u nich a myslím, že mě mají rádi. Prostě zvali mě pak často, ty soboty a neděle se stále prodlužovaly, až nakonec Bill i Scilla navrhli, abych se u nich utábořil. Každý týden strávím tak jednu až dvě noci v Londýně.“
„Jak dlouho už žijete u Davidsonů?“ zeptal se Lodge.
„Asi sedm měsíců.“
„Byl váš vztah k majoru Davidsonovi přátelský?“

„Ano, velmi.“
„A k paní Davidsonové?“
„Také.“
„Ale zamilovaný do ní nejste?“
„Mám ji velmi rád, jako starší sestru,“ řekl jsem a snažil jsem se zkrotit vzrůstající vztek. „Je o deset let starší než já.“
Na inspektorovi bylo jasně vidět, že si myslí, že s tím věk nemá mnoho společného. Také jsem si náhle uvědomil, že v rohu místnosti sedí policista, který zapisuje všechny moje odpovědi.
Napětí najednou povolilo.
„Milovala velice svého muže a on ji,“ řekl jsem klidně.
Lodgeovi zacukaly koutky úst. Vypadal dokonce pobaveně. Pak ale pokračoval.
„Pokud je mi známo,“ řekl, „byl major Davidson nejlepší amatérský jezdec v Anglii.“
„Ano.“
„Minulý rok, po vaší prvé dostihové sezóně v Anglii, jste byl druhý.“
Upřeně jsem se na něho zadíval.
„Když uvážím, že jste včera o dostizích nevěděl skoro nic, musím uznat, že toho teď víte dost.“
„Byl jste minulý rok druhý za majorem Davidsonem na listině amatérských jezdců? A nebylo pravděpodobné, že byste byl zase druhý? A není pravděpodobné, že teď, když už major Davidson není, budete v čele vy?“
„Ano, to doufám,“ řekl jsem.
To bylo jednoznačné obvinění. Mě ale ve snu nenapadlo, abych začal hlásat, že jsem nevinný, když se mě na to nikdo neptal. Čekal jsem. Jestli chtěl teoretizovat o tom, že jsem mohl chtít Billovi ublížit, nebo ho dokonce zabít, abych získal jeho ženu, jeho vavříny, nebo obojí, musel o tom začít sám.
To ale neudělal. Uplynula dlouhá minuta, během které jsem se ani nepohnul. Konečně se Lodge usmál.
„No, to bude asi všechno, pane Yorku. Informace, které jste nám poskytl včera a vaše dnešní odpovědi přepíšeme do protokolu.
Byli bychom rádi, kdybyste si to pak přečetl a podepsal.“
Policista s blokem se zdvihl a odešel do vedlejší kanceláře.
„Koronerova komise bude projednávat smrt majora Davidsona ve čtvrtek. Budou vás potřebovat jako svědka. K identifikaci budeme potřebovat také paní Davidsonovou, my se s ní spojíme.“
Pak se se mnou začal Lodge bavit o dostizích a povídali jsme si, dokud nepřinesli protokol. Pečlivě jsem si jej přečetl a podepsal.
Výpověď byla přepsána přesně a bez jakéhokoli zaujetí. Představoval jsem si, jak se tyto stránky připojí k ostatním v inspektorově pečlivě seřazeném spise. O co se asi spis rozroste, než najdou vraha Billa Davidsona?
Jestli ho vůbec kdy najdou.
Inspektor vstal a potřásl mi rukou. Líbil se mi. Bylo by mě zajímalo, kdo mu dal „instrukce“, aby zjistil, zda jsem se podílel na zločinu, na který jsem sám upozornil.

3

O dva dny později jsem jel dostih v Plumptonu.
Ve vážnici jsem neslyšel žádné dohady o Billově smrti. Policie a sir Creswell museli být velice diskrétní při svém pátrání, protože tamtamy mlčely.
Ponořil jsem se do zmatku obyčejného dostihového dne, kdy se v malé prostoře převléká příliš mnoho jezdců, kdy zní neopakovatelné vtipy, kdy se klubko promrzlých, napolo svlečených mužských tísní kolem rozžhavených kamen.
Clem mi podal čisté rajtky, spodky a tenký světlehnědý nátělník, čistý bílý nákrčník a nylonové punčochy. Svlékl jsem se a oblékl si dres. Punčochy byly jako obvykle děravé, ale hladce jsem v nich vklouzl do měkkých, lehkých přiléhavých jezdeckých bot. Clem mi podal tlustý vlněný svetr v mých barvách, hnědožlutě kostkovaný, hnědou saténovou čepici a zavázal mi nákrčník. Navlékl jsem si svetr a natáhl čepici na bezpečnostní helmu, abych ji měl připravenou.
„Dneska máte jenom jeden dostih, pane?“ zeptal se Clem.
Vyndal z kapsy u zástěry dva široké gumové pásky a navlékl mi je na zápěstí. Pásky přidržují rukávy na ruce, aby je vítr nemohl vykasat.
„Pokud vím, tak ano.“

Člověk může vždycky doufat.
„Budete si chtít půjčit lehký sedlo? Řekl bych, že váhu máte jen tak tak.“
„Ne. Raději bych jel na svém vlastním. Zvážím se napřed na zkoušku a uvidíme, kolik mám přes váhu.“
„Dobře děláte, pane.“
Šel jsem k váze s Clemem, zvedl svoje šestilibrové závodní sedlo a zvážil se s ním i s bezpečnostní helmou, kterou jsem si jen tak dal na hlavu. Se vším všudy jsem vážil jen o čtyři libry víc, než kolik můj kůň měl nést.
Clem mi odebral sedlo a já odložil helmu na lavici.
„Myslím, že pojedu přes váhu, Cleme.“
„Jak myslíte,“ řekl a odspěchal obsloužit dalšího.
Byl bych se mohl dostat na správnou váhu, i když jen tak tak, kdybych si vzal lehké sedlo, převlékl se ze svetru do tenké hedvábné košile a kdybych si vzal „papírové“ boty. Jel jsem ale na svém vlastním koni a mohl jsem se tedy rozhodnout, jak jsem chtěl. Kůň byl hranatý, kostnatý a s malým sedlem bych mu rozedřel vystouplá žebra do krve.
Jmenoval se Ztracená naděje a byl to můj nejnovější objev. Byla to statná pětiletá hnědka. Časem by z ní mohl být docela slušný steepler, zatím jsem s ní jezdil jenom proutěnky pro nováčky, aby se trochu otrkala.
Na překážkách zatím moc spolehlivá nebyla. Proto mě Scilla předešlý večer přemlouvala, abych v Plumptonu nejezdil: na tamější dráze je to pro nezkušeného samá zrada.
Scilla byla ten večer rozčilená a neklidná. Poprvé se snažila vyrovnávat se s neštěstím, které ji potkalo, bez uklidňujících prostředků.
Střídavě mě hubovala a střídavě žadonila.
„Nejezdi, Alane, nováčky v Plumptonu určitě nejezdí. Víš, že na tu nešťastnou Ztracenou naději není spolehnutí. Přece tam nemusíš, tak proč se do toho nutíš?“
„Protože se mi chce.“
„Neznám klisnu, která by měla vhodnější jméno,“ řekla s obavami.
„Však ona zmoudří, musím jí ale dát příležitost.“
„Tak ať ji jede někdo jiný.“
„Prosím tě, jaký by mělo smysl mít koně, kdybych ho sám nejezdil.
Přijel jsem přece do Anglie proto, abych tu jezdil dostihy, to víš dobře.“
„Zabiješ se jako Bill,“ dala se do bezmocného pláče. Snažil jsem se ji utěšit.
„Ne, nezabiju se. Kdyby se mu to bylo stalo při automobilové nehodě, jistě bys neočekávala, že přestanu jezdit vozem. Dostihy nejsou o nic nebezpečnější než jízda autem.“ Odmlčel jsem se, ale ona nepřestávala plakat. „Na silnicích přijde o život tisíckrát víc lidí než při dostizích.“
Tohle tvrzení bylo trochu nehorázné. Scilla se ale vzpamatovala a upozornila mě, že je určitý rozdíl mezi počtem lidi zabývajících se jízdou na koni a jízdou autem.
Zkusil jsem to znovu.
„Při steeplu se ale skutečně zabije jen velmi málo lidí.“
„Bill ale…“
„Myslím, že se zabije jen jeden jezdec ze sta ročně,“ nedával jsem se na ústup.
„Od vánoc už byly dva smrtelné úrazy.“
„To ano.“
Podíval jsem se na ni, měla ještě stále oči plné slz.
„Scillo, prosím tě, neměl Bill poslední dobou nějaké starosti?“
„Proč se ptáš?“
„Měl nějaké starosti?“
„Určitě ne!“
„Jistě?“
„Naprosto. Tobě připadal ustaraný?“ zeptala se Scilla překvapeně.
„Ne,“ řekl jsem podle pravdy.
Až do okamžiku neštěstí se mi Bill zdál v dobré náladě, klidný, sebejistý, tak jako býval vždy. Měl hezkou ženu, pěkné děti, pohodlný, veliký dům, dobré finanční zajištění a patřil mu nejlepší dostihový kůň v celé Anglii. Šťastný člověk. Ať jsem přemýšlel, jak jsem chtěl, nemohl jsem si vzpomenout na sebemenší stín.
„Proč se na to ptáš?“ řekla Scilla.
Opatrně, co nejšetrněji jsem jí řekl, že Billovu smrt nezavinila nešťastná náhoda. Vyprávěl jsem jí o tom, jak jsem našel ten drát a o pátrání inspektora Lodge.

Zkameněla, byla ohromená.
„Ach to ne, to ne, to ne!“
Jak jsem stál před vážnicí v Plumptonu, měl jsem stále před očima její zděšený obličej. Proti mému závodění už pak nic nenamítala.
To, co slyšela, jí vymetlo všechny ostatní myšlenky z hlavy.
Na rameno mi dopadla čísi těžká ruka. Věděl jsem hned, že je to Pete Gregory, trenér jezdeckých koní. Pete je rozložitý, dlouhý chlap, který začíná trochu tloustnout a řídnou mu vlasy. Kdysi prý to byl jeden z nejtvrdších jezdců.
„Nazdar, Alane, to jsem věru rád, že tě vidím. Přihlásil jsem tě s tvou kobylou do druhýho dostihu.“
„Jaká je?“
„Ale docela dobrá. Pořád je ale trochu hubená.“ Ztracená naděje byla v jeho stájích teprve měsíc. „Zkraje bych ji moc nehnal do kopce, nebo se před finišem složí.“
„Dobře,“ řekl jsem.
„Pojďme se podívat, jak to tam vypadá,“ navrhl Pete, „potřebuju s tebou mluvit.“
Pomalu jsme prošli branou na dráhu a zkusmo jsme zabořili podpatky do země. Zapadly asi tak o palec.
„To není tak zlé, když uvážíš, kolik tu muselo za minulých čtrnáct dní roztát sněhu,“ řekl jsem.
„Budeš padat pěkně do měkkýho,“ hloupě zavtipkoval.
Šli jsme do kopce, k nejbližší překážce. Dopad byl trochu příliš měkký, ale věděli jsme, že půda na protilehlé straně dráhy je mnohem líp odvodněná. Celkem to šlo.
„Viděl jsi Admirálův pád v Maidenheadu?“ zeptal se náhle.
Když se to stalo, byl v Irsku kupovat koně.
„Ano, byl jsem za ním asi deset délek,“ upřeně jsem se díval na dráhu.
„No a?“
„No a co?“
„Co se stalo? Proč padl?“ zeptal se naléhavě, s větší naléhavostí, než by člověk očekával.
Podíval jsem se na něho. Šedé oči měl bezúsměvné, soustředěné.
Něco, nevím co, mi napovědělo, abych mluvil vyhýbavě.
„Prostě padl. Když jsem šel za ním přes překážku, viděl jsem, jak se válí po Billovi.“
„Šel na tu překážku špatně?“
„To bych neřekl, spíš asi za ni vzal.“
To se aspoň blížilo pravdě.
„Nic jinýho v tom nebylo?“
Peteovy hořící oči se mi vpalovaly do mozku.
„Jak to myslíš?“
Vyhnul jsem se přímé odpovědi.
„Ale nijak.“ Uklidnil se. „Když tys nic neviděl…“
Šli jsme zvolna zpátky. Mrzelo mě, že jsem mu neřekl pravdu, vyptával se ale trochu příliš naléhavě. Byl jsem přesvědčený, že by nikdy neriskoval tak vynikajícího koně, jako byl Admirál, natož aby riskoval život kamaráda. Proč se mu ale tedy tak ulevilo, když ode mne slyšel, že jsem si ničeho zvláštního nevšiml? Rozhodl jsem se, že se ho zeptám, proč se tak vyptával a že mu to pak všechno povím. Vtom ale znovu promluvil.
„Jedeš něco v amatérech, Alane?“ choval se už zase docela normálně, klidný a usměvavý.
„Ne, nejedu. Poslyš, Pete…“
Přerušil mě: „Asi před šesti dny jsem dostal do stájí nového koně, má dnes jet amatéry. Je to hnědák. Docela slušné zvíře a zdá se být v dobré formě. Přišel z nějakých malých stájí na západě. Majitelka moc stojí o to, aby dneska běžel. Snažil jsem se ti ráno dovolat, ale byls už pryč.“
„Jak se jmenuje?“ zeptal jsem se.
Tyhle Peteovy předehry většinou vedly k tomu, že na mne něco ušil.
„Bouřlivák.“
„V životě jsem o něm neslyšel. Co už šel?“ zeptal jsem se.
„To víš, moc toho nebylo. Je ještě mladý…“
Přerušil jsem ho: „Co přesně běžel?“
Pete si povzdechl a vzdal to.
„Běžel jen dvakrát, vloni na podzim v Devonu. Nepadl, ale…
jaksi… v obou případech se mu nějak podařilo zbavit se jezdce. Ale dneska ráno krásně chodil přes tréninkové překážky, fakt! Myslím, že ho bez velkých potíží dostaneš do cíle a o víc teď ani nejde.“

„Poslyš, Pete, nechci tě zklamat, ale…“
„Majitelka moc touží po tom, abys ho jel ty. Je to její první kůň a poprvé ponese její barvy. Je celá rozčilená. Slíbil jsem jí, že ti řeknu…“
„Ale já opravdu ne…“
„Tak se s ní pojď aspoň pozdravit,“ řekl Pete.
„Když se s ní setkám, budu to pak těžko odmítat,“ namítl jsem.
To Pete nepopíral.
„Předpokládám, že to zase bude nějaká ta tvoje oblíbená roztomilá stará dáma, která se právě chystá do domova důchodců, z něhož se už asi nevrátí… a chce si ještě užít nějaké vzrušení, než se její osud naplní.“
Téhle dojemné historky použil Pete nedávno, aby mě proti mé vůli uvrtal na jednoho koně. Tu starou dámu jsem pak často vídal na dostizích. Osud a domov důchodců zřejmě čekaly na naplnění.
„Tohle není roztomilá stará dáma,“ řekl Pete.
Když jsme došli k padoku, Pete se rozhlédl a na někoho zamával.
Koutkem oka jsem zahlédl, jak k nám přichází nějaká žena. Na útěk bylo pozdě, to bych se dopustil příliš velké nezdvořilosti. Stačil jsem jen tiše zaklít a již jsem stál tváří v tvář majitelce Bouřliváka, který se tak rád zbavoval jezdců.
„Slečna Ellery-Pennová, Alan York,“ řekl Pete.
Byl jsem ztracen, ještě než promluvila. Moje první slova byla: „Rád pojedu vašeho koně.“
Pete se mi docela otevřeně smál.
Byla krásná. Měla pěkné rysy, dokonalou pleť usměvavé šedé oči, lesklé kaštanové vlasy jí spadaly na ramena. Dobře věděla, jak působí na muže, ale za to přece nemohla.
„Tak jo,“ řekl Pete, „přihlásím tě do amatérů, je to čtvrtej dostih.
Dres ti dám ke Clemovi.“
Odešel směrem k vážnici.
„Jsem moc ráda, že pojedete,“ řekla.
Měla hluboký, klidný hlas.
„Toho koně jsem dostala k narozeninám. Je to trochu zvláštní dar, viďte? Strýc George, který je sice miláček, ale trochu potrhlý, sháněl koně na inzerát v Timesech! Teta říká, že prý dostal asi padesát nabídek. Bouřliváka si vybral, protože se mu líbilo jméno. Strýc říká, že musí být zábavnější dostat k narozeninám koně než obvyklou šňůru perel.“
„Strýc George je zřejmě zajímavý pán,“ podotkl jsem.
„To ano, ale život s ním je trochu vyčerpávající.“
Měla ve zvyku neklesnout hlasem při posledním slově, takže každá její věta zněla jako otázka, jako by vždy dodala: „Že mám pravdu?“
„Vy u strýce žijete?“
„Ano. Rodiče se mi rozvedli v temné minulosti a rozutekli se po světě.“
„To je mi líto.“
„Neračte plýtvat soucitem, já se na rodiče ani nepamatuji. Obrazně řečeno mě odložili na strýcův práh už v útlém věku, byly mi dva roky.“
„Strýc George vykonal obdivuhodné dílo,“ díval jsem se na ni s neskrývaným obdivem.
Přijala lichotku bez rozpaků, skoro jako samozřejmost.
„To spíš teta Debora. Má přece jen víc zdravého rozumu než strýc. Ale oba jsou miláčkové.“
„Jsou tady?“
„Ne, nejsou,“ řekla slečna Ellery-Pennová. „Strýc George říká, že když mi dal propustku do úplně nového světa, kde se to jen hemží udatnými, okouzlujícími mladými muži, byl by nesmysl, aby se mi potom pletl do cesty. Postarší příbuzný by prý byl určitě na obtíž.“
„Strýc George se mi líbí čím dál víc.“
Slečna Pennová mi věnovala okouzlující úsměv, který ale vůbec nic nesliboval.
„Už jste viděl mého koně? Je krásný, viďte?“ zeptala se.
„Ještě ne. Obávám se, že jsem o něm ještě před deseti minutami nic nevěděl. Jak přišel váš strýc na to, aby ho poslal do Gregoryho stájí? To si našel podle telefonního seznamu?“
Zasmála se.
„Ne, to snad ne. O těch stájích věděl, původně počítal s tím, že bude-li kůň u Gregoryho, pojede ho major Davidson.“ Zamyslela se.
„Byl v pondělí dost rozčilený, když se z novin dozvěděl, že se major Davidson zabil.“

„On ho znal?“ zeptal jsem se a pozoroval jsem přitom půvabné křivky její tváře.
„Ne, určitě ho osobně neznal, ale nejspíš znal jeho otce. Mám pocit, že zná vůbec všechny otce. Řekl jen: ‚Proboha, Davidson se zabil‘ a řekl to jaksi zděšeně. Pak jedl dál topinky, ale když jsme s tetou chtěly, aby nám podal marmeládu, musely jsme si o ni říct čtyřikrát.“
„A to bylo všechno?“
„Ano. Proč se ptáte?“ zeptala se zvědavě.
„Major Davidson byl můj nejlepší přítel.“
„Ach tak.“
Změnila předmět rozhovoru. „Prosím vás, jaké mám vůbec povinnosti jako majitelka dostihového koně? Nerada bych udělala hned první den nějakou botu. Rady a připomínky budou vítány, pane Yorku.“
„Jmenuji se Alan.“
Pátravě se na mne podívala. Bylo mi jasné, že přestože je mladá, je dost zkušená a rozhodně se nenechá vmanévrovat do osobního vztahu, o který by nestála.
Nakonec se usmála.
„Já se jmenuji Kate,“ řekla.
Podala mi svoje jméno jako vzácný dar a já je s povděkem přijal.
„Co vůbec víte o dostizích?“ zeptal jsem se.
„Vůbec nic. V životě jsem dostihy neviděla.“
„Na koni jezdíte?“
„Ale kdepak.“
„Tak snad má koně rád váš strýc? Nejezdí hon na lišku?“
„Neznám nikoho, kdo by měl horší vztah ke koním než můj strýc. Říká, že koně na jednom konci kopou a na druhém koušou.
Pokud jde o hon na lišku, tak říká, že určitě zná příjemnější zaměstnání, než se ve všeobecném nepohodlí honit v zimě a v blátě za chlupatou a blechatou škodnou.“
Rozesmál jsem se: „Možná, že aspoň na dálku sází, ne?“
„Prosím vás, vždyť on sotva ví, kdy je Derby!“
„Tak ale jak přišel na Bouřliváka?“
„Strýc George říká, že rozšíří moje obzory. Moje výchova se pohybovala podle osvědčených, vyjetých kolejí. Chodila jsem na soukromou střední školu, pak do společenského kursu pro mladé dámy a nakonec mě pod přísným dohledem poslali do Evropy. Strýc George říká, že se potřebuji zbavit zápachu naftalínu, kterým jsem načichla ve všech muzeích, kterými jsem prošla.“
„A proto vám dal k jedenadvacátým narozeninám koně,“ řekl jsem.
„Ano,“ odpověděla.
Pak na mne ostře podívala. Dal jsem se do smíchu. Konečně jsem získal bod.
„Jako majitelka závodního koně nemáte žádné zvláštní povinnosti,“ řekl jsem. „Jen před čtvrtým dostihem musíte jít tamhle k tribuně a budete přihlížet, jak mi koně sedlají. Pak půjdete s Petem k přehlídce a budete si spolu povídat o počasí, dokud nepřijdu a nenasednu před dostihem.“
„Co udělám, kdyby vyhrál?“
„Vy očekáváte, že vyhraje?“
Nevěděl jsem, jestli o tom koni vůbec něco ví.
„Pan Gregory říká, že nevyhraje.“
Ulevilo se mi. Nechtěl jsem, aby byla zklamaná.
„Však po závodě budeme všichni chytřejší a budeme toho o Bouřlivákovi víc vědět. Kdyby přišel mezi prvními třemi, budou ho odsedlávat proti vážnici. Jinak nás najdete tady.“
Za chvíli měl začít první dostih. V souladu s přáním strýce George jsem půvabnou slečnu Pennovou odvedl k tribunám a představil ji řadě udatných a okouzlujících mladých mužů. Bohužel jsem si uvědomil, že až se vrátím z dostihů, octnu se asi až na konci fronty.
Se zájmem jsem sledoval, jak okouzluje moje kamarády. Byla živá a plná energie. Člověk měl dojem, že v ní je pevně uzavřený oheň, který proniká jen nepatrně na povrch teplem jejího klidného, míně pobaveného hlasu. Říkal jsem si, že Kate bude určitě hezká i později, až bude starší. Kdyby Scilla nebyla tak klidná, tak pasivní, kdyby v sobě měla trochu víc života, jako Kate, mohly mít narážky inspektora Lodge blíž k pravdě.
Když jsem odcházel, Kate se právě rozhodovala, kterému ze svých nových známých dovolí, aby ji pozval na kávu. Šel jsem se zvážit na nováčky, ale ještě jsem se ohlédl. Viděl jsem, jak pomalu odchází k bufetu, za sebou zástup obdivovatelů jako vlečku. Krásný, okouzlující magnet.

Poprvé v životě jsem litoval, že musím jet dostih.

4

V šatně stál Sandy Mason a bavil osazenstvo. Nohy měl pevně rozkročené, napjaté jako struny, zrzavé vlasy se mu divoce kroutily, od hlavy k patě byl nabitý energií. Je mu asi třicet, není velký, ale statný, tmavooký, s nápadně světlými řasami.
Jako profesionální jezdec se mezi dvanáct nejlepších nezařadil, ale často mívá úspěchy, protože je bojovník. Nebojí se vůbec ničeho.
Donutí koně i proti jeho vůli vjet do nejužší škvíry, dokonce i tam, kde žádná škvíra není a kde si ji prostě silou vynutí. Jeho útočná, tvrdá jízda mu už kolikrát způsobila nepříjemnosti u rozhodčích.
Ostatní jezdci ho mají ale docela rádi, protože je tak nakažlivě věčně dobře naložený.
Sandyho smysl pro humor je stejně neotesaný jako on sám a mně osobně se leckdy zdály jeho žertíky příliš cynické nebo nechutné.
Většině to ale zřejmě nevadilo.
„Který jelito mi votočilo tágo?“
Zahulákal tak, že přerušil i rámus v přeplněné místnosti. Na jeho otázku (ptal se, kdo mu vzal bič) nikdo neodpovídal.
„Tak laskavě zdvihněte ty svý zadky a podívejte se, jestli jste ho nevyseděli,“ řekl čtyřem žokejům, kteří seděli na lavici a natahovali si boty.
Vzhlédli k němu a s potěšením očekávali další palbu. Sandy spustil nepřetržitý proud nadávek, aniž by se jednou opakoval a přestal teprve tehdy, když mu jeden ze sluhů ztracený bič podal.
„Kde jste to našel? Kdo na něm seděl? Ukroutím mu nos!“
„Byl pod vaší lavicí.“
Když byl Sandy v neprávu, nikdy ho to neuvedlo do rozpaků.
Vzal bič a dal se do smíchu.
„Pro tentokrát vám všem odpouštím,“ řekl.
Vyšel k vážnici, sedlo pod paží, a švihal přitom bičem, jako by chtěl vyzkoušet, jestli ještě pruží. Při jízdě užíval biče až dost.
Stál jsem u dveří, a když mě míjel, hodil po mně veselým, rozesmátým pohledem, pro který ho měli ostatní rádi, navzdory jeho chybám. Díval jsem se za ním. Když seděl na váze, zřejmě musel něco povídat, protože váhový rozhodčí i soudce, který tam seděl a učil se barvy, aby je pak v cíli rozeznal, se dali do smíchu a smáli se, ještě když si ho zaškrtávali ve startovní listině a oficiálně ho připustili k závodu.
V poslední době se proslýchalo, že Sandy několikrát „podržel“ koně a že za to dostal od bookmakerů slušnou odměnu. Nikdo mu ale nic nedokázal a vyšetřovací komise se tím případem zabývala necelou hodinu. Ti, kteří okusili Sandyho kanadské žertíky na vlastní kůži, byli ochotni o něm uvěřit jakoukoli špatnost. Ostatní tvrdili, že tak ctižádostivý a průrazný jezdec se přece sám nedokáže přinutit, aby koně podržel.
Když jsem ho teď viděl, s jakou samozřejmostí a lehkostí jedná s oběma funkcionáři, dovedl jsem si představit, že členové vyšetřovací komise, tváří v tvář tomuhle přátelskému, otevřenému člověku, museli uvěřit jeho nevině. Zvlášť když proti němu nebyly žádné důkazy.
Mezi jezdci panovalo mínění, že Sandy skutečně před časem dvakrát podržel koně, ale že se v poslední době nic takového neopakovalo.
Žokej může „podržet“ koně buď tak, že ze startu neodskočí, úmyslně se na startu opozdí, nebo se drží na konci pole. Pak může od předposlední překážky jet více méně poctivý finiš bez nebezpečí, že by mohl vyhrát. S tímhle podvodem se ale člověk často nesetkává, protože každý ví, že jezdec, který by to udělal víckrát, by brzy neměl u koho jezdit.
Za necelé dvě sezóny závodění jsem viděl dvakrát podržet koně.
V obou případech šlo o stejného jezdce, byl to světlovlasý mladík s kulatým obličejem a jmenoval se Joe Nantwich. Podruhé měl z pekla štěstí, že nepřišel o licenci, protože si k tomu uličnictví vybral závod, ve kterém jel žalobníček David Stampe, syn hlavního rozhodčího.
Byl jsem přesvědčený, že jak Joe, tak Sandy úmyslně podrželi koně, kteří by jinak byli zaručeně vyhráli. Oba se vlastně dopustili trestného činu podvodu. Zatímco jsem si připevňoval helmu a odnášel sedlo k váze, uvažoval jsem o tom, že vlastně v tomhle ohledu také nejsem svatý. Chystal jsem se přece rozumně a bezpečně převést Ztracenou naději přes překážky, šlo mi jen o to dostat se do cíle a vůbec jsem neměl v úmyslu jet co to dá, s mizivou nadějí, že se dostanu mezi první tři. Kůň nebyl v řádné formě a příliš ostrý

závod by mu mohl uškodit. Ovšem kdyby nastaly nějaké nepředvídané okolnosti, kdyby třeba řada koní odpadla a já měl možnost vyhrát, samozřejmě bych se té příležitosti chopil. Je ovšem veliký rozdíl mezi tím, když někdo „podrží“ koně, nebo se jen „málo snaží, ale je ochoten vyhrát“. Pro zklamané sázkaře je výsledek v obou případech stejný, přijdou o své peníze.
Odnesl jsem sedlo k boxům, kde už na mne čekal Pete se Ztracenou nadějí. Osedlal, a Rupert, náš maličký stájník, odvedl koně do padoku. Šli jsme s Petem pomalu za ním a bavili se o ostatních přihlášených koních. Po Kate nebylo ani vidu, ani slechu.
Pak už byl čas, abych nasedl a vyjel na dráhu. Krev se mi jako vždycky rozproudila vzrušením: Pocit štěstí, který jsem cítil pokaždé, když jsem klusal ke startu, nemohla otupit ani Billova smrt, ani Scillin zármutek, ani pomyšlení na to, že se mezitím Kate baví s někým jiným. Rychlost závodu, blesková rozhodnutí, riziko, to všechno jsem potřeboval jako protijed proti otupujícímu bezpečí civilizace.
Přílišný pocit bezpečí může člověka dusit. Člověk potřebuje dobrodružství a zvlášť takový člověk, jehož tatínek má tolik peněz, že už je přestal počítat.
Můj otec měl pro mne vzácné pochopení asi proto, že sám prožil dost bouřlivé mládí. Koupil mi rychlý vůz, tři dobré koně a vypustil mě do země vzdálené pět tisíc mil od domova. Když mi ale dával požehnání, poznamenal, že se mu dostihy zdají trochu krotké pro někoho, kdo jako já od deseti let lovil na Zambezi krokodýly.
Můj otec každoročně opouštěl na měsíc svoje finanční království a ponořoval se se mnou do panenské džungle. Často jsme chodívali bez jakéhokoli doprovodu, s minimální výzbrojí, s ranci na zádech.
Bylo to zvláštní, že já, který jsem se v džungli cítil jako doma, našel jsem pravé dobrodružství v mírumilovné, krotké zemi, na přátelských zvířatech, ve sportu, sešněrovaném pravidly a regulemi. Když a tom člověk uvažuje, je to dost paradoxní.
Startér přečetl startovní listinu a zjišťoval, jestli jsme se všichni dostavili, zatímco jsme jezdili do kruhu a kontrolovali si dotažení sedel. Vedle mne jel Joe Nantwich. Tvářil se nepříjemně jako vždycky, napůl omrzele a napůl nafoukaně.
„Hele, jedeš potom zpátky k Davidsonům?“ zeptal se.
Mluvil se mnou vždycky moc familiárně a mě to zlobilo.
„Ano, jedu.“ Pak jsem si ale vzpomněl na Kate: „Možná ale, že pojedu později.“
„Svezeš mě do Epsomu?“
„Bohužel tamtudy nejedu,“ řekl jsem zdvořile.
„Ale jedeš přece skrz Dorking a odtamtud se dostanu do Epsomu autobusem. Přijel jsem s člověkem, který pak jede do Kentu a potřebuju se nějak dostat domů.“
Nebyl k odbytí a já mu nakonec slíbil, že ho svezu, přestože jsem věděl, že by snadno našel někoho, kdo by ho vzal až do Epsomu, jen kdyby se trochu namáhal.
Seřadili jsme se na startu. Z jedné strany jsem měl Joea a z druhé Sandyho, podle pohledů, kterými se obdařovali, se asi neměli moc v lásce. Sandy se jízlivě usmíval a Joe vypadal, jako když natahuje moldánky. Předpokládal jsem, že mu Sandy asi provedl některý ze svých kanadských žertíků, mezi které třeba patřilo naplnit jezdecké boty marmeládou.
Pak jsme vyrazili a já se soustředil na to, abych dostal Ztracenou naději co možná rychle, elegantně a bezpečně k cíli. Chovala se ještě jako začátečník a před překážkami trochu váhala, ale bylo znát, že v ní něco je. Do poloviny závodu jsme dokonce jeli jako třetí. Držel jsem se pěkně v zevním pásu, aby měla dobrý rozhled. Poslední čtvrt míle do kopce ale na ni byla už moc a dojeli jsme na šestém místě. Já jsem byl spokojený a Scilla si může přestat dělat zbytečné starosti.
Sandy Mason dojel přede mnou. Pak kolem mne proběhl kůň Joea Nantwiche, otěž za ním vlála, jezdce jsem viděl vzadu v dálce, jak se pěšky belhá k tribunám. Cestou do Dorkingu budu muset vyslechnout jeho neštěstí.
Odsedlal jsem, vrátil se do vážnice a převlékl se do Katiných barev. Clem mi přibalil deset liber olova, abych měl správnou váhu pro jízdu v amatérech, a já se šel podívat, kam se poděla slečna Ellery–Pennová.
Opírala se vpředu o zábradlí a prohlížela si střídavě koně a jednoho z udatných, okouzlujících mladých mužů, které jsem jí předtím představil (na můj vkus si Dana prohlížela trochu příliš obdivně).
„Pan Hillman povídal,“ řekla, „že tamhle ten vychrtlý chudinka, ten jak má hlavu až u země a schlíplé uši, že je prý nejrychlejší ze všech přihlášených koní. Mám mu to věřit, nebo mě vodí za nos?“
„Nevodí,“ zasmál jsem se, „je to skutečně nejlepší kůň, uznávám, že na pohled snad ne, ale mezi tou dnešní společností určitě vyhraje.“
„Koně, kteří takhle věší hlavu, se dívají, kam šlapou a většinou jsou to dobří skokani,“ podotkl Dan.

„Mně se líbí tamhleto nádherné stvoření," řekla Kate a ukázala na grošáka s hlavou vztyčenou a šíjí prohnutou do ladného oblouku.
Záda mu proti únorovému chladu chránila přikrývka a vzadu se mu klenul kulatý zadek.
„Je tlustý," řekl Dan, „v zimě se asi z nudy přežíral a neměl dost pohybu. Když bude muset zabrat, tak se složí."
„V koních se zřejmě člověk nevyzná, stejně jako v G. K. Chestertonovi.
Ti, kteří nevypadají k ničemu, jsou dobří a ti, co vypadají dobře, nejsou k ničemu."
„Vždycky ne," řekli jsme s Danem současně.
„S velkým potěšením bych vám uděloval lekce v hodnocení koní, slečno Pennová," nabízel se Dan.
„Já ale pomalu chápu."
„Tím líp," řekl Dan vesele.
„Jedeš dnes něco?" zeptal jsem se s nadějí.
„Až poslední dva dostihy. Jen se neboj, já se o slečnu Pennovou postarám, zatímco pojedeš jejího koně." Ušklíbl se.
„Vy jste taky žokej?" zeptala se slečna Ellery-Pennová překvapeně.
„Ano," odpověděl Dan stručně.
Patřil mezi největší naděje dostihového sportu a jednou bude jistě nejlepší. Znali jsme se dobře a byli jsme přáteli jednak proto, že jsme si vždycky dobře rozuměli, jednak proto, že Dan také většinou jezdil pro Petea Gregoryho. Byli jsme stejně staří, stejně velcí, stejně štíhlí, oba tmavovlasí a cizí lidé si nás často pletli. Jakmile jsme ale byli v sedle, byl mezi námi velký rozdíl, Dan je mnohem lepší jezdec než já.
„Myslela jsem si, že žokeje člověk pozná podle toho, že to jsou samí trpaslíci," řekla Kate, „vy jste ale oba docela slušně vyrostli."
Musela k nám vzhlížet, přestože byla vysoká. Rozesmáli jsme se.
„Většina jezdců, kteří jezdí steeple, má normální výšku. Dlouhýma nohama se mohou líp přidržet koně, když jdou přes větší překážky," řekl jsem.
„Někteří rovinoví jezdci nejsou taky o nic menší než my," podotkl Dan, „jsou ale vyzáblí."
„Připravujete mě o všechny iluze," postěžovala si Kate.
„Ten tvůj nový kůň se mi líbí, Alane," řekl Dan. „Napřesrok určitě něco vyběhá."
„Jedete dnes také svoje vlastní koně?" zeptala se Kate.
„Ne, já ne. Jsem profesionál a nesmím proto vůbec vlastnit dostihové koně."
„Profesionál?"
Kate se na něho udiveně podívala. Všimla si předtím, že má Dan výborně ušitý oblek, drahý kabát, příjemný hlas a dokonalé chování.
Pobaveně jsem zaznamenal, že přišla o další iluzi.
„Ano, jezdím za peníze," řekl Dan s úsměvem. „Ale ono není špatné dělat to, co člověk dělá vůbec nejraději a ještě za to dostat zaplaceno."
Kate si nás pátravě prohlížela.
„Možná, že časem přijdu na to, proč vy dva vlastně riskujete svoje elegantní krky," řekla.
„Až na to přijdete, tak nám to laskavě sdělte," řekl Dan, „já to pořád nemohu pochopit."
Pomalu jsme došli zpátky k tribunám a dívali jsme se na třetí dostih. Ten vychrtlý kůň přišel zadrženě o dvacet délek před ostatními.
Grošák, který se líbil Kate, po jedné míli vybočil z dráhy a přes třetí překážku od konce odmítl jít.
„Nemyslete si, že vždycky víme, kdo vyhraje," říkal Dan. „Žokejové většinou tipují špatně. Tohle byl ale jistý vítěz, to byla tutovka, na to jste mohla vzít jed."
Tutovka, jistý favorit, vzít na to jed… v hlavě se mi to začalo točit. Ten, kdo napadl Billa Davidsona, spoléhal na to, že je jistý favorit.
Jistý favorit… mrtvý…
Na to, že to byl zajíc v pytli, nebyl kůň slečny Pennové tak špatný. U druhé překážky trochu zkrátil krok a při skoku se ve vzduchu nahrbil. Vylétl jsem ze sedla a měl jsem víc štěstí než rozumu, že jsem se tam zase dostal zpátky. Takhle se asi ten kůň zbavil svých dřívějších jezdců, dost jsem s nimi cítil. Zkusil to znovu u třetího otevřeného příkopu, ale pak už dal pokoj. Dokonce se ukázalo, že má nadání pro cval do kopce, předběhli jsme několik unavených koní a skončili čtvrtí… Kate byla nadšená.
„Ať žije strýc George a jeho geniální nápad," řekla, „tohle byl nejšťastnější den v mém životě."
„U druhé překážky jsem myslel, že poletíš," řekl Pete Gregory.
„Však já taky," řekl jsem s citem, „byla to klika, že jsem se udržel."
Pete se díval, jak Bouřlivák dýchá, žebra se mu rychle zdvíhala a klesala, pohybovala se ale bez námahy.

„Vypadá fit,“ poznamenal, „řekl bych, že s ním něco vyhrajeme ještě před koncem sezóny.“
„Mohu vás všechny pozvat na pořádnou oslavu?“ zeptala se Kate.
Oči jí zářily.
„Snad raději počkejte, až budete mít vítěze,“ smál se Pete.
„Rád bych se s vámi napil na příští úspěchy, ale mám koně v příštím dostihu. Však on vám jistě bude dělat společnost Alan.“
Po očku se na mne podíval. Pořád se ještě bavil tím, jak snadno jsem podlehl kouzlu slečny Ellery-Pennové.
„Počkáte na mě, Kate? Musím se jít zvážit, protože jsme čtvrtí.
Převléknu se a přijdu co nejrychleji,“ řekl jsem.
„Počkám před vážnicí,“ slíbila Kate.
Zvážil jsem se, odevzdal sedlo Clemovi, umyl se a převlékl.
Kate stála před vážnicí a pozorovala skupinu děvčat, která tam stála a klábosila.
„Kdo to je?“ zeptala se Kate, „celou dobu, co tu čekám, tak tu jen tak stojí.“
„Většinou jsou to manželky žokejů,“ usmál jsem se, „čekat před vážnicí je jejich hlavní zaměstnání.“
„Asi to budou taky slečny žokejů,“ řekla Kate suše.
„To ano. A musím vám říct, že jsem právě objevil, jak je to příjemné, když člověk ví, že na něho někdo venku čeká.“
Šli jsme k baru a po vzájemné dohodě jsme si nakonec objednali kávu.
„Až se strýc George dozví, že jsme Bouřliváka zapíjeli tak nealkoholicky, tak se zhroutí,“ řekla Kate.
„Copak vy vůbec neholdujete pití?“
„Ale jistěže ano, ale ve tři odpoledne je na to snad trochu brzy.“
„Šampaňské k snídani, to je moje,“ zasmála se Kate.
Zeptal jsem se jí, jestli by se mnou nechtěla někam večer jíl.
Řekla, že nemůže, že teta Debora pozvala hosty na večeři a že strýc George určitě nedočkavě čeká na zprávy o tom, jak si vedl jeho dárek k narozeninám.
„Tak tedy zítra?“
Rozpačitě se dívala do hrníčku.
„Zítra… totiž… půjdu někam s Danem.“
„Hrom do něj,“ vybuchl jsem.
Vyprskla smíchem.
„A co v pátek?“
„V pátek přijdu ráda,“ řekla.
Šli jsme zpět k tribunám a přihlíželi jsme, jak Danův kůň o krátkou hlavu vyhrál dostih. Kate mu nadšeně fandila.

5

Na parkovišti zuřila bitva. Chystal jsem se domů po posledním dostihu, vyšel jsem z brány a zůstal jsem stát jako sloup. Na prostranství mezi branou a první řadou parkujících vozů se rvalo aspoň dvacet mužů a rvali se do krve. Na první pohled bylo vidět, že to není ani trochu sportovní zápolení, že jde do tuhého. Bylo to neuvěřitelné. Občas člověk na závodištích vidí, jak se dva tři chlapi porvou, ale v takovéhle ohromné, tvrdé bitvě musí jít určitě o něco víc než o sázkové spory.
Postoupil jsem trochu blíž a zahlédl, že někteří z těch chlapů jsou skutečně ozbrojeni mosaznými boxery. Jeden bojovník se dokonce rozháněl železným řetězem. Dva zápasící, u kterých jsem stál nejblíž, leželi téměř bez hnutí na zemi, těla ztuhlá vypětím, jako by byli sepjatí nějakým podivným náboženským obřadem. Prsty jednoho svíraly ruku protivníka, který držel ostrý třípalcový nůž. Takový nůž většinou nezabíjí, ale dokáže důkladně zmrzačit a zohyzdit.
Zdálo se, že boj je celkem vyrovnaný, i když bylo těžko rozeznat, kdo ke komu patří. Chlapík s nožem, který zvolna podléhal, byl ještě skoro chlapec, ale většina rváčů byla ve středním věku, v plné síle. Jediný starší člověk klečel uprostřed kolbiště a držel se za hlavu, zatímco kolem něho zuřil boj.
Rvali se v nepřirozeném tichu, bylo slyšet jen těžké oddechování a hekání. Z dostihového publika, které bylo na odchodu domů, se utvořil dav diváků, který stále houstl, ale nikomu se nechtělo do té bitvy vmísit a pokusit se ji zarazit.
Viděl jsem, že vedle mne stojí jeden z kamelotů.
„O co jde, prosím vás?“ zeptal jsem se.

Kameloti většinou věděli o všem co se na závodišti šustlo.
„To sou taxíkáři," řekl. „Rvou se dvě party, jedna z Londýna a jedna z Brightonu. Když se sejdou, tak je z toho skoro vždycky mela."
„Proč?"
„Jo, pane York, to já nevím. Ale určitě se dneska nervou poprvé."
Podíval jsem se znovu na potácející se bojovníky. Mnozí z nich měli ještě na hlavě taxíkářské čepice. Některé dvojice se válely po zemi, jiné se v zuřivém objetí opíraly o boky zaparkovaných taxíků, které tam stály ve dvou řadách.
Pěsti a železa, jimiž byli řidiči ozbrojeni, vykonaly své dílo.
Dva z mužů byli zkroucení bolestí a drželi se za břicho, většina z chlapů měla zkrvavené obličeje a někteří měli oblečení roztrhané až na holou kůži.
Rvali se na život a na smrt a vůbec nevnímali řady diváků, kteří se kolem nich v polokruhu tísnili.
„Vždyť se povraždí," řekla mladá žena vedle mne a dál přihlížela bitvě napůl fascinovaně, napůl s hrůzou.
Podíval jsem se na člověka, který stál za ní. Byl to veliký chlap, asi šest stop vysoký, opálený. Pozoroval rvačku s hlubokým odporem, oči zúžené, rty stažené. Nemohl jsem si vzpomenout, kdo ten člověk je a jak se jmenuje, ale měl jsem pocit, že ho určitě znám.
Dav diváků začal být neklidný, lidé se začali ohlížet po policii.
Poznámka té mladé ženy nebyla jen tak do větru, ti chlapi se skutečně mohli při troše smůly zabít, a to zuřivé, vražedné mlácení a bití hlava nehlava vůbec neustávalo.
Bitva způsobila dopravní zácpu na parkovišti. Objevil se policista, rozhlédl se a rychle odklusal pro posilu. Vrátil se se čtyřmi pěšími strážníky a jedním policistou na koni. Všichni měli obušky.
Ponořili se udatně do bitevního pole, ale trvalo jim notnou chvíli, než se jim podařilo rvačku zastavit.
Přijela další posila. Taxíkáře odvlekli a rozdělili do dvou skupin.
Oba hloučky bojovníků vypadaly stejně zubožene a zmláceně a zdálo se, že nikdo nevyhrál. Bitevní pole bylo poseté čepicemi, urvanými kusy kabátů a košil, uprostřed bojiště ležela jedna černá a jedna hnědá bota a všude byly krůpěje a kaluže krve. Policie už měla pěknou hromádku zabavených zbraní.
Když nastalo uklidnění, diváci se začali trousit domů. Ti, kteří si chtěli vzít taxík, se šli zeptat jednoho z policistů, jestli některé řidiče pustí. Ten vysoký opálený člověk se ptal také.
Jeden z dostihových reportérů se zastavil vedle mne a zuřivě psal do notesu.
„Kdo je tamhle ten vysoký opálený chlap, Johne?" zeptal jsem se ho.
Podíval se, na koho ukazuji.
„Myslím, že se jmenuje Tudor. Patří mu nějací koně. Mám dojem, že si nadělal spoustu peněz. Dohromady ale o něm nic nevím.
Teď mu asi dělá starosti, jak se dostane domů."
Tudor vypadal rozzuřeně. Měl jsem pocit, že bych o tom člověku měl něco vědět, ale nevěděl jsem co. U policisty, který zamítavě vrtěl hlavou, zřejmě neuspěl a taxíky stály dál osiřelé, bez řidičů.
„O co vlastně šlo?" zeptal jsem se žurnalisty.
„Souboj dvou gangů," řekl vesele, „to mi aspoň hlásili moji špehové."
Pět taxíkářů leželo natažených na studené, vlhké zemi, jeden z nich sténal.
„Předpokládám, že jich polovinu odstěhují za mříže a polovinu do špitálu. Páni, to bude reportáž!"
Člověk, který pořád sténal, se převalil na břicho a zvracel.
„Jdu to honem odtelefonovat do redakce," řekl novinář a za okamžik se zeptal: „Pojedete už domů?"
„Ne, čekám tu na toho nešťastníka Joea Nantwiche, slíbil jsem mu, že ho svezu do Dorkingu. Neviděl jsem ho ale od čtvrtého dostihu.
Možná, že si mezitím sehnal někoho jiného a mně nic neřekl, bylo by mu to podobné."
„Já ho viděl naposled na pánském záchodě, jak si vyměňuje názory se Sandym. Sandy měl vrch."
„Ti dva se asi nemají rádi," řekl jsem.
„Vy víte proč?"
„Ne. A vy to víte?" zeptal jsem se.
„Ne," řekl.
Zamával mi na rozloučenou a rozběhl se zpátky k závodišti k telefonu.
Přijely dvě velké sanitky pro zraněné. Do každého vozu nastoupili dva policisté, jeden k řidiči, jeden dozadu. Přeplněné sanitky se pomalu odkolébaly směrem k hlavní bráně.
Zbývající řidiči se začali třást zimou, oheň bitvy vyhasl a převládl únorový chlad. Chlapi byli celí ztuhlí, zmlácení, ale nebyli zkroušení. Z jedné skupinky vystoupil muž, zašklebil se na protivníky a urážlivě si odplivl. Košili měl na hadry, obličej oteklý jako meloun, ale na pažích se mu napínaly mohutné svaly.

Černé vlasy mu rostly do špičky do čela. Vypadal nebezpečně. Policista ho vzal za rameno, aby ho přitáhl zpátky, ale chlap se otočil jako blesk a zuřivě zavrčel. Když se přidal další policista, vztekle se podřídil.
Právě jsem se rozhodl, že už na Joea nebudu čekat, když se přiřítil a začal se omlouvat. Nebyl jsem jediný, kdo ho vyhlížel. Blížil se k nám snědý pan Tudor.
„Nantwichi, laskavě mě odvezete do Brigtonu, ano?“ řekl pánovitě.
„Jak vidíte, jsou taxíky mimo provoz a já spěchám, mám za dvacet minut něco důležitého v Brightonu.“
Joe se podíval zmateně na taxíkáře.
„Co se stalo?“ zeptal se.
„O to se teď nestarejte,“ řekl Tudor netrpělivě, „kde máte vůz?“
Joe se na něho tupě podíval. Zdálo se, že mu to moc rychle nemyslí.
„Nemám… já tu nemám auto, mě veze kamarád.“
„On jede s vámi?“ obrátil se Tudor na mne.
Přikývl jsem.
Joe nás samozřejmě nepředstavil.
„Byl bych vám vděčen, kdybyste mě vzal do Brightonu,“ řekl Tudor rychle, „zaplatím vám běžnou sazbu.“
Mluvil naléhavě a spěchal. Bylo těžké odmítnout mu službu, která pro něho byla očividně důležitá a mě nic nestála. „Svezu vás zadarmo, budete se ale muset trochu uskromnit, mám dvousedadlový sportovní vůz.“
„Jestli tam není dost místa, tak ať tu Nantwich zůstane a vraťte se pak pro něho,“ zavelel pan Tudor.
Joea to nepřekvapilo, ale mně se zdálo, že pan Tudor trochu příliš samozřejmě očekává, že každý bude tancovat podle něho.
Obešli jsme skupinu zubožených taxíkářů a protlačili se k mému vozu. Tudor nastoupil. Byl tak mohutný, že bylo vyloučeno, aby se Joe vedle něho vešel.
„Vrátím se pro tebe, Joe, počkej na mne na státní.“
Nasedl jsem do vozu, vyjel zvolna z parkoviště a na státní silnici jsem odbočil na Brighton. Byl velký provoz a můj lotus se nemohl pořádně proskočit. Jel jsem stále čtyřicet mil za hodinu a měl jsem dost času si prohlédnout svého podivného pasažéra.
Když jsem řadil, svezl se můj pohled dolů a zavadil o jeho ruku, položenou na koleně. Najednou jsem si vzpomněl, odkud ho znám.
Způsobila to ta snědá opálená ruka s lehce namodralými nehty.
Bylo to v baru v Sandownu. Stál jsem za jeho zády a čekal, až domluví s Billem. Nechtěl jsem je rušit. Ruku měl položenou na pultu vedle skleničky. Když skončili, Tudor dopil a odešel a já se pak připojil k Billovi.
Podíval jsem se na Tudora.
„Billa Davidsona je velká škoda,“ řekl jsem.
Snědá ruka sebou škubla. Upřeně se na mne zadíval.
„To jistě,“ řekl zvolna. „Doufal jsem, že pojede jednoho z mých koní v Cheltenhamu.“
„Byl to vynikající jezdec,“ pokračoval jsem.
„To jistě.“
„Jel jsem zrovna za ním, když se to stalo.“ Pak jsem náhle dodal: „S tím pádem to ale nebylo tak docela jasné. Měl by se na to někdo podívat.“
Tudor ztuhl. Věděl jsem, že se na mne stále dívá. Vyzařovala z něho nepříjemná síla.
„To je možné,“ prohodil.
Pak zaváhal, ale už nic nedodal. Podíval se na hodinky.
„Odvezte mě, prosím, do hotelu Pavillion Plaza. Mám tam obchodní schůzku,“ řekl.
„Je to někde u Pavillionu?“ zeptal jsem se.
„Je to blízko. Řeknu vám, až tam přijedeme.“
Mluvil se mnou jako s nájemným šoférem.
Mlčky jsme jeli dál. Můj cestující byl zamyšlený. Když jsme dojeli do Brightonu, radil mi, kudy jet až k hotelu.
„Děkuji,“ řekl suše a nemotorně vysoukal své velké tělo z nízkého vozu.
Měl ve zvyku přijímat od lidí laskavosti a oběti jako samozřejmost.
Dokonce i od docela cizích lidí. Vykročil pryč a pak se najednou obrátil.
„Jak se jmenujete?“ zeptal se.
„Alan York,“ řekl jsem. „Na shledanou.“
Odjel jsem, aniž bych čekal na odpověď. Dovedu být taky úsečný.
V zrcátku jsem viděl, že zůstal stát na chodníku a díval se za mnou. Vrátil jsem se na závodiště.

Joe seděl v příkopu a čekal na mne. Nemotorně otevřel dveře, něco mumlal a dopadl na sedadlo. Zjistil jsem, že je úplně opilý.
Byla už skoro tma a musel jsem rozsvítit světla. Měl jsem malou radost z toho, že budu muset až do Dorkingu snášet, jak z Joea táhne alkohol. Vzdychl jsem a sešlápl spojku.
Joe sám sebe litoval, měl to ve zvyku. Kdykoli měl smůlu, vždycky za to podle jeho názoru mohl někdo jiný, a přestože mu bylo teprve dvacet, byl stále mrzutý. Těžko říci, čím šel člověku více na nervy, jestli svou nadutostí, nebo věčným naříkáním. Bylo s podivem, že ho ostatní jezdci brali na milost, museli být velmi shovívaví.
Joeovým jediným kladem byly jeho jezdecké schopnosti, ale i ty pošpinil tím, že několikrát „podržel“ koně. A teď ke všemu za bílého dne byl namol a dal tomu všemu korunu.
„Byl bych určitě vyhrál,“ kňoural.
„Nebuď osel, Joe.“
„Fakt bych byl vyhrál, Alane, fakt. Jel jsem na špici a ostatní byli v háji, fakt.“
Mával rukama ve vzduchu.
„Nemáš při závodech chlastat,“ řekl jsem.
„Co?“ oči se mu křížily.
„Chlastat,“ řekl jsem, „povídám, že nemáš pít.“
„Mne, ne, ne, ne…“ začal blekotat, jako by to jedno slovo nedokázal zastavit.
„Majitelé tě nenechají jezdit, když budeš pít,“ řekl jsem, přestože mi bylo jasné, že mi do toho vlastně nic není.
„Já můžu vyhrát, kdy chci, i když se napiju.“
„To ti majitelé těžko uvěří.“
„Však voni vědí, že sem dobrej.“
„Dlouho nebudeš, když budeš takhle vyvádět.“
„Můžu jezdit a chlastat a chlastat a jezdit. Když chci,“ mumlal.
Mlčel jsem. Joe by byl potřeboval pádnou rukou tak před deseti léty. Teď to s ním šlo z kopce, a kdyby ho chtěl někdo zbrzdit, nesetkal by se s žádným vděkem.
Znovu začal kňourat.
„Ta kurva Mason…“
Mlčel jsem.
„Ten hajzl Mason mě shodil. Prostě mě shodil přes tu podělanou bariéru. Byl bych vyhrál jako nic a von to věděl a shodil mě.“
„Nebuď blázen, Joe.“
„Nemůžeš tvrdit, že jsem nemohl vyhrát,“ hádal se Joe.
„Ale taky nemohu říct, žes musel vyhrát,“ řekl jsem. „Spadls aspoň míli před cílem.“
„Já jsem nespadl, dyť ti to povídám, ne? Sandy kurva Mason mě shodil přes bariéru.“
„Jak?“ zeptal jsem se bez zájmu.
„Zatlačil mě na bariéru. Řvu na něj, ať mě pustí, a chceš vědět, co von? Chceš to vědět? Von se smál! Smál se, ta kurva. A pak mě sundal. Vrazil do mě kolenem a sundal mě přes bariéru.“ Jeho fňukání přešlo v pláč.
Podíval jsem se na něho. Slzy se mu kutálely po tvářích a dopadaly na chlupatý límec beránčího kožichu.
„To by přece Sandy neudělal,“ řekl jsem.
„Ale udělal. Řekl, že se se mnou srovná, že budu litovat. Ale já za to nemohl, Alane, na mou duši, že ne.“ Slzel.
Tomuhle jsem nerozuměl. Neměl jsem tušení, o čem vlastně mluví. Měl jsem ale dojem, že jestliže ho Sandy vyhodil ze sedla, tak k tomu asi měl pádný důvod.
Joe pokračoval: „Tys na mě byl vždycky hodnej, Alane, ty nejsi jako ty druhý, ty seš kamarád…“
Chytil mě za paži a naklonil se na mne. To neprospívalo jemnému řízení mého Lotusu, který začal šněrovat silnici: „Proboha buď chvíli zticha a sedni si pořádně, nebo se nabouráme.“
Setřásl jsem ho.
Byl ale tak soustředěný na své starosti, že mě vůbec nevnímal.
Zatahal mě znovu za rukáv. Kousek před námi bylo malé parkoviště.
Zpomalil jsem, sjel ze silnice a zastavil.
„Jestli si okamžitě pořádně nesedneš a nedáš pokoj, tak můžeš vystoupit a jít pěšky,“ řekl jsem ostře.
Nebylo to ale nic platné, Joe se nahlas rozplakal.
„Když ty nevíš, co to je bejt v průšvihu,“ vzlykal.

Smířil jsem se s tím, že ho budu muset vyslechnout. Čím dříve se vymluví, tím dříve dá pokoj a usne.
„V jakém průšvihu?“ zeptal jsem se, i když mě to vlastně nezajímalo.
Ronil slzy a blekotal: „Měl jsem podržet jednoho koně a neudělal jsem to a Sandy na tom prodělal velký prachy. Řekl, že se se mnou srovná a už několik dní za mnou chodí a pořád mi to říká a já sem věděl, že mi něco strašnýho provede, a von taky jo.“
Nadýchl se.
„Měl jsem kliku, že sem spad do měkkýho, taky sem si mohl zlomit vaz, to nebyla žádná sranda. Ta kurva Sandy,“ zalykal se bezmocným vztekem, „von se smál. Ale já mu ukážu!“
Musel jsem se usmát. Joe se svým kulatým klučičím obličejem měl sice silné svaly, ale slabou duši. Se Sandym se vůbec nemohl měřit. Sandy byl o deset let starší a měl víc sebejistoty. Joe fňukal a vytahoval se, protože měl pocit méněcennosti. Začátek té jeho litanie byl ovšem dost zajímavý.
„Kterého koně jsi měl zastavit?“ zeptal jsem se, „a jak Sandy věděl, že se na to chystáš?“
Chvíli jsem si myslel, že bude z opatrnosti mlčet, ale po malém zaváhání drmolil dál. Byl stále ještě opilý, zaplavený sebelítostí a slzami.
Z jeho nesouvislého vyprávění, promíseného vzlyky a škytáním jsem se dozvěděl dost ošklivou historii. Když jsem si odmyslel všechny nadávky a vybral si jenom fakta, zůstalo toto: Joe dostával štědře zaplaceno za to, když občas podržel některého koně. Udělal to několikrát, dvakrát jsem to viděl na vlastní oči. Když ale na něj David Stampe žaloval otci, hlavnímu rozhodčímu, a Joe málem přišel o licenci, dostal přece jen strach. Když měl příště koně podržet, slíbil, že to udělá, ale při dostihu ztratil nervy. Nezbrzdil koně včas, a kdyby to byl ve finiši nedotáhl k vítězství, bývalo by to bylo zcela jasné a přišel by o licenci. Tak tedy vyhrál. Stalo se to před deseti dny.
Bylo mi to divné.
„Nikdo jiný než Sandy tě neohrožoval?“
„Von mě shodil přes bariéru…“ bál jsem se, že to budu muset celé vyslechnout znovu.
Přerušil jsem ho.
„Ale Sandy ti přece neplatil, ne?“
„To ne, to asi ne,“ posmrkával.
„To ty vůbec nevíš, kdo ti dával prachy?“
„Když chtěli, abych nějakýho koně podržel, tak mi vždycky zatelefonoval nějakej chlap a pak mi přišel poštou balík peněz.“
„Kolikrát jsi to udělal?“ zeptal jsem se.
„Za posledního půl roku desetkrát,“ řekl.
Zůstal jsem na něj koukat.
„Někdy to bylo lehký jak facka,“ řekl Joe omluvně, „ty kurvy zatracený by nebyly vyhrály, i kdybych chtěl.“
„Kolik jsi za to dostal?“
„Kilo a dvakrát dvě pade.“
Z Joea ještě pořád mluvila opice, ale já mu věřil. Šlo o hodně peněz, lidé, kteří byli ochotni platit takové sumy, jistě nebyli zvyklí jednat v rukavičkách, když je někdo neposlechl. Ale Sandy? To se mi nechtělo věřit.
„Co ti řekl Sandy, když jsi tehdy vyhrál?“
Joe ještě brečel.
„Řekl, že vsadil na koně, kterej skončil za mnou, a že si to se mnou vyřídí.“
A to zřejmě taky udělal.
„Prachy jsi tenkrát asi nedostal, viď?“
„Ne,“ vzlykal Joe.
„Nemáš tušení, odkud ti ty peníze posílali?“
„Některý balíčky měly londýnský razítko, ale já nevím, moc sem si je neprohlížel.“
Asi měl větší zájem o obsah.
„No,“ řekl jsem, „teď už ale budeš mít pokoj, ne, když si to s tebou Sandy rozdal. Máš to aspoň za sebou, tak už nevyváděj. Prosím tě, přestaň už brečet, čeho se ještě bojíš?“
Místo odpovědi vytáhl z kapsy list papíru a podal mi ho.
„Tak ať už to víš celý. Já nevím, co mám dělat, prosím tě, Alane, pomoz mi, já mám strach.“
V matném světle přístrojové desky bylo vidět, jak je vyděšený.
Také už byl střízlivější.
Rozložil jsem list a rozsvítil světlo. Byl to tenký kancelářský papír bez hlavičky a na něm bylo propisovacím perem velkými písmeny napsáno: BUDEŠ POTRESTÁN. BOLINGBROKE.

„Ten kůň, kterého jsi měl podržet, se jmenoval Bolingbroke, viď?“
„Ano.“ Slzy mu přestaly téct.
„Kdys to dostal?“
„Našel jsem to v kapse od saka, když jsem se šel před pátým dostihem převlíct. Předtím to tam určitě nebylo.“
„A pak jsi šel do baru a zapíjel žal, viď?“
„Jo, a zase jsem se tam vrátil, když jsi odjel s panem Tudorem do Brightonu. Já myslel, že mi kvůli Bolingbrokovi nic neudělají, ale měl jsem strach. A když už jsem si myslel, že to je dobrý, tak mě Sandy shodil přes hrazení a pak jsem našel v kapse ten dopis. To není fér.“ Tuze se litoval.
Vrátil jsem mu dopis.
„Co mám dělat?“ zeptal se Joe.
Skutečně jsem nevěděl, co mu poradit. Dostal se vlastní vinou do ošklivé situace a měl se proč bát. Lidé, kteří dělají podvody s dostihovými koni a jezdci, jistě dovedou jednat tvrdě. To, že od příhody s Bolingbrokem uplynulo deset dní, znamenalo, že ti neznámí nejednají přímo, ale budou si s Joem hrát jako kočka s myší. To moc dobře nevypadalo.
Joe ještě občas posmrkával a škytal, jinak se ale probral. Zhasl jsem světlo ve voze, nastartoval a vyjel na silnici. Jak jsem doufal, Joe brzy usnul. Hlasitě chrápal.
Když jsme se blížili k Dorkingu, tak jsem ho vzbudil. Chtěl jsem se ještě na něco zeptat.
„Joe, kdo je ten pan Tudor, kterého jsem vezl do Brightonu? Vy se přece znáte?“
„Patří mu Bolingbroke,“ řekl Joe „často pro něho jezdím.“
„Byl rád, když Bolingbroke vyhrál?“ zeptal jsem se.
„Snad jo. Von při tom nebyl. Poslal mi pak deset procent a děkovnej dopis, jak se to dělává.“
„Ale on se dostihy dlouho nezabývá, viď?“
„Vynořil se asi stejnou dobou jako ty.“ Už se zase choval drze.
„Voba ste se vynořili vopálený uprostřed zimy.“
Já přiletěl z afrického žhnoucího léta do anglického chladného října. Po osmnácti měsících jsem byl stejně bledý jako ostatní Angličané.
Tudor zůstal snědý.
Joe se šklebil.
„Hele, víš, proč pan Clifford kurva Tudor bydlí v Brightonu?
Aby měl vejmluvu, že je celej rok vopálenej, má trochu namíchanou krev.“
V tu chvíli jsem se rozhodl, že Joea bez milosti vysadím u zastávky autobusu na Epsom. Tím, že se vymluvil, získal asi znovu sebevědomí.
Pak jsem se vracel do Cotswoldsu. Nejdřív jsem přemýšlel o Sandym a uvažoval o tom, jak se mohl dozvědět, že má Joe podržet Bolingbroka.
Potom jsem uvažoval o Kate.

6

Scilla ležela na pohovce, nohy přikryté plédem, vedle sebe na stolku nedopitou skleničku. Zdvihl jsem ji a přičichl si. Bylo to brandy.
Scilla obvykle pila campari a gin, brandy si schovávala na černé dny.
Otevřela oči.
„Alane! To jsem ráda, že ses vrátil! Kolik je vůbec hodin?“
„Půl desáté,“ odpověděl jsem.
„Ty musíš mít strašný hlad,“ vstala a shodila přikrývku. „Proč jsi mě, prosím tě nevzbudil? Večeře musí být už dávno hotová.“
„Teď jsem přijel a Joan už chystá jídlo tak se uklidni.“
Šli jsme k večeři. Seděl jsem na svém obvyklém místě a Billova židle naproti Scille zůstala prázdná. Řekl jsem si, že ji budu muset potom odstavit ke zdi.
Chvíli jsme jedli mlčky, pak Scilla přerušila mlčení.
„Přišli sem dnes dva policisté,“ řekla.
„Nepovídej. Přišli kvůli zítřejší koronerově komisi?“
„Ne, ptali se na Billa,“ odstrčila nedojedený talíř. „Ptali se mě jako ty, jestli neměl v poslední době nějaké starosti. Půl hodiny se mě vyptávali vlastně na totéž. Jeden z nich říkal, že jestli jsem měla, jak tvrdím, tak blízký vztah ke svému muži, pak bych musela vědět, jestli s ním bylo něco v nepořádku. Nebyli moc

příjemní.“
Nedívala se na mne. Oči měla sklopené a dívala se na stydnoucí nedojedené jídlo na talíři. Byla očividně v rozpacích, a to bylo u ní vzácné.
Konečně mě napadlo, o co jde.
„Předpokládám, že se tě ptali, jaký máš vztah ke mně a proč tu ještě bydlím, viď?“
Překvapeně a s úlevou ke mně vzhlédla.
„Ano, ptali se na to. Nevěděla jsem, jak ti to říct. Připadá mi tak samozřejmé, že tu jsi, že jsem vlastně nevěděla, jak jim to mám vysvětlit.“
„Zítra se odstěhuji, Scillo,“ řekl jsem, „Nechci tě vystavovat zbytečným řečem. Jestli si policie myslí, že jsme spolu Billa klamali, mohou si to myslet i ve vesnici a v celém kraji. Mělo mě to napadnout dřív, omlouvám se ti.“
Připadalo mi do té chvíle také samozřejmé, že v domě zůstávám.
„Nikam se nepostěhuješ, kvůli mně určitě ne, Alane,“ řekla Scilla s nečekanou rozhodností. „Já tě tu potřebuji. Kdybych si s tebou nemohla povídat, probrečela bych celý den a hlavně celé večery.
Ve dne se to dá ještě vydržet, protože se musím starat o děti a o domácnost.
Ale večer…“
Obličej měla zrůzněný krutou bolestí ze ztráty, která ji potkala teprve před čtyřmi krátkými dny.
„Je mi úplně jedno, co lidé povídají,“ plakala, „já tě potřebuji.
Prosím tě, nechoď pryč, prosím!“
„Dobře, já tu zůstanu, neboj se. Zůstanu tak dlouho, dokud budeš chtít. Musíš mi ale slíbit, že mi včas řekneš, až si budeš přát, abych odešel.“
Osušila si oči a usmála se.
„Myslíš, abych ti řekla, až začnu mít starost o svou pověst? Slibuji, že ti to řeknu.“
Měl jsem ten den za sebou dva dostihy, ujel téměř tři sta mil vozem a byl jsem řádně unavený. Šli jsme brzy spát a Scilla slíbila, že si vezme prášek na uklidnění.
Ve dvě hodiny v noci se ale najednou otevřely dveře do mého pokoje a ona v nich stála. Okamžitě jsem se probudil. Přišla k mé posteli, rozsvítila lampičku na nočním stolku a sedla si ke mně na pelest. Vypadala neuvěřitelně mladě a bezbranně. Měla na sobě poloprůhlednou modrou noční košili, která jí měkce splývala po bocích a po malých kulatých ňadrech spadala jako mlžný závoj. Opřel jsem se o loket a prohrábl si rukou vlasy. „Nemůžu spát,“ řekla.
„Vzala sis prášek?“ zeptal jsem se.
Byla to zbytečná otázka. Určitě by nebyla přišla takhle poloobležená ke mně do pokoje, kdyby nebyla omámená.
„Ano, vzala. Celá se po něm motám, ale spát stejně nemohu.“
Hlas měla nezřetelný, opilý.
„Nechceš si chvíli povídat?“ zeptala se. „Třeba potom spíš usnu. Když jsem sama, pořád myslím na Billa. Povídej mi ještě o Plumptonu… žes jel nějakého cizího koně… Povídej mi o tom. Prosím…“
Posadil jsem se na posteli, zabalil Scillu do přikrývky a začal jí vyprávět o Kate a jejím dárku k narozeninám od strýce George. Často jsem takhle vyprávěl Polly, Henrymu a Williamovi, dokud neusnuli.
Po chvíli jsem si všiml, že Scilla neposlouchá. Hlavu měla sklopenou a velké, horké slzy jí padaly do klína.
„Musíš si asi myslet, že jsem hrozná, když pořád brečím, ale já prostě nemůžu přestat,“ řekla.
Unaveně si vedle mne lehla, hlavu si položila na polštář, vzala mě za ruku a zavřela oči. Díval jsem se na její sladký, hezký obličej, na slzy, které jí stékaly kolem uší do zvlněných kaštanových vlasů a políbil jsem ji jemně na čelo. Otřásala se těžkými vzlyky. Položil jsem se vedle ní a dal jsem jí paži pod hlavu. Otočila se ke mně, vzala mě kolem krku a usedavě, zoufale se rozplakala.
Konečně se trochu uklidnila, prášky začaly účinkovat. Utišila se, přidržovala se mého kabátku od pyžama a začala zhluboka dýchat.
Byla chladná únorová noc a Scilla ležela jen zpola přikrytá.
Opatrně jsem jednou rukou vytáhl z pod Scilly přikrývku a zabalil ji do ní. Zhasl jsem světlo a ležel s otevřenýma očima ve tmě, Scillu v náručí, dokud nezačala klidně, pravidelně oddychovat, dokud neusnula.
Usmál jsem se při představě, jak by se asi tvářil inspektor Lodge, kdyby nás takhle spolu viděl. Napadlo mě také, že bych tu asi tak klidně neležel, kdybych vedle sebe měl Kate.
Během noci sebou začala Scilla několikrát neklidně pohazovat a mumlala něco nesrozumitelného. Vždy se však uklidnila, když jsem ji pohladil po vlasech. K ránu byla klidná. Vstal jsem, zabalil ji do přikrývky a odnesl do jejího pokoje. Věděl jsem, že jakmile by prášky přestaly působit a ona by se vzbudila v mém

pokoji, upadla by do zbytečných rozpaků.
Když jsem odcházel, ještě pokojně spala.
O několik hodin později, po spěšné snídani, jsem odvezl Scillu do Maidenheadu na usedání koronerovy vyšetřovací komise. Cestou spala a o tom, co se odehrálo v noci, nebyla řeč. Nevěděl jsem, jestli si to vůbec pamatuje.
Lodge na nás už muset čekat, protože jakmile jsme dorazili, vyšel nám naproti. Nesl svazek listin, tvářil se úředně a energicky.
Představil jsem mu Scillu a viděl jsem, že se dívá s oceněním na její bledý, hezký obličej. Pak nás překvapil.
„Musím se vám oběma omluvit za nepříjemné narážky, které jste museli vyslechnout," řekl a obrátil se ke mně. „Došli jsme k závěru, že nemáte žádný podíl na smrti majora Davidsona, pane Yorku."
„To je od vás milé," řekl jsem.
Slyšel jsem to ale rád. Lodge pokračoval: „Jestli chcete, můžete samozřejmě koronerovi o tom drátu vyprávět, musím vás ale varovat, moc nadšeně se tvářit nebude. Nemá rád záhady a vy nemáte žádné důkazy. S jeho výrokem asi spokojen nebudete – jsem si skoro jist, že případ uzavře jako smrt následkem nešťastné náhody, ale nic si z toho nedělejte, když bude třeba, můžeme vyšetřování kdykoliv obnovit."
Díky tomuhle úvodu jsem při dalším jednání zůstal klidný. Koroner, statný padesátník, poslouchal pozorně moje vyprávění o Billově pádu. S mou teorií o drátu naložil trochu macešsky. Lodge udal ve své výpovědi, že se se mnou druhý den vrátil na dráhu hledat drát, ale že jsme nic neobjevili.
Potom vypovídal jezdec, který jel v dostihu za mnou. Byl to amatér z Yorkshiru a musel přijet z dost velké dálky. Omluvně se na mne podíval a vypověděl, že u překážky nic podezřelého nezahlédl, že podle jeho názoru šlo o obyčejný pád, možná nečekaný, ale nikoliv záhadný.
Koroner se pak káravě zeptal, jestli pan York hlásil někomu nález drátu již v den závodu. Jenže to pan York neudělal.
Potom koroner shrnul lékařské, policejní a ostatní výpovědi a došel k závěru, že major Davidson zemřel následkem četných poranění, která utrpěl pádem z koně při dostizích. Nic nenasvědčuje tomu, řekl, že by šlo o něco jiného než o nešťastnou náhodu.
Nějakým nedopatřením se k jednání nedostavil zástupce místního tisku. Následkem toho se v novinách objevil jen krátký odstaveček o jednání komise, bez zmínky o drátu. Mně to bylo jedno, ale Scille se ulevilo, byla ráda, že nebude muset snášet otázky zvědavých známých a hlavně reportérů.
V pátek ráno jsme Billa doprovodili na vesnický hřbitov. Byl to tichý pohřeb, přišla jen rodina a nejbližší přátelé. Nesl jsem na rameni jeden roh rakve a tiše jsem se s Billem loučil. Věděl jsem, že nebudu mít pokoj, dokud jeho smrt nebude pomstěna. Nebylo mi jasné, jak k tomu mohu přispět a měl jsem kupodivu pocit, že to nespěchá, věděl jsem však, že dříve nebo později na něco přijdu.
Na pohřeb přijela Scillina sestra a počítalo se s tím, že se asi dva nebo tři dny zdrží. Z úcty k lehké váze, kterou měl můj kůň příští den přisouzenou, jsem se vzdal oběda a odjel jsem do Londýna. Byl nejvyšší čas, abych strávil několik hodin v kanceláři a vyřídil několik záležitostí týkajících se cla a pojištění zásilek mědi.
Všichni zaměstnanci kanceláře byli zkušení a spolehliví. Mou povinností bylo probrat každodenní záležitosti s mým zástupcem Hughesem, rozhodnout některé otázky, schválit plány, které Hughes navrhl a podepsat nekonečné stohy listin a dopisů. Většinou mi na veškerou práci stačily tři dny v týdnu. Každou neděli jsem povinně psal otci. Podezříval jsem ho, že asi vždy moje úvodní synovské řeči a povídání o dostizích přeskakuje a že se jeho bystrý mozek soustředí výhradně na moje referáty o obchodních událostech právě uplynulého týdne a na moje předpovědi událostí budoucích.
Tyhle nedělní referáty jsem měl vžité, spisoval jsem je už deset let. Můj otec říkával, že školní úlohy mohou počkat, že je především důležité, abych se seznámil se všemi podrobnostmi finančního království, které jsem měl jednou zdědit. Otec proto nosíval z kanceláře domů spoustu písemností, které jsem musel studovat. Když jsem maturoval, dovedl jsem na první pohled odhadnout situaci podle kolísání cen surovin na světovém trhu, ale zato jsem nevěděl, kdy byl popraven Karel I.
V pátek večer jsem se nemohl dočkat, až půjdu s Kate na večeři.
Když se objevila bez vysokých teplých bot a těžkého zimníku, které měla na sobě v Plumptonu, byla ještě nádhernější. Měla jasně červené šaty, jednoduché a krásné, vlasy jí měkce spadaly na ramena.
Zářila jako hvězda. Večer byl příjemný a já byl s jeho průběhem zcela spokojen. Jedli jsme, tančili, povídali si.
V pomalé, zasněné hudbě jsme zvolna klouzali po parketu, když Kate náhle převedla hovor na vážné téma.

„Zahlédla jsem v dnešních ranních novinách odstaveček o vyšetřování smrti vašeho přítele," řekla.
Dotkl jsem se rty jejích vlasů, voněly sladce.
„Příčina smrti nešťastná náhoda," zašeptal jsem zamyšleně, „ale mně se to nezdá."
„Jak to?" vzhlédla ke mně.
„Jednou vám to povím, ale teprve až se dozvím konec té histone," řekl jsem.
Dívala se na mne, hlavu zakloněnou a já obdivoval pevnou křivku její šíje. Je to zvláštní, říkal jsem si, že v člověku mohou vzplanout současně dva silné city. Když jsem tančil s Kate, radoval jsem se z toho, že ji držím v náručí, radoval jsem se z omamné, svůdné hudby, ale současně jsem cítil bolestný soucit se Scillou, která se ve vzdálených Cotswoldských horách snažila smířit se svou samotou.
„Povězte mi to teď," řekla Kate se zájmem, „co to tedy bylo, když ne nešťastná náhoda?"
Zaváhal jsem. Nechtěl jsem zlomit kouzlo večera ošklivou skutečností.
„Tak spusťte, povídejte," usmála se Kate, „když už jste to nakousl, tak už mi to musíte říct, jinak bych umřela napětím."
Vyprávěl jsem jí tedy o tom drátu. Ohromilo ji to tak, že přestala tančit a zůstali jsme spolu stát uprostřed parketu, zatímco kolem nás kroužily ostatní páry a vrážely do nás.
„Pane bože, to je ďábelské," řekla, „úplně ďábelské."
Chtěla vědět, proč došel koroner k závěru, že šlo o nešťastnou náhodu. Když vyslechla, že jsme drát nenašli a že chyběly jakékoli důkazy, rozhorlila se: „Dělá se mi špatně, když si představím, že někomu může projít taková ničemnost."
„Mně taky," řekl jsem, „ale slibuji vám, že udělám vše, vše, co je v mých silách, aby mu to jen tak neprošlo."
„To je správné," řekla vážně.
Začali jsme se zase pohupovat v rytmu hudby, vzal jsem Kate do náruče a ponořil se znovu do tance. O Billovi jsme již nepromluvili.
Ten večer se mi chvílemi zdálo, jako bych se ani nedotýkal země, jako bych se vznášel a v kolenou jsem měl podivný třes. Kate asi takové potíže neměla, byla přátelská, veselá, překypovala dobrou náladou a byla zcela nesentimentální.
Když jsem jí pak pomáhal nastoupit do vozu, který pro ni poslal strýc George ze Sussexu, aby ji dovezl domů, věděl jsem, že láska může bolet. Byl jsem vzrušený a rozčilený a také jsem měl strach.
Věděl jsem, že Kate ke mně necítí to, co cítím já k ní.
Chtěl jsem si Kate vzít za ženu. Představa, že by mě nechtěla, byla trpká.
Příštího dne jsem jel na dostihy do Kemptonu. Před vážnicí jsem se srazil s Danem. Vyprávěli jsme si o všem možném, o počasí, o tom, co na nás Pete chystá, o koních, obvyklé dostihové řeči. Pak se Dan zeptal: „Vyvedl jsi včera Kate?"
„Ano."
„Kam jste šli?"
„Do River klubu," řekl jsem.
„Kam jsi s ní šel ty?"
„Ona ti to neřekla?" divil se Dan.
„Mám prý se tě zeptat."
„Do River klubu," řekl.
„K čertu!" ulevil jsem si a dal se do smíchu.
„Je to jedna jedna," řekl Dan.
„Pozvala tě ke strýci Georgeovi?" zeptal jsem se podezíravě.
„Jedu tam dneska po dostizích," usmál se Dan. „A ty?"
„Až příští sobotu," řekl jsem zachmuřeně. „Poslouchej, Dane, ona nás strašně vodí za nos."
„Já to vydržím," řekl Dan a poplácal mě po zádech. „Netvař se tak zoufale, vždyť o nic nejde."
„Toho se právě obávám," vzdychl jsem.
Zasmál se a odešel do vážnice. Odpoledne uplynulo klidně. Jel jsem v proutěnkách svou černou klisnu a Dan mě vzal o dvě délky.
Navečer jsme spolu odcházeli k parkovišti.
„Jak to nese paní Davidsonová?" zeptal se Dan.
„Celkem dobře, když uvážíš, že se jí sesul celý svět."
„Postihlo ji to, čeho se děsí všechny ženy žokejů."
„Máš pravdu," řekl jsem.
„To pak člověk přece jen zaváhá, než se odváží od některé ženy chtít, aby žila s věčným strachem," řekl

Dan zamyšleně.
„Myslíš na Kate," zeptal jsem se.
Upřeně se na mne podíval a trochu se usmál.
„Ano, myslím," řekl lehce, „máš něco proti tomu?"
„Ano, mám," odpověděl jsem klidně.
Došli jsme k jeho vozu. Odložil si věci na sedadlo. Zavazadla měl v kufru.
„Tak nazdar, kamaráde," řekl, „budu ti hlásit průběh."
Díval jsem se za ním, když odjížděl. Zamávali jsme si. Zřídkakdy někomu závidím, ale Danovi jsem v tu chvíli záviděl nekřesťansky.
Nastoupil jsem do lotusu a zamířil k domovu.
Ten dopravní box jsem uviděl, když jsem projížděl maidenheadským lesem. Stál na turistickém parkovišti, kolem vozu se povalovaly nástroje a kapotu měl zdviženou. Vůz stál čelem ke mně a já předpokládal, že měl poruchu na cestě do Maidenheadu. Nějaký člověk prováděl po okraji parkoviště koně.
Řidič stál u motoru, drbal se ve vlasech, a když mě viděl přijíždět, zamával, abych zastavil. Zajel jsem k němu. Byl to obyčejně vyhlížející člověk středního věku, na sobě měl kožené sako. Přistoupil k mému okénku.
„Promiňte, prosím, ale nevyznáte se náhodou v motorech?" zeptal se.
„Pravděpodobně míň než vy," usmál jsem se.
Ruce měl zašpiněné od oleje. Když si s motorem nedovedl poradit sám řidič, těžko mu kdo pomůže.
„Mohu vás ale vzít zpátky do Maidenheadu, jestli chcete. Tam bychom určitě někoho našli, kdo by to dovedl opravit."
„To je od vás nesmírně laskavé, pane," řekl zdvořile, „moc děkuji.
Jenže my tu máme takovou potíž."
Podíval se do mého vozu a viděl, že na sedadle vedle mne leží dalekohled. Obličej se mu rozjasnil.
„Nevyznáte se náhodou v koních, prosím vás?"
„Trochu ano," odpověděl jsem.
„Ono je to totiž takhle, vezeme dva koně do Londýna do přístavu, jsou na export. Tamhle ten je v pořádku." Ukázal na koně, kterého prováděli po parkovišti. „Ale ten druhý se nám nějak nelíbí. Už se hodnou dobu potí a kouše se do břicha. A pořád si lehá, vypadá, že mu něco je. Stájník je s ním uvnitř a je celý ustaraný, fakt."
„To by vypadalo nejspíš na koliku," řekl jsem. „V tom případě by se ale taky měl procházet, jinak mu líp nebude. Když má kůň koliku, musíte ho udržovat v pohybu."
„Já vím, že to je velké obtěžování, pane," řekl řidič váhavě, „ale nemohl byste se jít na toho koně podívat? To víte, já se vyznám spíš v motorech, na koně umím nanejvýš vsadit a tihle mladí stájníci nejsou nejchytřejší. Nechci dostat od šéfa padáka proto, že jsem se o ty koně řádně nepostaral."
„Tak dobře, podíváme se na to," řekl jsem, „ale to víte, žádný veterinář nejsem."
S úlevou se usmál: „To jste moc hodný. Vy snad aspoň poznáte, jestli máme honem jet pro doktora, nebo ne." Zaparkoval jsem vůz za dopravním boxem. Zadní dveře boxu se pootevřely a někdo, myslel jsem že stájník, mi pomohl nastoupit. Vzal mě za zápěstí.
Držel a nepustil.
Uvnitř boxu čekali tři chlapi, žádný kůň ani zdravý, ani nemocný tam nebyl. Nemohl jsem se rychle v šeru rozkoukat a po několika vteřinách zmateného zápolení jsem skončil opřený zády o sloupek přepážky.
Box byl rozdělený dřevěnými přepážkami na tři menší oddělení a vzadu byl napříč v celé šíři vozu volný prostor pro obsluhující personál.
Dva chlapi stáli za mnou, každý po jedné straně přepážky, drželi mě za ruce a stahovali je dozadu. Ramenní klouby se mi začaly nepříjemně napínat. Sloupek, u kterého jsem stál, byl obalený rohoží, aby se o něj koně v průběhu přepravy nemohli zranit. Rohož mě lechtala na krku.
Řidič nastoupil do boxu a zavřel za sebou dveře. Stále se ještě choval neuvěřitelně uctivě, ale tvářil se vítězoslavně. Právem, nachytal mě šikovně.
„Je mi tuze líto, že jsme byli nuceni si takhle počínat, pane," řekl zdvořile.
Znělo to výhrůžně.
„Jestli vám jde o peníze," řekl jsem, „máte smůlu. Nesázím a dnes jsem moc neuspěl. Obávám se, že jste všechnu tu námahu vynaložili pro ubohých osm liber."
„Nám nejde o vaše peníze, pane," řekl, „ale když nám je nabízíte, tak si je samozřejmě vezmeme rádi."
Usmíval se, když mi sahal do kapsy saka a vytahoval mi náprsní tašku.
Byl jsem sice v dost nevýhodné pozici, ale kopl jsem ho vší silou do holeně. Jakmile jsem se pohnul, ti dva

chlapi mi prudce strhli paže dozadu.
„To bych na vašem místě nedělal, pane," řekl přátelský řidič a třel si nohu.
Otevřel moji náprsní tašku, vyndal peníze, pečlivě je složil a vstrčil do kapsy koženého kabátu. Prohlédl si zběžně ostatní věci v tašce, přikročil ke mně a vrátil mi ji do kapsy. Mírně se usmíval.
Já se ani nehnul.
„Takhle je to lepší," řekl pochvalně.
„O co jde?" zeptal jsem se.
Napadlo mne, že mě chtějí unést a vydírat mého vzdáleného bohatého rodiče. Asi tak, jako „pošlete nám ihned poštou deset tisíc, nebo vám pošleme syna rozkrájeného na kousíčky". To by ovšem znamenalo, že vědí, kdo jsem, že mě nezastavili náhodou, jen proto, že jsem měl draze vypadající vůz.
„Ale však vy to jistě víte," řekl řidič.
„Nemám nejmenší tušení."
„Byl jsem požádán, abych vám předal vzkaz, pane Yorku."
Tak tedy přece věděli, kdo jsem. Z mé náprsní tašky, kde jsem měl jenom peníze, šekovou knížku a známky, se to dozvědět nemohli.
Papíry, na kterých bylo moje jméno, jsem měl v malé zapnuté přihrádce, do té se ale nedívali.
„Proč si myslíte, že se jmenuji York?"
Snažil jsem se, aby to znělo rozhorleně a překvapeně, ale bylo mi to málo platné.
„Pan Alan York měl, prosím, projíždět po této silnici z Kemptonu do Cotswoldských hor přibližně v sedmnáct patnáct v sobotu 27. února, v tmavomodrém Lotusu-Elite, poznávací značka KAB 890. Jsem vám vděčen, pane, že jste nám to usnadnil, takový vůz, jako je váš, člověk na silnicích hned tak neuvidí. Kdybyste měl forda nebo austina, bylo by mnohem těžší vás chytit."
Hovořil, jako by o nic nešlo.
„Tak mi tedy předejte ten vzkaz, poslouchám," řekl jsem.
„Činy jsou výmluvnější než slova," podotkl.
Přistoupil ke mně, rozepjal mi sako a přitom mě očima krotil, abych si netroufl ho kopnout. Stál jsem bez hnutí. Rozvázal mi kravatu a rozepnul mi košili u krku. Dívali jsme se jeden druhému do očí a já doufal, že mám pohled stejně bezvýrazný jako on. Povolil jsem paže a cítil jsem, že ti dva chlapi také trochu povolili sevření.
Řidič odstoupil a podíval se na čtvrtého muže, který stál mlčky opřený o stěnu.
„Je tvůj, Sonny, vyřiď mu to," řekl. Sonny byl mladý chlap s nápadnými kotletami. Já se mu ale díval na ruce, ne na obličej.
Držel nůž. Rukověť měl položenou v dlani a prsty ji jen lehce svíral. Tak drží nůž odborníci.
Sonny nebyl ani trochu posměšně zdvořilý jako řidič. Bylo vidět, že má radost ze svého úkolu. Stál rozkročený přede mnou a opřel mi lehce špičku nože o hrudní kost, sotva jsem ten dotyk cítil, tak byl jemný.
Ale co, u čerta, řekl jsem si. Otec by měl malou radost, kdyby dostal žádost o výkupné s ubrečeným dopisem ode mne. Já bych tu ostudu nepřežil. Byl jsem přesvědčený, že celé tohle divadlo sehráli proto, aby mě důkladně vystrašili. Couvl jsem ke sloupku, jako bych uhýbal před nožem. Sonny zkroutil rty v posměšném úšklebku.
Prudce jsem se odrazil od sloupku a vrhl se dopředu a ke straně vší silou, kterou jsem měl. Vrazil jsem Sonnymu koleno do slabin a vyrval jsem ruce ze sevření těch dvou chlapů. Skočil jsem ke dveřím, podařilo se mi je otevřít. Věděl jsem, že v úzké prostoře boxu nemám šanci, ale venku v lese bych si s těmi chlapy možná poradil. Naučil jsem se několik šikovných špinavých zápasnických triků od svého bratrance z Keni, který se je naučil od Mau-Mau.
Nevyšlo mi to.
Pokusil jsem se vyhoupnout ven na dveřích, ale otevíraly se pomalu a ztuha a řidič mě stačil chytit za nohu. Setřásl jsem ho, ale drahocenné vteřiny jsem už nenávratně ztratil. Oba chlapi, kteří mě předtím přidržovali, mě chytili za šaty. Otevřenými dveřmi jsem zahlédl člověka, který předtím prováděl koně, díval se tázavě k nám.
Na toho jsem dočista zapomněl. Rozháněl jsem se zuřivě rukama, nohama i lokty, bylo jich ale na mne moc. Skončil jsem tam, kde jsem začal, zády u dřevěného sloupku s rukama staženýma dozadu.
Tentokrát ti dva už byli méně jemní. Strhli mě ke sloupku a paže mi páčili vší silou dozadu. Bolest z ramen mi vystřelovala do hrudníku a do břicha. Stiskl jsem zuby.
Sonny se držel za podbřišek, poloseděl, polokleče v rohu boxu a s uspokojením přihlížel.
„Ať ho to bolí, tu kurvu, jen přidej, Peaky."

Peaky a jeho parťák přidali. Sonny se zle zasmál.
Kdyby byli ještě trochu přitáhli, byl bych měl potrhané šlachy a vykloubená ramena. Nemohl jsem proti tomu nic dělat. Řidič zavřel dveře a zdvihl nůž ze země. Už nebyl tak klidný. Zamířil jsem předtím pěstí správně a tekla mu krev z nosu. Ovládal se ale dokonale.
„Dost, Peaky, dost, šéf řekl, že mu nesmíme ublížit, řekl to důrazně.
Jistě nechceš, abych mu musel hlásit, žes ho neposlechl, nebo ano?“ Mluvil výhrůžným tónem.
Napětí v mých pažích trochu povolilo. Sonny se přestal usmívat a tvářil se zamračeně a rozmrzele. Říkal jsem si, že mohu být šéfovi aspoň za něco vděčný, i když ne za moc.
„Tak vidíte, pane Yorku,“ řekl řidič vyčítavě a otíral si přitom modrým kapesníkem nos, „tohle všechno bylo úplně zbytečné, chtěli jsme vám jen vyřídit vzkaz.“
„Nerad poslouchám vzkazy, když do mne někdo strká nožem,“ řekl jsem.
Řidič si povzdechl.
„Ano, pane, už vidím, že jsem udělal chybu. Chtěli jsme jen, abyste pochopil, že to s tím varováním je míněno zcela vážně. Kdybyste to nepochopil, mohl byste být v maléru, v pořádném maléru, to mi věřte.“
„Jaké varování?“ zeptal jsem se zmateně.
„Máte se přestat vyptávat na majora Davidsona.“
„Cože?“ vytřeštil jsem na něho oči.
Tohle jsem tedy nečekal.
„Já se na majora Davidsona nevyptával,“ řekl jsem chabě.
„To já, prosím, nevím,“ řekl řidič, „tohle jsem vám ale měl vyřídit a uděláte nejlíp, když se podle toho budete chovat, pane. Ve vlastním zájmu, proto vám to říkám. Šéf nemá rád, když se mu někdo plete do cesty.“
„Kdo je ten šéf?“ zeptal jsem se.
„Ale, ale, pane, to je snad zbytečná otázka. Sonny, jdi říct Bertovi, že jsme tady skončili. Naložíme toho koně.“
Sonny se s povzdechem zvedl a ploužil se ke dveřím, ruku stále na slabině. Zavolal něco z okna.
„Zůstaňte klidně stát, pane Yorku, a nic se vám nestane,“ řekl řidič, vytrvale zdvořilý.
Znovu si utřel nos a podíval se do kapesníku, jestli mu ještě teče krev. Tekla. Uposlechl jsem ho a stál jsem bez hnutí. Otevřel dveře a vylezl ven z vozu. Chvíli se nic nedělo. Sonny i já jsme mlčeli a vrhali jsme po sobě vražedné pohledy.
Zvenku se ozval hluk řetězů a kovových závěsů, jak sklápěli bočnici vozu, která sloužila jako nakládací rampa. Pátý muž, Bert, odvedl koně po rampě do boxu a přivázal ho. Řidič zdvihl rampu a upevnil jí.
Využil jsem krátkého okamžiku, kdy do vozu proudilo denní světlo a zkroutil jsem se dozadu, abych se mohl pořádně podívat na Peakyho. Spatřil jsem to, co jsem očekával a to ještě zvýšilo můj zmatek.
Řidič nastoupil do kabiny a nastartoval motor.
„Odveď ho ke dveřím,“ řekl Bert.
Nepotřeboval jsem pobízení.
Vůz se dal do pohybu. Peaky a jeho parťák mě pustili, Bert otevřel dveře a strčil do mne. Dopadl jsem na zem v okamžiku, kdy vůz zrychlil a vyjel z parkoviště na opuštěnou silnici. Bylo štěstí, že jsem měl bohatou praxi v padání z koně, dopadl jsem na rameno a skulil se dozadu bez úrazu.
Seděl jsem na zemi a díval se za mizejícím vozem. Poznávací číslo bylo zaneseno prachem, ale stačil jsem přečíst alespoň registrační písmena – APX.
Můj Lotus stál na parkovišti. Trochu jsem se oprášil z nejhoršího a šel jsem k vozu. Chtěl jsem sledovat dopravní box a zjistit, kam jede. Řidič boxu byl ale důkladný a předem se postaral o to, aby se mi to nepodařilo. Lotus nechtěl nastartovat. Otevřel jsem kapotu, abych se podíval, co mi tam natropil, a zjistil jsem, že vyšrouboval tři svíčky. Ležely úhledně seřazené na baterii. Trvalo mi plných deset minut, než jsem je našrouboval, protože se mi třásly ruce.
Pak už ovšem bylo pozdě na to, abych box dohonil, nebo abych našel někoho, kdo by si pamatoval, kudy jel. Nastoupil jsem do vozu a zapnul si košili, kravata zmizela.
Vyndal jsem informační knihu motoklubu a našel registrační písmena APX. Zjistil jsem, že ten vůz byl registrován asi v západním Sussexu. Pokud neměl falšovanou poznávací značku, teoreticky bylo možné současného majitele vozu vypátrat. Asi čtvrt hodiny jsem přemýšlel. Pak jsem nastartoval vůz, otočil a vrátil se zpátky do Maidenheadu.
Město zářilo světly, přestože většina obchodů byla zavřená.
Dveře policejní stanice byly dokořán. Vešel jsem a ohlásil, že bych chtěl mluvit s inspektorem Lodgem.
„Ještě tu není,“ řekl policista ve vrátnici a podíval se na hodinky.

Bylo půl sedmé. „Ale jestli chcete, pane, můžete na něho počkat, musí přijít každou chvíli.“
„Ještě tu není? To znamená, že má noční?“
„Ano, pane. To víte, v sobotu je tu živo,“ usmál se, „taneční podniky, hospody a bouračky.“
Usadil jsem se na lavici a čekal. Asi po pěti minutách přispěchal Lodge a v chůzi si svlékal kabát.
„Dohrý večer, Smalle, co je nového‘?“ obrátil se na policistu ve vrátnici.
„Čeká tu na vás nějaký pán,“ řekl Small a ukázal na mne, „přišel teprve před chvílí.“
Lodge se obrátil. Vstal jsem a pozdravil ho.
„Dobrý večer, pane Yorku.“
Lodge se na mne ostře podíval, ale nedal najevo překvapení.
Očima zavadil o mou zmačkanou košili bez kravaty a nadzdvihl obočí.
„Co pro vás mohu udělat?“ zeptal se stručně.
„Nemáte moc práce?“ zeptal jsem se. „Kdybyste na mne měl trochu času, rád bych vám řekl, jak… jak jsem přišel o kravatu.“
V polovině věty jsem si to rozmyslel a neřekl jsem přímo, že jsem byl přepaden. Small se na mne zvědavě díval a určitě si musel myslet, že jsem blázen, když jdu na policii hlásit ztrátu kravaty.
Inspektor měl ale dobrý postřeh.
„Pojďte do mé kanceláře, pane Yorku,“ řekl.
Zavedl mě dovnitř, pověsil kabát a klobouk a zapálil plynová kamna. Ale ani teplo rozpálených radiátorů nedokázalo zpříjemnit strohou neútulnou místnost.
Lodge si sedl za pečlivě uklizený psací stůl, nabídl mi cigaretu.
S potěšením jsem vdechoval kouř a uvažoval o tom, jak začít.
„Pokročil jste nějak s případem majora Davidsona od té doby, kdy jsem s vámi naposledy mluvil, od předvčerejška?“ zeptal jsem se.
„Ne, obávám se, že ne, máme tady naléhavější věci. Včera jsme o případu měli poradu a hovořili jsme také s vaším hlavním rozhodčím, sirem Creswellem Stampem. Vzhledem k výroku koronera považují všichni vaši historii za výplod mladistvé fantazie. Nikdo kromě vás drát neviděl. Stopy po drátu na sloupcích mohly být způsobeny jinak a nelze také zjistit, kdy vznikly. Bylo mi řečeno, že zaměstnanci závodiště často napínají nad překážkami drát, aby se nikdo cizí nepokoušel přes překážku skákat a nezničil ji.“ Chvíli se odmlčel a pak pokračoval. „Sir Creswell říká, že členové Národního honebního výboru, s některými prý mluvil telefonicky, jsou toho názoru, že se musíte mýlit. Pokud prý jste vůbec nějaký drát viděl, patřil pravděpodobně zaměstnancům závodiště.“
„Ptali jste se jich?“
Lodge si povzdechl.
„Mluvil jsem s vedoucím údržby a ten říkal, že pokud ví, tak na dráze žádný drát nebyl. Jeden ze zaměstnanců je prý ale starý a trochu popleta a nemůže za něho ručit, ten prý mohl někde drát mít.“
Zasmušile jsme se na sebe zadívali.
„A co si myslíte vy?“ zeptal jsem se konečně.
„Já si myslím, že jste drát viděl a že ten drát byl příčinou pádu majora Davidsona. Je tu jedna skutečnost, která mluví ve prospěch téhle teorie: to, že zřízenec, který udal, že se jmenuje Thomas Cook, se nedostavil, aby si vyzvedl dvoudenní mzdu. Podle mé zkušenosti musí mít člověk velmi pádný důvod, když si nejde pro výplatu.“
Usmál se.
„Mohu uvést další skutečnost, která mluví pro to, že pád majora Davidsona nevznikl nešťastnou náhodou,“ řekl jsem, „ale zase záleží na tom, jestli mi budete věřit, důkazy žádné nemám.“
„Tak spusťte.“
„Někdo si dal moc práce, aby mě přesvědčil o tom, že se Nemám o případ majora Davidsona zbytečně starat a nemám klást nepříjemné otázky.“
Vyprávěl jsem mu příhodu s přepravním boxem.
„Tak co říkáte tomuhle výplodu mladistvé fantazie?“ zeptal jsem se nakonec.
„Kdy se to stalo?“ zeptal se Lodge.
„Asi před hodinou.“
„A co jste dělal od té doby až do teď?“
„Uvažoval,“ odpověděl jsem a zhasil cigaretu.
„Aha,“ řekl Lodge, „uvažoval jste taky o tom, jak neuvěřitelně bude tahle histone znít, až ji povím šéfovi? Určitě se mu nebude líbit.“
„Tak mu ji nepovídejte,“ usmál jsem se. „Řekl bych, že se nejspíš musí zdát neuvěřitelné, že někdo

zapřáhl pět chlapů, koně a dopravní box jenom proto, aby mi vyřídil varovný vzkaz, který ten někdo snadno mohl poslat poštou.“
„No, tahle skutečnost poukazuje na to, že musí jít o nějakou rozsáhlou organizaci,“ usmál se Lodge.
„Je jich aspoň deset,“ řekl jsem, „ale jeden nebo dva z nich jsou určitě ve špitále.“
Lodge se prudce narovnal.
„Jak to myslíte? Jak to víte?“
„Všech pět, všichni ti chlapi, kteří mě dnes přepadli, jsou taxíkáři a jsou buď z Londýna, nebo z Brightonu, nevím odkud, ale vím, že jsem je viděl před třemi dny v Plumptonu, kde se hlava nehlava rvali s jinou bandou.“
„Cože?“ zvolal Lodge. „Máte pravdu, vzpomínám si, četl jsem o tom v novinách. Jste si jist, že jste ty chlapy poznal?“
„Ano,“ odpověděl jsem. „V Plumptonu měl Sonny taky nůž, ale neměl příležitost jej použít, protože se rval se silnějším chlapem.
Sonnyho obličej si zřetelně pamatuji. Peakyho si člověk nemůže splést, protože mu rostou vlasy nápadně do čela, má takovou špičatou černou kštici. Ostatní tři chlapi skončili v Plumptonu v téže skupině, patřili tedy asi do téže party. Čekal jsem tam tehdy na někoho, koho jsem měl svézt a měl jsem čas si ty taxíkáře pořádně prohlédnout, když bylo po bitvě. Bert, ten, co prováděl koně, měl dnes monokl a ten chlap, který mě držel za pravou ruku, měl zalepené čelo.
Ale jak to, že jsou na svobodě‘?“
„Mohli se dostat ven na kauci, nebo třeba vyvázli s pokutou.
Nevím, musel bych se podívat do hlášení,“ řekl Lodge. „A proč si myslíte, že na vás poslali tolik lidí?“
„Když se to tak vezme, tak mi to vlastně trochu lichotí. Třeba jim nejdou obchody a nemají nic lepšího na práci,“ usmál jsem se.
„Ale nejspíš to bude tak, jak to říkal ten řidič, chtěli mi ten vzkaz vyřídit hodně důrazně.“
„Vidíte, a teď jste mi připomněl další věc, která zní nepravděpodobně.
Prosím vás, proč jste se vrhl dopředu? To taky nemuselo dobře dopadnout, ne?“
„Kdyby byli mířili o kousek výš, tak bych se nebyl nikam vrhal, jenže oni mi špičku nože opřeli o hrudní kost a tu byste neprobodl, leda byste do nože bušil kladivem. Předpokládal jsem, že nůž spíš vyletí Sonnymu z ruky, než aby vletěl do mě, a to se taky stalo.“
„A vůbec vás neporanil?“
„Skoro ne,“ řekl jsem.
„Ukažte,“ řekl Lodge, vstal a přešel ke mně.
Rozepnul jsem košili. Mezi druhým a třetím knoflíkem přímo nad hrudní kostí byla povrchní, asi jeden palec dlouhá ranka, pokrytá uschlou krví. Košili jsem měl také trochu zašpiněnou. Nic to nebylo, skoro jsem o tom nevěděl.
Lodge si zase sedl. Zapnul jsem si košili.
„Tak a teď mi řekněte, komu a jaké otázky jste kladl o smrti majora Davidsona.“
„To je právě to zvláštní, já o tom skoro s nikým nemluvil. A taky jsem se vůbec nic nedozvěděl.“
„Někde jste se ale musel strefit,“ řekl Lodge. Vytáhl ze zásuvky list papíru. „Prosím vás, řekněte mi jména všech osob, s kterými jste o tom drátu hovořil.“
„Mluvil jsem o tom s vámi,“ řekl jsem bez zaváhání, „a s paní Davidsonovou. Potom mě taky slyšely všechny osoby, které byly u zasedání koronerovy komise, kde jsem o tom celém vypovídal.“
„V novinách ale, jak jsem viděl, a tom zasedání dohromady nic nebylo a o drátu tam nebyla ani zmínka,“ řekl. „A taky, kdokoli vás viděl při zasedání, nemohl mít pocit, že chcete za každou cenu pátrat dál. Výnos komise jste přijal velmi klidně, jako byste s ním souhlasil.“
„Díky tomu, že jste mě předem varoval, jak to dopadne,“ řekl jsem.
Lodge se nespokojeně díval na nepopsaný list papíru.
„S nikým jiným jste nemluvil?“ zeptal se.
„Ještě… ještě s… se slečnou Ellery-Pennovou. Vyprávěl jsem jí o tom včera večer.“
„To je vaše přítelkyně?“ zeptal se přímo a zapsal si jméno.
„Ano.“
„A to je všechno? S nikým dalším jste nemluvil?“
„Ne. Nechtěl jsem vám a siru Creswellovi rušit vyšetřování.
Měl jsem strach, že kdybych se moc vyptával, nadělal bych v tom zmatek. Lidé by si třeba potom dávali pozor na jazyk, předem by si připravili odpovědi na vaše otázky a tak. Jak to teď ale vypadá, když vy jste vyšetřování zastavili, jak jste říkal, mohl bych se vlastně vyptávat, jak chci,“ řekl jsem trochu trpce.

Lodge si mě pátravě prohlédl.
„Vidím, že vás zlobí ta mladistvá fantazie," řekl.
„Ve čtyřiadvaceti už nejsem tak přehnaně mladý," řekl jsem.
„Pokud vím, tak jeden z anglických předsedů vlády měl taky čtyřiadvacet a vedl si docela dobře."
„To nemá s věcí nic společného a vy to dobře víte," odpověděl.
Zasmál jsem se.
„Co teď chcete podnikat?" zeptal se Lodge.
Podíval jsem se na hodinky.
„Půjdu domů."
„Tak jsem to samozřejmě nemyslel, co chcete podnikat ve věci majora Davidsona?"
„Budu se vyptávat na všechno možné," řekl jsem bez zaváhání.
„Navzdory tomu varování'?"
„Naopak, právě proto," řekl jsem. „To, že za mnou poslali s tím vzkazem hned pět chlapů, jistě znamená, že je co se dozvědět. Bill Davidson byl můj dobrý kamarád a já se nemohu smířit s tím, že ho někdo beztrestně připravil o život." Zamyslel jsem se. „Nejdřív asi musím zjistit, komu patří ten taxíkářský podnik, ve kterém jezdí Peaky a spol.…"
„No, neúředně vám přeji mnoho zdaru," řekl Lodge, „ale buďte raději opatrný."
„To budu." Vstal jsem.
Lodge mě vyprovodil před budovu a potřásl mi rukou.
„Dejte o sobě vědět," řekl.
„Ano, dám."
Přátelsky mi zamával a vrátil se do budovy. Vyjel jsem znovu směrem ke Cotswoldským horám. Namožená ramena mě krutě bolela a musel jsem se soustředit na úvahy o Billově pádu, abych na bolest zapomněl.
Napadlo mě, že bych se měl snažit utvořit si obraz o povaze pachatele podle způsobu, jakým přivodil Billův pád a jak připravil záležitost s dopravním boxem. V obou případech zvolil složitý plán, přestože mohl dosáhnout téhož výsledku jednoduššími prostředky. V hlavě se mi najednou vynořilo slovo „záludnost" a já marně pátral, kde se tam vzalo. Konečně jsem si vzpomněl na Joea Nantwiche a na výhrůžný dopis, který dostal až po deseti dnech klidu, to bylo záludné.
Jenomže ta záležitost neměla s Billem nic společného.
Jak v případě Billova úrazu, tak v mém případě byl určitě výsledek akce tvrdší, než bylo v plánu. To, že Billův úraz byl smrtelný, byla vlastně nešťastná náhoda a se mnou by také byli jednali méně ostře, kdybych se nebyl pokusil o útěk. Došel jsem k názoru, že musím hledat někoho, kdo má bujnou fantazii a kdo je ochoten používat násilí jen v omezené míře. Hry, které si ten člověk vymýšlí, mají bouřlivější průběh, než chtěl, protože jsou příliš komplikované.
Utěšovalo mě, že můj neznámý protivník není žádný veleduch a že se dopouští chyb. Říkal jsem si, že největší chyba, které se až dosud dopustil, je to, že vynaložil tolik energie, aby mi vyřídil zcela zbytečný varovný vzkaz.
Dva dny jsem nepodnikal nic. Neuškodí, když si budou myslet, že jsem si ten vzkaz vzal k srdci.
Hrál jsem s dětmi poker a Henry mě obehrál, protože jsem místo na hru myslel na smrt jeho otce.
„Ty vůbec nemyslíš na to, co děláš," řekl Henry vyčítavě, když mě obral o dalších deset žetonů.
„Asi se zamilovat," řekla Polly a pátravě, ženský se na mne podívala.
Vida!
„Ale!" řekl Henry.
„Co je to zamilovat?" zeptal se William, který rozčiloval staršího bratra tím, že si hrál s jeho žetony.
„Limonáda," řekl Henry, „jako když se dva líbají a tak."
„Máma je do mě zamilovaná," řekl mazlíček William.
„Nebuď osel," řekla jedenáctiletá Polly nadřazeně. „Zamilovat se znamená svatbu, nevěstu s vlečkou, družičky a hostinu."
„Víš, Alane," poznamenal Henry pohrdavě, „udělal bys líp, kdyby ses zase odmiloval, jinak tě úplně obehraju."
William se podíval do svých karet. Protože vyvalil oči a otevřel pusu, znamenalo to, že má nejméně dvě esa, na jiné karty vůbec nepřidával.
Všiml jsem si, jak po něm Henry šlehl okem a pak se podíval do svých karet. Odhodil tři a tři lízl, a když na něho došla řada, karty položil. Měl dvě desítky a dvě dámy, a protože byl realista, tak věděl, kdy se musí vzdát. William, který nadskakoval rozčilením, vyhrál jen čtyři žetony, ačkoli měl tři esa a dvě pětky.

Uvažoval jsem o záhadách dědičnosti. Bill byl přátelský, přímočarý člověk s řadou ryzích vlastností, Scilla je laskavá a obětavá. I když ani jeden z obou nebyl nadprůměrně chytrý, dostal jejich starší syn do vínku zcela mimořádnou, pronikavou inteligenci.
Když jsem pomáhal Williamovi srovnat sloupky žetonů a snímal jsem karty, nemohlo mě ve snu napadnout, že Henry nosí ve své osmileté makovičce klíč k záhadě otcovy smrti.
Henry to ovšem také nevěděl.

7

V úterý 2. února začínal cheltenhamský Národní honební festival.
Znamenalo to, že jsme všichni měli před sebou tři dny vynikajících dostihů a že se v cheltenhamských stájích budou tísnit nejlepší koně světa. Z Irska je přiváželi na lodích i letadlem. Přiváželi tmavé koně z nížiny, o kterých Irové tajemně šeptali, že mají zázračné nohy, přiváželi plavé valachy, kteří již daleko od domova získali nespočetné trofeje. Dopravní boxy ze Skotska, z Kentu, z Devonu, ze všech stran se sjížděly do Gloucestershiru. Vezly nejlepší proutěnkáře, vítěze Velké liverpoolské, vynikající steeplery, vezly výkvět skokanů.
Protože jim patřily celé tři dny dostihů, všichni amatéři v zemi, kterým se podařilo vyžebrat, vypůjčit nebo koupit koně, nasedli a vyrazili do Cheltenhamu. A vyhrát v Cheltenhamu, to je zkušenost na celý život. Pro nadšené amatérské jezdce byl cheltenhamský festival dar nebes.
Jeden z amatérů, Alan York, však nepociťoval žádné nadšení a vzrušení, když vjížděl na parkoviště. Nedovedl jsem si to sám vysvětlit, ale tentokrát jsem nebyl rozčilený. Nevzrušovaly mě hlučící davy publika, obličeje plné očekávání, sluneční jas chladného, svěžího únorového rána, ani vyhlídka na to, že pojedu tři výborné koně.
Před hlavní branou jsem vyhledal prodavače novin, s kterým jsem mluvil v Plumptonu. Byl to menší, podsaditý Londýňan s mohutným knírem a veselou povahou. Zahlédl mě a podal mi noviny.
„Dobrý den, pane Yorku," řekl, „myslíte, že váš kůň dneska může vyhrát?"
„No, něco na něho můžete vsadit, ale ne moc. Musím si dát pozor na toho Ira."
„Však vy mu ujedete."
„Doufám," počkal jsem, až prodá noviny staršímu pánovi s obrovským dalekohledem. Pak jsem se zeptal: „Pamatujete se na tu taxíkářskou válku v Plumptonu?"
„To víte, že jo, ta se nedá zapomenout," usmál se.
„Říkal jste, že jedna parta je z Londýna a jedna z Brightonu."
„Jo, to jsem řekl."
„Nevíte, kdo byl odkud?" zeptal jsem se. Zatvářil se zmateně.
„Myslím, která parta byla z Londýna a která z Brightonu?"
„Jo, takhle," řekl a podal dva výtisky starším dámám v tvídových kostýmech a tlustých vlněných punčochách. Vrátil jim drobné a pak se zase obrátil ke mně.
„Jako která parta byla odkud? No… já už je viděl mockrát, víte, ale voni nejsou moc přátelský, s člověkem ani nepromluvěj. Ty z Brightonu bych ale poznal, kdybych je viděl. Ty jako znám od vidění."
Z plných plic zahulákal „Midday Special" a prodal další tři výtisky.
Trpělivě jsem čekal.
„Jak byste je poznal?" zeptal jsem se.
„No, přece podle toho, jak vypadají."
Zřejmě to považoval za hloupou otázku.
„Ano, ale jak vypadají? Uměl byste je popsat?"
„Jo tak. No, voni jsou všelijaký."
„Neuměl byste popsat aspoň jednoho z nich?"
Zamyslel se, zúžil oči a popotahoval se za knír.
„Jednoho z nich… No, jeden z nich vypadá, že bude vostrej, a má takový voči jako škvírky. S tím bych nejel. Toho byste poznal po vlasech, rostou mu až na čelo. To je divnej pták. Co s ním chcete?"
„Já s ním nechci nic, chci jenom vědět, odkud je."
„Jo, tak ten je z Brightonu," rozzářil se. „A pak si pamatuju ještě jednoho. Takovej mladej, má kotlety a pořád se dloubá za nehtama nožem."
„Mockrát vám děkuji," řekl jsem a podal mu librovou bankovku.
Strčil ji do kapsy a rozzářil se ještě víc.
„Tak zlomte vaz, pane," řekl.

Odcházel jsem k vážnici a v uších mi znělo jeho „Midday Special“.
Uvažoval jsem o tom, co jsem se právě dozvěděl. Ti chlapi s dopravním boxem, kteří mě přepadli, byli z Brightonu. Ten, kdo je na mne poslal, jistě předpokládal, že jsem je v životě neviděl a taky už neuvidím.
Byl jsem zamyšlený a ani jsem si nepovšiml, že se mnou mluví Pete Gregory.
„… cestou píchli, ale hlavně že dojeli. Posloucháš mě vůbec, Alane?“
„Poslouchám, odpusť, Pete, já se zamyslel.“
„Rád slyším, že to umíš,“ zasmál se Pete.
Přestože byl zkušený a chytrý, měl smysl pro humor jako žák páté obecné. Školácké žertíky mu připadaly jako vrchol důvtipu, ale na to jsme si už všichni zvykli.
„Jak se má Palindrom?“ zeptal jsem se.
Byl to můj nejlepší kůň.
„Má se dobře. Přece jsem ti právě povídal, že píchli…“ rozzlobeně se odmlčel. Nerad opakoval, co už říkal. „No, chceš se podívat ke stájím a kouknout se na něho?“
„To bych rád.“
Šli jsme ke stájím. Podle bezpečnostních předpisů Pete musel jít se mnou, protože ke koním nesměli ani jejich majitelé, pokud se za ně trenér nezaručil. Ošetřovatelé koní museli mít propustku s fotografií a museli se u vchodu legitimovat. Všechna tahle přísnost sloužila k tomu, aby se zabránilo dopování koní před závodem. V boxu stál můj nádherný osmiletý kaštanový hnědák, poplácal jsem ho po plecích a dal mu kousek cukru.
„Ale, ale, to se před dostihem nedělá,“ řekl káravě Pete a vrtěl hlavou jako vychovatelka, která zjistí, že jejím svěřencům někdo dává sladkostí před jídlem.
Na tohle byl Pete zvlášť citlivý.
„V cukru jsou drahocenné kalorie.“
Dal jsem koni ještě jednu kostku a pohladil ho po šíji.
„Měl by vyhrát, když to dobře odhadneš,“ řekl Pete. „Dej si ale pozor na toho Ira, na Baneyho. Ten se pokusí utrhnout, až půjdete přes vodu, aby šel do kopce tak o šest délek před tebou. To už se mu mockrát povedlo. Pak ho všichni do kopce honě] jako blázni a vyplejtvaj všechny síly, který potřebujou do dištance. Tak ty se buď musíš utrhnout s ním a jít do kopce stejným tempem, ne rychlejc, nebo kdyby ti ujel, tak jdi do kopce klidně a přidej až zase z kopečku.
Jasný?“
„Jasný,“ řekl jsem.
Peteovy vtipy možná nebyly podle mého vkusu, ale zato jeho rady jak jet dostih byly neocenitelné. Vděčil jsem mu za mnoho.
Ještě jednou jsem poplácal Palindroma a vyšli jsme zase ven.
Díky bezpečnostním předpisům bylo prostranství u boxů nejklidnějším místem z celého závodiště.
„Pete, nevíš, jestli Bill neměl nějaké starosti?“ Skočil jsem do toho po hlavě.
Zavřel dveře boxu, zvolna se otočil a mlčky, nepřítomně se na mne zadíval. Už jsem začínal mít dojem, že mě snad neslyšel. Konečně se ozval.
„Starosti, co to je? Něco snad…“
„Co?“ zeptal jsem se, když se znovu odmlčel.
„Proč si myslíš, že měl starosti?“ zeptal se místo odpovědi.
Vyprávěl jsem mu o drátu. Mlčky, klidně poslouchal, sval se mu v obličeji nepohnul, ale oči mu ztemněly.
„Proč to slyším teprve teď?“ řekl.
„Siru Creswellovi Stampemu a policii jsem to řekl před týdnem, jenže ten drát tam už nebyl, neměli se čeho chytit a tak zastavili vyšetřování.“
„Ty ale ne,“ řekl Pete, „to se ti ani nedivím. Taky ti ale moc nepomůžu.
Ačkoli, je tu jedna věc… Bill říkal, že měl nějakej telefonickej hovor, kterej ho pobavil. Já ho pořádně neposlouchal – myslel jsem na koně, víš, jak to chodí. Ale týkalo se to Admirála, taková předpověď, že snad by měl spadnout. Bill to celý považoval za žert a já to s ním nerozebíral a nevím, co jsem přeslechl. Nepovažoval jsem to za důležitý. Když se Bill zabil, napadlo mě, jestli to přece jen nebyla levota, ale ptal jsem se tebe a tys řek, žes nic zvláštního neviděl…“ odmlčel se.
„Ano, to je pravda, tak mi to odpusť.“ Pak jsem se zeptal: „Jak dlouho před tím úrazem ti Bill vyprávěl o tom telefonickém rozhovoru?“
„Když jsem s ním mluvil naposled,“ řekl Pete. „To muselo bejt v pátek ráno, než jsem letěl do Irska. Zavolal jsem mu, protože jsem mu chtěl říct, že jsem zařídil všechno, co je třeba, aby mohl Admirál jet příští den v Maidenheadu.“

Zvolna jsme se vraceli k vážnici. Náhle jsem se zeptal: „Pete, jezdíš někdy Brightonskými taxíky?“
Bydlel totiž a pracoval v Sussexu.
„Ne moc často. Proč?“ zeptal se.
„S jedním nebo dvěma z těch taxíkářů bych si moc rád promluvil,“ řekl jsem.
Nezmínil jsem se o tom, že bych rád mluvil vždycky jen s jedním a pokud možno ne na opuštěném místě.
„Pokud vím, tak je v Brightonu několik taxíkářskejch firem,“ řekl Pete. „Když chceš najít některýho řidiče, proč to nezkusíš na nádraží? Taxíky tam stojí v dlouhý řadě a čekají na vlaky z Londýna.“
Začal být roztěkaný, protože se díval na irského koně, kterého právě odváděli do padoku.
„Ať jsem blázen, jestli tohle není Connemara Pal,“ řekl Pete závistivě. „Vloni v srpnu jsem se ho pokoušel s jedním klientem koupit, ale chtěli za něho osm tisíc liber. Měli ho zastrčenýho v polozbořený stáji u prasečích chlívků, a tak se to mýmu klientovi zdálo moc prachů. No a podívej se na něho teď, vyhrál v Leopardstownu proutěnky a ani se nezadejchal. Co jsem letos viděl, tak tohle je nejlepší mladej kůň.“
Pete už byl zase v obvyklých kolejích a zbytek cesty k vážnici jsme si povídali o vpádu Irů.
Vyhledal jsem Clema, který byl celý uspěchaný, zkontroloval jsem s ním, jestli mám všechno v pořádku a zeptal se, jestli ví, kolik má Palindrom nést.
Kate mi řekla, že do Cheltenhamu nepojede. Hledal jsem útěchu v tom, že o ní alespoň uslyším.
Dan měl svůj věšák a vyhrazený kousek lavice v menší šatně kousek od kamen, což znamenalo, že byl vysoko na jezdeckém žebříčku.
Je nepsaný zákon, že nejlepší jezdci sedí na nejteplejším místě a začátečníci se musí třást zimou u nedoléhajících dveří.
Dan byl v košili a ve spodcích a natahoval si punčochy. Na obou špičkách měl díry a palce mu z nich legračně vykukovaly. Měl dlouhá, úzká chodidla a úzké, ušlechtilé, silné ruce.
„Tobě se to směje,“ řekl Dan a natahoval si punčochy přes kolena.
„Můžu za to, že na jedenáctky nylonky nejsou?“
„Řekni Waltrovi, Ať ti sežene takové ty roztahovací,“ poradil jsem mu. „Máš toho dnes hodně?“
„Jedu třikrát, taky proutěnky. Pete sem přihlásil polovičku stáje.“
Zasmál se na mne. „Jestli ti jde ale o to slyšet, jak to vypadá u Pennů, tak to ti snad stihnu povědět. Mám začít strýcem Georgem, nebo tetou Deborou, nebo…“ odmlčel se a natáhl si rajtky a jezdecké boty.
Jeho sluha Walter mu podal nátělník a neobyčejně šeredný růžovo– oranžový svetr. Ten, kdo si tyhle barvy vymyslel, nebral ohled na to, jak se budou hodit k mužným tvářím.
„… nebo chceš slyšet něco o Kate?“ dodal Dan a navlékl si přes nemožný svetr větrovku.
Šatna se rychle zaplňovala, tlačila se tam navíc řada žokejů z Irska, všichni byli ve výborné náladě a halasně se bavili. Vešli jsme s Danem do nabité vážnice, protože tam jsme aspoň mohli jeden druhého slyšet.
„Strýc George je perla,“ řekl Dan. „Ale radši počkej, až ho uvidíš, nebudu ti o něm nic povídat. Teta Debora je pro tebe a pro mne Vážená Paní Pennová. Je to taková dáma, studená jako led, a dá ti moc dobře znát, že kdyby nebyla tak dobře vychovaná, že by na tebe taky mohla být hrubá. Já se jí hned od začátku nelíbil. Mám dojem, že je ze zásady proti všemu, co nějak souvisí s dostihy, nevyjímaje ani Bouřliváka, a určitě nesouhlasí ani se strýcovými nápady pokud jde o dárky k narozeninám.“
„Povídej dál,“ pobízel jsem ho.
Měl jsem strach, že mi nestačí povědět to nejzajímavější, než nás někdo přeruší.
„Jo tak, ty chceš slyšet o Kate, o nádherné, božské Kate. Abys věděl, tak se vlastně jmenuje Kate Elleryová. Pennová se vůbec nejmenuje, tak ji pokřtil strýc George, když si ji vzal k sobě. Říkal, že jí to zjednoduší život, když se bude jmenovat stejně jako on, že aspoň ujde zbytečnému vysvětlování. Asi měl pravdu,“ řekl Dan zamyšleně.
Věděl dobře, že mě hrozně napíná.
„Jo, mám tě prý pozdravovat.“
Rozlilo se ve mně příjemné teplo. Rázem se mi na cheltenhamských dostizích líbilo víc.
„Že děkuji,“ řekl jsem a snažil se neusmívat příliš slaboduše.
Moc se mi to ale nevedlo. Dan se na mne pátravě zadíval.
Rychle jsem začal hovořit o něčem jiném. Povídali jsme si o dostizích a já se Dana nakonec zeptal, jestli neslyšel něco o Billu Davidsonovi, co by ho bylo zarazilo.
„Ne, nic jsem neslyšel,“ řekl s jistotou.
Když jsem mu pověděl o tom drátu, zachoval se tak, jak jsem očekával.
„Chudák Bill,“ řekl rozhořčeně. „Chudák Bill, to je ale hrozné darebáctví.“
„Prosím tě, kdybys náhodou zaslechl cokoli, co by mohlo…“

„Tak ti to samozřejmě řeknu," slíbil.
Vtom do Dana vrazil Joe Nantwich, jako by ho vůbec neviděl.
Neomluvil se, zůstal stát, udělal krok zpátky a pak šel dál do šatny.
Oči měl doširoka otevřené, nepřítomné a vytřeštěné.
„On je opilý," řekl Dan s úžasem, „táhne z něho jak ze sudu."
„Má starosti."
„A bude mít dneska ještě větší. Jen počkej, co bude, jestli některý rozhodčí ucítí, jak z něho táhne."
Joe se znovu objevil. Skutečně z něho táhla kořalka na sto honů.
Bez úvodu se ke mně obrátil.
„Dostal jsem další."
Vytáhl z kapsy dopis zmačkaný do kuličky a snažil se ho vyrovnat.
Papír byl celý pomačkaný, ale zpráva, napsaná propisovacím perem, byla zřetelně čitelná.
„TENTO TÝDEN. BOLINGBROKE."
„Kdys to dostal?" zeptal jsem se.
„Bylo to v přihrádce na dopisy, už když jsem přišel."
„To ses tedy stačil rychle namazat."
„Já nejsem namazanej," řekl Joe dotčeně. „Dal jsem si jenom dva panáky v baru naproti vážnici."
Oba jsme se s Danem zatvářili pohoršeně. Bar proti vážnici byl otevřený, neměl čelní stěnu a každý, kdo tam popíjel, musel padnout do oka všem trenérům, majitelům koní a rozhodčím, když vycházeli z vážnice. Určitě by se daly vymyslet i jiné způsoby existenční sebevraždy, ale žádný mě nenapadal. Joe škytl.
„To sis asi dal dva tuplované panáky," řekl Dan s úsměvem a vzal mu dopis z ruky. „Co to znamená: ‚Tento týden. Bolingbroke.' Proč s tím tolik naděláš?"
Joe mu vytrhl papír z ruky a vstrčil ho zpátky do kapsy. Neuvědomil si předtím, že nás Dan poslouchá.
„Do toho ti nic není," utrhl se.
Měl jsem sto chutí mu říct, že mi do toho taky nic není. Obrátil se ale zase na mne.
„Co mám dělat?" zakňoural lítostivým hlasem.
„Jedeš dnes?" zeptal jsem se.
„Jedu ve čtvrtým a v posledním. Ty zatracený amatéři zabrali dnes dva celý závody. No, to je přece trochu sprostý, ne, nechat nám jenom čtyři závody, když je to náš chleba… Bych chtěl vědět, proč si ty vznešený páni nevozej svý tlustý zadky někde jinde, tam, kam patřej, třeba někde na jízdárně, k ničemu jinýmu stejně nejsou dobrý."
Chvíli bylo ticho. Dan se dal do smíchu. Joe přece jen nebyl natolik opilý, aby si neuvědomil, že rozvíjel své oblíbené téma před nevhodným posluchačem.
„To sem samozřejmě vůbec nemyslel na tebe, Alane…" řekl podlézavě.
„Jestli chceš slyšet moje mínění navzdory tomu, že zřejmě na amatéry nekoukáš s velkou úctou," snažil jsem se tvářit vážně, „tak ti řeknu, že uděláš nejlíp, když si dáš tři silné kávy a pokud možno se někam uklidíš."
„Co mám ale dělat kvůli tomu dopisu?" zeptal se.
Nedal pokoj, měl hroší kůži.
„Nevšímej si toho," řekl jsem. „Řekl bych, že ať to psal kdokoli, chce tě jenom strašit. Třeba ví, že svoje žaly vždycky topíš v alkoholu a spoléhá se na to, že se odrovnáš sám, že bude docela stačit, když tě občas postraší. To je přece krásná, elegantní, nekrvavá pomsta."
Joe se přestal tvářit ukřivděně a nasadil odhodlaný, zatvrzelý výraz. Vypadal ale pořád odpudivě.
„To se nikomu nepovede," řekl bojovně.
Věděl jsem, že ta bojovnost z něho vyprchá současně s alkoholem.
Odpotácel se z vážnice, patrně za černou kávou. Než se mě Dan stačil zeptat, o co vlastně jde, objevil se u nás Sandy Mason. Plácl Dana po zádech a s odporem se zadíval za Joem.
„Co je s tím smradem?" zeptal se a pokračoval, aniž čekal na odpověď. „Hele, Dane, buď kamarád a řekni mi něco o tom koni, co na mě ušil Gregory. Jedu ho v prvním dostihu a co vím, tak sem ho v životě neviděl. Majiteli se asi líběj moje rudý kadeře."
Sandyho nakažlivý smích rozesmál několik lidí, kteří stáli kolem nás.
„Samozřejmě," řekl Dan.
Vrhli se do odborné debaty a já se chystal od nich odejít. Dan mě ale zastavil.
„Můžu mezi lidmi mluvit o tom, cos mi řekl o Billovi s tím drátem, jako třeba můžu to říct Sandymu?"
„Jistě, klidně. Možná, že na něco narazíš u někoho, na koho bych nepřišel. Ale buď opatrný."
Chtěl jsem mu ještě říct o tom dopravním boxu a varovném vzkazu, ale bylo by to bývalo příliš dlouhé.

Řekl jsem jen: „Pamatuj, že máš co dělat s lidmi, kteří umějí zabíjet, i když třeba nechtěj.“
Vypadal zaraženě.
„Samozřejmě, máš pravdu, dám si pozor.“
Oba jsme se obrátili k Sandymu.
„Co máte vy dva? Snad vám oběma někdo nevyfouk tu pěknou brunetu, co za ní pálíte?“
„Jde o Billa Davidsona.“
Dan dělal, jako by Sandyho poznámku neslyšel.
„A co s ním?“
„Ten pád, při kterém se zabil, byl způsobený drátem, který někdo napnul nad překážkou, Alan to viděl.“
Sandy se zatvářil ohromeně.
„Alan to viděl,“ opakoval a pak sebou trhl, jako by teprve pochopil pravý význam toho, co slyšel. „Ale to je přece vražda.“
Upozornil jsem ho na to, že všechno nasvědčuje tomu, že vražda asi nebyla v plánu. Zatímco jsem hovořil, Sandy se na mne upřeně, bez jediného mrknutí díval.
„Možná, že máš pravdu,“ řekl. „Co chceš udělat?“
„Pokouší se zjistit, kdo za tím je,“ řekl Dan. „Mysleli jsme, že bys nám třeba mohl nějak pomoci. Nezaslechl jsi nic? S tebou se lidé hodně baví.“
Sandy si prohrábl prsty neposlušné zrzavé vlasy a třel si šíji.
Tahle masáž ale nevykouzlila z jeho hlavy žádné objevné myšlenky.
„Jo, se mnou si chlapi většinou povídají o svých slečnách nebo o sázení, o majoru Davidsonovi mi nikdo nic nepovídal. My jsme nebyli nijak zvlášť zadobře, protože on si myslel, že sem podržel koně jednoho jeho kamaráda. No, možná měl trochu pravdu,“ ušklíbl se Sandy. „Každopádně jsme si před několika měsíci trochu vyměnili názory.“
„Ty se kamarádíš s bookmakery, třeba bys z nich mohl vytáhnout nějaké drby,“ řekl Dan. „Těm většinou nic neujde.“
„To udělám,“ řekl Sandy. „Začnu to roztrubovat a uvidíme, co se stane. Teď ale honem povídej, je už skoro čas na první dostih a já o té čtyřnohé potvoře, kterou pojedu, pořád nic nevím.“
Dan váhal.
„Jen spusť,“ řekl Sandy, „nemusíš mě nijak šetřit, Gregory mi vždycky navěsí ňákou bestii, na kterou by si jinýho netroufal posadit.“
„Je to klisna,“ řekl Dan, „a má takový zvláštní zvyk, že vždycky procválá překážku, jako by ji neviděla. Většinou skončí v otevřeném příkopu.“
„Tak ti pěkně děkuju,“ řekl Sandy, kterého to nijak nezkormoutilo.
„Však až ji trochu ztrestám, tak si to rozmyslí. Zatím ahoj.“
Odešel do šatny.
Dan se díval za ním.
„Myslím, že se ještě nenarodil kůň, který by Sandyho vyvedl z klidu,“ řekl s obdivem.
„No, nervy má určitě v pořádku,“ řekl jsem. „Ale proč Pete takového koně vůbec přihlásil a proč zrovna tady?“
„Majitel si usmyslel, že mu v Cheltenhamu musí běžet kůň, však víš, jak to chodí, je to snobárna,“ řekl shovívavě.
Jak jsme tam stáli, ustavičně do nás někdo z davu trenérů a majitelů vrážel. Vyšli jsme ven. Dana se okamžitě zmocnili dva novináři a ptali se ho, koho tipuje na Zlatý pohár, který se měl jet za dva dny.
Odpoledne zvolna plynulo a dostihy začaly. Den byl zářivý, nálada sváteční a ve vzduchu jiskřilo vzrušení. Sandymu se podařilo dostat klisnu přes první otevřený příkop a ztroskotal v druhém. Když se vrátil, klel jak pohan, ale usmíval se od ucha k uchu.
Joe se vynořil po druhém dostihu, vypadal střízlivější, ale víc vystrašený. Já se mu hanebně vyhýbal.
Dan jel jako čert a vyhrál hlavní dostih (Champion Hurdle) o hlavu. Pete poplácával koně po šíji a dělil se s majitelem o gratulace davu, který se tísnil kolem plotu před vážnicí. Stál tam vysoký, s ruměnným obličejem, klobouk posunutý dozadu a snažil se tvářit, jako by o nic nešlo, jako by takové úspěchy byly běžné, a zatím dobře věděl, že tohle byl jeho dosud nejzávažnější úspěch.
Byl tak blažený a rozčilený, že když jsme spolu stáli v padoku a čekali na amatérský dostih, zapomněl dokonce udělat obvyklý vtip o tom, že Palindrom je stejný odzadu jako odpředu. Poslechl jsem potom jeho radu, držel se Ira jako klíště, když se snažil utrhnout, a jel jsem o necelou délku za ním až k poslední překážce, tam jsem přidal a ve finiši jsem ho předjel. Pete byl štěstím bez sebe.
Já měl takovou radost, že bych byl Petea nejraději objal. Vyhrál jsem sice v Anglii už třicetkrát a předtím

několikrát v Africe, tohle bylo ale moje první vítězství v Cheltenhamu.
Vznášel jsem se ve vzduchu jako po šampaňském, které čekalo neotevřené na vítěze hlavního dostihu v šatně. Palindrom byl v mých očích nejkrásnější, nejchytřejší, nejdokonalejší kůň na celém světě.
Vznášel jsem se k váze a vznášel jsem se do šatny, kde jsem se převlékl do civilu. Když jsem vyšel ze šatny, stále jsem byl ještě jako v nebi. Zasmušilá nálada, která mě provázela, když jsem přijel, byla ta tam a já měl sto chutí dělat ze samého štěstí kotrmelce jako malý kluk. Takovou obrovskou radost zažije člověk v životě zřídka a já si přál, aby tu byl otec a já se s ním mohl podělit.
Billovo neštěstí mizelo za obzorem. Protože jsem se ale předtím rozhodl, že se pokusím něco zjistit, odešel jsem k parkovišti dopravních boxů. Stále jsem se ještě vznášel.
Parkoviště bylo nabité. Denně jelo v každém dostihu nejméně dvacet koní a musely proto jistě vyjet všechny boxy, které v zemi byly, aby sem koně dopravily. Zvolna jsem procházel kolem těsných řad vozů, vesele si hvízdal a zběžně jsem prohlížel poznávací značky.
A tam najednou stál: APX 708.
Moje dobrá nálada splaskla jako mýdlová bublina. Nebylo pochyb, byl to skutečně ten vůz. Běžný, dřevěný Jenningsův typ boxu, starší a už trochu otlučený. Jméno majitele nebo trenéra nebylo na voze napsáno.
Kabina pro řidiče byla prázdná. Obešel jsem vůz, otevřel dveře boxu a vešel dovnitř.
Kromě kbelíku na vodu, sítě na seno a přikrývky, tedy kromě běžného vybavení jsem tam nic nenašel. Na podlaze, která byla před třemi dny čistě zametená, byla teď sláma.
Myslel jsem si, že bych mohl něco zjistit z té přikrývky. Většina trenérů a někteří majitelé si nechávají na přikrývky vyšít nebo nalepit iniciály.
Zdvihl jsem přikrývku, byla světle hnědá s tmavohnědým lemováním, našel jsem iniciály a strnul jsem. Tmavohnědým hedvábím tam byla zřetelně vyšitá písmena A. Y.
Byla to moje vlastní přikrývka.
Když jsem konečně našel Petea, neměl náladu bavit se o něčem vážném. Stál opřený o stěnu vážnice, v jedné ruce sklenici šampaňského, ve druhé doutník, obklopen kruhem přátel se stejnými rekvizitami. Podle jejich rozesmátých obličejů jsem usuzoval, že oslava je už v plném proudu.
Dan mi podal skleničku.
„Kdes byl? Palindroma jsi jel dobře. pojď si vzít bublinky, je to na účet majitele, ať mu to pánbůh oplatí.“
Oči mu zářily velikým, šťastným nadšením, které jsem před chvílí také cítil a které se mě teď začalo znovu zmocňovat. Je to ohromný den, říkal jsem si a záhady mohou nakonec počkat.
Napil jsem se šampaňského.
„Tys hlavně dobře zajel, ty uličníku,“ řekl jsem. „A teď si připijeme na Zlatý pohár.“
„S tím nepočítám,“ řekl Dan, „tam nebudu mít šanci.“
Bylo ale vidět, že mu to není jedno, třebaže obličej měl rozesmátý.
Dopili jsme.
„Přinesu další láhev,“ řekl a ponořil se do hlučící, přeplněné šatny.
Rozhlédl jsem se a viděl, jak mohutný pan Tudor zahnal Joea Nantwiche do koutku a teď do něho hučí. Zlověstně se nad ním tyčil, jeho tmavý obličej skoro splýval s okolními stíny. Joe byl ještě v dresu a tvářil se nešťastně.
Dan přinesl otevřenou láhev, ze které unikala perlivá šumivá pěna, a znovu nám nalil. Sledoval můj pohled.
„Nevím, jestli je Joe střízlivý nebo opilý, ale ten poslední závod zvrzal jak mohl,“ řekl.
„Já se nedíval.“
„Kamaráde, to jsi tedy o něco přišel. Joe se dočista plížil a na protější straně jeho kůň před jednou překážkou doslova zastavil. A to se čekalo, že přijede druhý! Teď se asi díváme na to, jak dostává zaslouženého padáka.“
„Tomu člověku patří Bolingbroke,“ poznamenal jsem.
„Ano, patří, má stejné barvy. Ten Joe je ale janek, majitelé několika dobrých koní nepadají dneska člověku do klína.“
Clifford Tudor končil. Když se od Joea odvracel, zaslechli jsme jeho poslední slova.
„… když si myslíte, že ze mne můžete dělat blbce a že vám to projde. Co mě se týče, tak ať vám páni rozhodčí třeba vezmou licenci, mně je to jedno.“
Prošel kolem nás, mně krátce pokynul (což mě překvapilo) a vyšel ven.
Joe se bezmocně opíral o zeď, obličej měl bledý a zpocený.
Vypadal mizerně. Potácivě k nám přešel a spustil hlasitě, jako by nebyli v doslechu rozhodčí a členové

Národního honebního výboru.
„Ráno mi někdo telefonoval, byl to stejnej hlas jako vždycky.
Řekl jenom: ‚Šestý závod nesmíte vyhrát' a zavěsil, než jsem měl čas se ozvat. A k tomu ten vzkaz: ‚Tento týden. Bolingbroke'… Já tomu nerozumím…, ten dostih sem nevyhrál a teď mi ten nařvanec řek, že si najde jinýho žokeje…, a rozhodčí se mnou chtěj zahájit kárný řízení… a je mi nanic."
„Tak se napij," řekl Dan povzbudivě.
„Di s tím do háje," odsekl Joe.
Držel se za žaludek a odešel k šatnám.
„Prosím tě, o co vlastně jde?" zeptal se Dan.
„To kdybych věděl."
Byl jsem z toho zmatený, ale Nantwichovy trampoty začínaly být zajímavé. Ty telefonické hovory mi nehrály s písemnými vzkazy.
Telefonicky se vyřizovalo obchodní jednání, písemně výhrůžky.
„Teď jde o to, jestli Joe vždycky mluví pravdu," poznamenal jsem.
„To těžko," zakončil debatu Dan.
Přistoupil k nám jeden z rozhodčích a upozornil nás zdvořile na to, že i po hlavním dostihu je pití ve vážnici nežádoucí a abychom laskavě šli do šatny. Dan uposlechl, já jsem dopil a vyšel ven.
Pete, který byl stále ještě obklopen hordou kamarádů, se právě rozhodl, že je na čase jet domů. Kamarádům se nechtělo a upozorňovali ho na to, že bary na závodišti jsou ještě otevřené.
Odhodlaně jsem k Peteovi namířil, on se na mne vymluvil a podařilo se nám uniknout. Šli jsme k hlavní bráně.
„Páni, to byl den," řekl Pete.
Zahodil zbytek doutníku a otíral si zpocené čelo bílým kapesníkem.
„Byl to ohromný den," pátravě jsem se na něho podíval.
„Netvař se tak starostlivě, Alane, já jsem střízlivej jako anděl a domů se dovezu sám."
„Dobře. V tom případě ti jistě nebude dělat potíže odpovědět mi na malou otázečku?"
„Spusť."
„V jakém boxu přijel Palindrom do Cheltenhamu?"
„Co? V najatým. Dnes mi běželo pět koní. Ten steepler, klisna a černý valach přijeli v mých boxech. Pro Palindroma a toho novýho, kterýho jel Dan v prvním závodě, jsem musel boxy najmout."
„Kde jsi je najal?"
„O co jde?" zeptal se Pete, „já vím, ten box je dost starej a cestou sem s ním píchli, to jsem ti říkal, ale koni to přece neublížilo, nemohlo mu to ublížit, jinak bys nevyhrál."
„O to mi vůbec nejde, chci jen vědět, odkud ten vůz je."
„Jestli ho chceš koupit, tak na to zapomeň, je opravdu moc opotřebovanej."
„Pete, já nic nechci kupovat, potřebuji vědět, odkud je."
„Je od firmy, od který si vždycky půjčuju vozy, od Littlepathsů ze Steyningu." Zamračil se. „Počkej, oni napřed říkali, že mají všechny boxy zamluvený, ale pak si vzpomněli, že by mi přece jen jeden mohli sehnat, kdyby mi nevadilo, že je postarší."
„Kdo s tím přijel?"
„Jeden z jejich řidičů. Nadával, že musí jet s takovým starým krámem. Nadával taky na vedení, protože prej dva dobrý boxy nejsou schopný jízdy zrovna v cheltenhamským tejdnu."
„Znáš ho dobře?"
„To ne, jenom vím, že často řídí nájemný boxy. Vždycky si na něco stěžuje. Ale prosím tě, proč to všechno chceš vědět?"
„Možná, že to všechno má něco společného s Billovou smrtí, zatím ale přesně nevím co. Můžeš mi zjistit, odkud doopravdy ten box je? Nemůžeš se zeptat u té firmy? Byl bys ale hodný, kdyby ses o mně radši nezmiňoval."
„Je to důležitý?" zeptal se Pete.
„Ano, je."
„Tak já tam zejtra zavolám."
Druhý den za mnou Pete přišel, jakmile mě zahlédl.
„Ptal jsem se na ten dopravní box," řekl. „Patří nějakýmu farmáři poblíž Steyningu. Mám pro tebe jeho jméno a adresu." Sáhl do náprsní kapsy a podal mi kousek papíru. „Ten farmář většinou vůz používá sám pro svoje koně a poníky svejch dětí, ale občas ho půjčuje tý firmě, když ho zrovna nepotřebuje. Stačí ti to?"

„Ano, mockrát děkuji.“
Schoval jsem adresu do náprsní tašky.
Než den skončil, vyslechlo mou historii s drátem nejméně deset lidí. Doufal jsem, že by někdo mohl vědět, proč se tam ten drát octl.
Histone se rychle rozšířila po celém závodišti.
Vyprávěl jsem tu zkazku obtloustlému Lewovi Panakovi, elegantnímu bookmakerovi, u kterého jsem občas sázel. Slíbil, že se pokusí „něco z chlapů vytáhnout“ a že mi dá vědět.
Vyprávěl jsem to Calvinovi Boneovi, profesionálnímu tipaři, který dovedl vyčenichat špínu jako policejní pes. Vyprávěl jsem to jednomu úhořovitému podvodníčkovi, který se živil tím, že prodával drobné informace a klepy. Vyprávěl jsem to prodavači novin, který se popotahoval za knír a přišel mezitím o jednoho zákazníka.
Vyprávěl jsem to jednomu dostihovému novináři, který dovedl na míle vycítit skandál, jako radar.
Vyprávěl jsem to jednomu Billovu příteli z armády, Clemovi ve vážnici, hlavnímu stájníkovi Petea Gregoryho.
Sil jsem vítr a nic jsem se nedozvěděl. Dřív nebo později jistě sklidím bouři.

8

Když jsem v sobotu ráno seděl se Scillou, dětmi a Joanou v kuchyni u stolu a snídali jsme jako klidná, spořádaná rodina, zazvonil telefon.
Scilla ho šla zvednout a vrátila se pro mne.
„To je pro tebe, Alane, volá nějaký muž, nechtěl říct jméno.“
Šel jsem do obývacího pokoje a zvedl sluchátko. Paprsky únorového slunce dopadaly oknem na kytici červených a žlutých krokusů na stolku u telefonu.
„Alan York,“ řekl jsem.
„Pane Yorku, před týdnem jsem vás varoval a vy jste to ignoroval.“
Cítil jsem, jak mi naskakuje husí kůže a vlasy na šíji se mi zježily.
Mluvil hlubokým, měkkým, zastřeným hlasem, jako by šeptal, lehkým, běžným tónem, vůbec ne tvrdě nebo výhrůžně.
Neodpověděl jsem. Hlas pokračoval.
„Pane Yorku, jste u telefonu?“
„Ano.“
„Pane Yorku, já nejsem žádný násilník, nemám rád násilí a vždy se mu snažím vyhnout, pane Yorku. Občas jsem ale donucen…
občas je násilí jediný způsob, jak něčeho dosáhnout. Rozumíte mi, pane Yorku?“
„Ano,“ řekl jsem.
„Kdybych byl násilník, pane Yorku, byl bych vám před týdnem poslal důraznější varování. Dávám vám ještě jednu šanci, abyste viděl, že bych vám skutečně nerad ublížil. Laskavě se starejte o sebe a na nic se zbytečně nevyptávejte, to je vše. Když se nebudete na nic vyptávat, nic se vám nestane.“ Odmlčel se. Pak se znovu ozval jeho měkký hlas, tentokrát s náznakem výhrůžky. „Ovšem, pokud bych zjistil, že bez násilí nepořídím, mohl bych si někoho zjednat, kdo by to za mě provedl. Bylo by mi nepříjemné, kdybych se na to musel dívat. Doufám, že mi rozumíte, pane Yorku?“
„Ano.“
Vzpomněl jsem si na Sonnyho, na jeho zlý úsměv, na jeho nůž.
„To je vše. Doufám, že budete rozumný. Na shledanou, pane Yorku.“
V telefonu se ozvalo klapnutí.
Zavolal jsem centrálu a zeptal se, jestli lze zjistit, odkud ten hovor byl.
„Okamžik prosím,“ řekla slečna z centrály.
Mluvila huhňavým hlasem, asi měla zvětšené mandle. Za chvíli se ozvala.
„Ten hovor přepínali z Londýna,“ řekla, „více vám, bohužel, nemohu zjistit.“
„Nedá se nic dělat, děkuji.“
„Rádo se stalo.“
Položil jsem telefon a vrátil se k snídani.
„Kdo to byl?“ zeptal se Henry a mazal si tlustě topinku džemem.
„Volal jeden známý kvůli psovi,“ řekl jsem.
„Jinými slovy,“ řekla Polly, „na nic se neptej a neuslyšíš žádné lži.“

Henry se na ni ušklíbl a zakousl se do topinky. Měl pusu celou umazanou od džemu a s chutí se olizoval.
„Henry chce vždycky vědět, kdo volá," dodal William.
„Ano, miláčku," řekla Scilla roztržitě a stírala mu kousek vajíčka ze svetru. „Jenom se, prosím tě, tolik nenakláněj nad talíř," políbila ho na plavé vlasy.
Podal jsem Joaně šálek, aby mi dolila kávu.
„Vezmeš nás do Cheltenhamu na čaj, Alane?" zeptal se Henry.
„A dáme si takové ty chřupavé krémové trubičky a mléčný koktají s brčky a na cestu domů nám koupíš buráky, viď?"
„Ano, ano!" přidal se William blaženě.
„Rád bych, ale dnes to nejde, třeba příští týden."
Nadešel konečně den, kdy jsem měl jet na návštěvu do Katina domova. Měl jsem tam strávit dva dny a v pondělí jsem se chystal do kanceláře.
Když jsem viděl, jak jsou děti zklamané, připojil jsem vysvětlení.
„Jedu na návštěvu ke známým a vrátím se až v pondělí večer."
„To je ale nuda," řekl Henry.
Vyrazil jsem z Cotswoldských hor směrem na Sussex a můj Lotus spokojeně polykal míli za mílí. Cestu po dobré silnici z Circencesteru do Newbury jsem urazil za padesát tři minuty. Jel jsem rychle, přestože jsem nespěchal. Když už jsem měl rychlý sportovní vůz, tak mě těšilo občas ho prohnat. A také jsem se blížil ke Kate. Oklikou.
Průjezd městským provozem v Newbury mě zbrzdil, skoro zastavil.
Pak jsem rychle přejel po basingstokeské silnici a projel klikatými uličkami městečka Kinglesclere. Dál jsem jel už pomalu a důstojně, v průměru tak padesát mil za hodinu.
Kate žila v Sussexu, asi čtyři míle za Burgess Hillem. Do Burgess Hillu jsem dojel v půl druhé, vyhledal jsem nádraží a zaparkoval v zastrčeném koutě parkoviště.
Vešel jsem do nádražní budovy a koupil si zpáteční lístek do Brightonu. Nechtělo se mi podnikat průzkum vozem, Lotus mě už jednou přivedl do maléru a v Brightonu by si ho snadno mohli všimnout projíždějící taxíkáři, jako třeba Peaky, Sonny, Bert a ti druzí.
Cesta vlakem trvala patnáct minut. Uvažoval jsem už nejméně pošesté o tom, kterou náhodnou poznámkou jsem asi mohl píchnout do vosího hnízda, čím jsem si vysloužil dobrodružství s dopravním boxem. Musel jsem mluvit nejen o drátu, ale také o tom, že chci vypátrat, kdo ho tam dal, koho jsem tím jenom mohl vyplašit? Napadly mě jenom dvě možnosti. Jedna z nich se mi pranic nelíbila.
Pamatoval jsem si, že jsem Cliffordovi Tudorovi cestou z Plumptonu do Brightonu řekl, že to se smrtí majora Davidsona nebylo tak jednoduché a že se na to hodlám podívat. To bylo skoro totéž, jako kdybych mu byl řekl, že nešlo o nešťastnou náhodu a že v té věci chci něco podnikat.
Zcela otevřeně jsem o tom hovořil s Kate. Kate, Kate, Kate.
Zdálo se mi, jako by kola vlaku opakovala její jméno jako refrén mně na posměch.
Nechtěl jsem po ní, aby mi slíbila, že to nikomu neřekne, nezdálo se mi to nutné. Mohla to roznést po celé Anglii. Jenže na to neměla dost času. Když jsme se tehdy v Londýně rozešli, bylo po půlnoci a ten dopravní box na mne čekal už za sedmnáct hodin.
Vlak zastavil na Brightonském nádraží. Přešel jsem nástupiště a prošel s ostatními cestujícími hlavním východem. Zdržel jsem se ale v hlavní dvoraně, kde byly pokladny a kde po straně parkovaly čekající taxíky. Jejich řidiči stáli u vozů a vyhlíželi pasažéry v davu cestujících.
Všechny řidiče jsem si pečlivě prohlédl, jednoho po druhém.
Nikdo z nich mi nebyl povědomý, nikdo z nich nebyl v Plumptonu.
Neztrácel jsem však naději. Posadil jsem se do šikovného koutku a pozoroval jsem další přijíždějící vozy a jejich šoféry. Taxíky jezdily dovnitř a ven jako pilné včeličky, přivážely a odvážely cestující, slétaly se k londýnským vlakům jako k plástvi medu.
Konečně jsem v tom objevil určitý řád, zjistil jsem, že jsou tam čtyři druhy vozů. Jedny se jmenovaly Green Band a měly na bocích zelený pruh, druhá skupina měla na dveřích žlutý štít s černým nápisem, vozy třetí skupiny byly modré. Do čtvrté skupiny jsem zařadil vozy, které nepatřily do předchozích tří.
Čekal jsem skoro dvě hodiny, byla mi čím dál tím větší zima a začal jsem také budit zájem zaměstnanců nádraží. Podíval jsem se na hodinky. Poslední vlak, kterým se mohu dostat včas zpátky, tak, abych ke Kate nedorazil pozdě, odjížděl za šest minut. Protáhl jsem se, masíroval si ztuhlý krk a chystal se vyrazit na nástupiště, když vtom jsem se konečně dočkal.
Přijížděly prázdné vozy a stavěly se do řady. To znamenalo, že co nevidět přijede další vlak z Londýna. Řidiči vystoupili z vozů, stáli v hloučcích a povídali si. Tři černé vozy přijely současně a postavily se na

konec řady. Na dveřích měly žlutý štít. Šoféři vystoupili.
Byl mezi nimi můj starý známý, řidič dopravního boxu. Vypadal jako slušný, spořádaný občan ve středních letech, klidný, nezajímavý.
Ostatní jsem neznal.
Zbývaly mi tři minuty. Nápis na žlutých štítech byl dráždivě drobný a nečitelný, mně se nechtělo jít blíž, aby mě nezahlédl ten zdvořilý řidič, a čekat, až odjede, jsem nemohl.
Šel jsem k pokladně a neklidně přešlapoval, zatímco se nějaká paní dohadovala s pokladníkem o tom, kolik má zaplatit za lístek pro odrostlé děcko. Pak jsem se zeptal: „Jak se jmenuje ta firma, která má ty taxíky se žlutým štítem na dveřích?“
Mladík v pokladně se na mne bez zájmu podíval.
„To jsou Marconi-taxíky, pane, mají vysílačky.“
„Děkuji,“ řekl jsem a pádil na nástupiště.
Kate žila v krásném domě z doby královny Anny, kterou viktoriánské generace, ctící gotické architektonické památky, zanechaly potomstvu v zázračně dokonalém stavu. Z půvabných, pravidelných proporcí domu, z úpravného, pískem sypaného vjezdu, z pečlivě ošetřovaných trávníků dýchala dlouholetá, pevná a bezpečná finanční jistota.
Interiér domu působil také dokonale a tu dokonalost zpříjemňovalo to, že nábytek byl přece jen trochu opotřebovaný a odřený, jako by majitelé nepovažovali za nutné a vkusné stavět svoje bohatství příliš na odiv.
Kate stála u dveří, vzala mě za ruku a odvedla dovnitř.
„Teta Debora na vás čeká s čajem,“ řekla. „Čaj je pro tetu obřad.
Naštěstí jste se u ní dobře zapsal, protože jste přijel včas. Teta žije v jiném století, však uvidíte, pro ni se čas zastavil.“
Mluvila omluvně a trochu nejistě, měla starou dámu zřejmě velice ráda a chtěla, abych k ní byl shovívavý.
Stiskl jsem jí na uklidnění ruku a řekl, aby si nedělala starosti.
Kate otevřela jedny ze světlých táflovaných dveří a zavedla mé do obývacího pokoje. Byla to příjemná, útulná místnost, stěny byly obloženy bíle natřeným dřevem. Na podlaze byl švestkově modrý koberec a pěkné perské předložky, na oknech květované záclonky.
Na pohovce u krbu, ve kterém plápolala a žhnula veliká polena, seděla u nízkého kulatého stolku asi sedmdesátiletá paní. Na stolku byl stříbrný podnos s šálky a talířky z cenného porcelánu a stříbrná georgiánská konvice na čaj. U nohou ženy spal hnědý jezevčík.
Kate vešla do místnosti.
„Teto Deboro, smím ti představit Alana Yorka?“ řekla skoro obřadně.
Teta Debora mi podala ruku hřbetem vzhůru. Stiskl jsem jí pravici s pocitem, že za dřívějších časů by jí byl kavalír jistě ruku políbil.
„Velice mě těší, že vás poznávám, pane Yorku,“ řekla teta Debora.
Vzpomněl jsem si na to, co říkal Dan o jejím chladném, dokonalém chování. Nebylo v ní ani trochu tepla, nevítala mě upřímně.
Přestože jí bylo tolik let, nebo možná právě proto, byla to dosud velmi pěkná paní. Měla rovné obočí, dokonalý nos, ušlechtilá ústa.
Šedé vlasy měla sestříhané a upravené od výborného kadeřníka. Měla štíhlou pevnou postavu, rovná záda a elegantní nohy. Oblečena byla do jemné, hedvábné halenky a sportovního tvídového kostýmu, na nohou měla ručně šité boty z měkké kůže. Měla všechno. Nebyla v ní ale vřelost, pro kterou jednou bude mít Kate mnohonásobně větší půvab.
Nalila mi čaj a Kate mi ho podala. Dostali jsme také chlebíčky s paštikou a domácí madeirský koláč.
Většinou se odpoledním čajům vyhýbám, ale díky smůle, která mě pronásledovala v Brightonu a díky tomu, že jsem neobědval, mi důkladně vytrávilo. Jedl jsem a pil a teta Debora hovořila.
„Kate mi řekla, že jste žokej, pane Yorku.“
Měl jsem pocit, že bych to podle jejího názoru měl mít zapsáno v trestním rejstříku.
„Chápu, že vás to může bavit, ale když já jsem byla mladá dívka, žokejové nemohli patřit mezi naše osobní přátele. Ovšem Kate je zde doma, jak dobře ví, a může si sem pozvat, koho si přeje.“
„Ale Aubry Hastings a Geoffrey Bennet byli také žokejové a jistě byli společensky přijatelní, když vy jste byla… hm… mladší?“
namítl jsem mírně.
Překvapeně nadzdvihla obočí.
„Ale to byli přece džentlmeni,“ řekla.

Podíval jsem se na Kate. Zakrývala si rukou ústa a oči se jí smály.
„Ano," odpověděl jsem vážně, „to je samozřejmě něco jiného."
Podívala se na mne trochu vlídněji.
„V tom případě jistě chápete, že nejsem zcela nadšena novými zájmy své neteře. Vlastnit závodního koně je jistě v pořádku, ale je již méně vhodné navazovat osobní přátelství s jezdci, které si člověk najímá. Mám svou neteř velice ráda a nepřeji si, aby navazovala nežádoucí… vztahy. Možná, že je ještě příliš mladá a žila do dnešního dne příliš vzdálená od světa, proto neví, co je přijatelné a co není. Vy to ale jistě chápete, pane Yorku, že?"
Kate se zoufale červenala.
„Teto Deboro!"
Bylo to zřejmě horší, než očekávala.
„Samozřejmě, že vám rozumím, paní Pennová," řekl jsem zdvořile.
„Dobře, v tom případě doufám, že se vám bude u nás líbit. Přejete si ještě šálek čaje?"
Vykázala mě do patřičných mezí a věřila, že jsem její poučení moudře přijal. Byla teď ochotná hrát roli vlídné hostitelky. Měla samozřejmou jistotu a autoritu člověka, který je od kolébky zvyklý na to, že ho všichni na slovo poslouchají. Rozhovořila se o počasí, o své zahradě, o tom, jak na jarním slunci rozkvétají narcisy.
Otevřely se dveře a někdo vstoupil. Vstal jsem.
„Strýčku Georgi, tohle je Alan York."
Vypadal o deset let mladší než jeho žena. Měl husté pěstěné šedivé vlasy a do růžova vymydlenou, jemnou pleť. Když mi podal ruku, byla jeho dlaň měkká a vlhká.
„Pan York je jeden z Katiných dostihových přátel," poznamenala skoro přátelsky teta Debora.
Díval se, jak mu teta Debora nalévá čaj. Když mu podala šálek, usmál se na ni. Měl ji jistě velice rád.
Na svou výšku byl trochu příliš těžký, ale neměl bříško. Postavu měl souměrně kulatou a působil dojmem veselého tlouštíka. Jeho dobrosrdečný obličej byl bezvýrazný, skoro přihlouplý. Jak upíjel čaj a díval se na mne přes okraj šálku, viděl jsem, že oči má pronikavé, chytré a bezúsměvné. Začal mi připomínat typ obchodníků, s kterými jsem se často setkával. Ti „bodří chlapíci" člověka poplácávají po zádech, zvou na golf, jednou rukou mu nalévají drahé pití a nabízejí kaviár, zatímco druhou ho okrádají.
Položil šálek a usmál se. Ošklivý dojem zmizel.
„Skutečně jsem rád, že s vámi mohu hovořit, pane Yorku."
Sedl si a pokynul mi rukou, abych se také posadil. Začal se mě vyptávat na Bouřliváka a pečlivě si mě přitom prohlížel. Hovořili jsme o tom, jaké má kůň vyhlídky. Slovo jsem měl hlavně já, protože Katiny dostihové vědomosti nebyly o nic větší než v Plumptonu a strýc George věděl jenom, že Polední jas vyhrál Derby v roce 1937.
„To si pamatuje z jedné písničky," řekla Kate, „pořád si ji pobrukuje.
Jinak nezná podle jména ani jednoho koně."
„To není pravda," bránil se strýc George, „znám Bucefala, Pegasa a Černou Bess."
Rozesmál jsem se.
„Tak proč jste neteři koupil závodního koně?"
Strýc George zamžikal.
„Chtěl jsem, aby se dostala mezi lidi. Tady u nás žádní mladí lidé nejsou a já se obávám, že jsme ji vychovávali příliš jako v klášteře."
Teta Debora, kterou řeči o koních hluboce nudily, se vmísila do konverzace.
„Nesmysl," řekla ostře, „dostalo se jí takové výchovy, jaké se kdysi dostalo mně, a to je také jedině správná výchova. Dnešní dívky mají příliš mnoho svobody. Výsledek je, že pak ztratí hlavu a utečou s pochybnými muži, kteří se jen honí za věnem. Dívky potřebují vedení a dozor, aby jednoho dne uzavřely vhodný, prospěšný sňatek."
Měla aspoň tolik slušnosti, že se na mne nepodívala. Sehnula se přes opěradlo pohovky a hladila spícího psa.
Strýc George rychle změnil téma rozhovoru a zeptal se mě, kde žiji. Odpověděl jsem, že v Jižní Africe.
„Skutečně? To je zajímavé. Hodlají se tam vaši rodiče usadit trvale?"
Teta Debora zahájila zkušený, jemný společenský výslech.
„Oba moji rodiče se tam narodili."
„Přijedou vás navštívit během vašeho pobytu v Anglii?" zeptal se strýc George.
„Maminka zemřela, když mi bylo deset let. Otec možná přijede, nebude-li mít příliš mnoho práce."
„Jaké práce?" zeptal se strýc George se zájmem.

„Otec je obchodník.“
Téhle mnoho neříkající odpovědi jsem užíval často. Obchodník může být leckdo, počínaje vetešníkem a konče ředitelem největšího obchodního koncernu, jako byl můj tatínek. Bylo vidět, že strýci Georgeovi i tetě Deboře moje odpověď nestačila, ale nic jsem už nedodal.
Kdybych jim byl vyprávěl o svém původu a finančních možnostech, bylo by to přivedlo tetu Deboru do rozpaků po její přednášce o žokejích. Také jsem musel být zticha kvůli Danovi. Musil čelit snobismu tety Debory bez možnosti obrany, jakou jsem měl já, a já přece nebyl o nic lepší než on.
Začal jsem obdivovat obrázky růží, rozvěšené na bílých stěnách.
Teta Debora se potěšila a strýc George se ušklíbl. „Obrazy předků máme v jídelně,“ poznamenal.
„Půjdu ukázat Alanovi, kde bude spát,“ řekla Kate a zdvihla se.
„Přijel jste vozem?“ zeptal se strýc George.
Přikývl jsem.
„Kate, miláčku, řekni, prosím tě, Culbertsonovi, aby dal vůz pana Yorka do garáže, ano?“
„Dobře, strýčku.“ Usmála se na něho.
Šel jsem s Kate pro zavazadlo, které jsem měl ve voze.
„Strýcův šofér se vůbec nejmenuje Culbertson, jmenuje se Higgins nebo tak nějak. Strýc mu ale začal říkat Culbertson, protože hraje bridž a my mu tak začaly říkat také. Culbertson si už na to zvykl.“
Kate se zasmála. „To je celý strýc, mít šoféra, který hraje bridž.“
„A je strýc také bridžista?“
„Ne, nehraje karty a vůbec nemá rád žádné hry, protože mají pro jeho vkus příliš mnoho pravidel. Říká, že se pravidlům nerad učí a že ho zlobí, když se podle nich musí řídit. Bridžové konvence by ho určitě přivedly k šílenství. Teta Debora hraje docela slušně, ale bez velkého nadšení.“
Vyzvedl jsem si zavazadlo z vozu a vrátili jsme se zpět do domu.
„Proč jste neřekl tetě Deboře, že jste finančně nezávislý, že jste amatér a tak?“ zeptala se Kate.
„A proč jste jí to neřekla vy, než jsem přijel?“
Upadla do rozpaků.
„Já… já… totiž…“
Nemohla ze sebe vypravit pravdivou odpověď. Pomohl jsem jí.
„Kvůli Danovi?“
„Ano, kvůli Danovi.“
Byla rozpačitá.
„Ale s tím já samozřejmě souhlasím,“ řekl jsem lehce, „mám vás proto ještě raději.“
Políbil jsem ji na tvář. S úlevou se zasmála a vyběhla přede mnou do schodů.
Po obědě jsem směl vyvézt Kate na projížďku autem. Ráno byla teta Debora v kostele a Kate a já jsme ji poslušně doprovázeli. Do kostela byly asi dva kilometry a Culbertson nás tam dovezl pečlivě nablýskaným daimlerem. Podle pokynů tety Debory jsem se posadil vedle šoféra a dámy zasedly vzadu.
Zatímco jsme před odjezdem na mši čekali na tetu před domem, vysvětlila mi Kate, že strýc do kostela nikdy nechodí.
„Tráví většinu času v pracovně,“ řekla, „je to ten malý pokoj vedle salónu. Vysedává dlouho u telefonu a pak spisuje nějakou monografii nebo co o amerických Indiánech. Vychází jenom k jídlu a tak.“
„To musí být pro tetu Deboru pěkná otrava,“ poznamenal jsem.
Obdivoval jsem ovál jejího obličeje, pozlacený březnovým sluncem.
„On ji jednou týdně vždycky vyveze do Londýna. Teta si zajde k holiči, do knihovny v Britském muzeu a v poledne jdou se strýcem společně do Ritzu nebo nějakého jiného nóbl podniku na oběd. Pak si zajdou na odpolední představení do divadla nebo na nějakou výstavu.
Prostě to roztočí.“ Kate se oslnivě usmála.
Po obědě mě strýc George pozval do pracovny, abych si prohlédl jeho „trofeje“. Měl tam spoustu věcí, které pocházely od různých primitivních a barbarských kmenů. Podle mého odhadu by to bylo vystačilo na docela slušnou menší muzeální sbírku.
V zasklených vitrínách měl řadu zbraní, šperků, keramiky a rituálních předmětů. Kromě jiného měl exponáty ze střední Afriky, z polynéských ostrovů, vikinské vykopávky z Norska, maorské z Nového Zélandu. Zájmy strýce George zřejmě obsáhly celou zeměkouli.
„Studuji vždy jen jeden národ,“ řekl, „mám aspoň co dělat, teď když jsem na odpočinku. Je to úžasně zajímavé. Věděl jste kupříkladu, že na ostrovech Fidži muži vykrmovali ženy jako dobytek a pak je jedli?“
Oči mu zářily a ve mně vzklíčilo podezření, že jeho zájem o primitivní národy se vztahuje především na jejich primitivní vlčí zvyky. Možná, že to potřebuje jako protijed na obědy v Ritzu a odpolední představení.

„Který národ teď studujete?“ zeptal jsem se. „Kate se zmínila o amerických Indiánech…“
Byl rád, že se zajímám o jeho koníčka…
„Ano, dělám přehled všech starých amerických národů a v poslední době se zabývám severoamerickými Indiány. Mám je tamhle v té vitríně.“
Zamířil k rohové skříni. Byla tam sbírka per, náhrdelníků, nožů a šípů. Vypadalo to všechno jako rekvizity z indiánských filmů, ale nepochyboval jsem o tom, že ty věci jsou pravé. Uprostřed sbírky visel chomáč černých vlasů na beztvaré scvrklé hmotě. Pod tím byla nálepka se stručným nápisem SKALP.
Otočil jsem se a přistihl strýce George, jak se na mne pobaveně dívá. Obrátil se k vitríně.
„Ano,“ řekl, „ten skalp je pravý. Ale jen asi sto let starý.“
„Zajímavé,“ řekl jsem nezúčastněně.
„Na amerických Indiánech jsem pracoval celý rok, protože je tolik různých kmenů. Teď se ale už zabývám Střední Amerikou. Pak přejdu na Jižní Ameriku. Nejsem samozřejmě žádný vědec a vůbec nepracuji v terénu, ale tu a tam něco někam napíši. Teď právě pracuji na sérii článků pro Senzační týdeník pro hochy.“
Tučné tváře se mu roztřásly utajeným smíchem. Bavil se nějakým soukromým žertem. Pak se zase zatvářil důstojně a zvolna vykročil ke dveřím.
Šel jsem za ním a zastavil jsem se u velikého vyřezávaného psacího stolu z tmavého dubu, který stál přímo proti oknu. Na stole stály dva telefony, stříbrný tác na psací náčiní a ležely tam několikery tvrdé desky s písemnostmi, polepené bledě modrými štítky, na kterých bylo napsáno Arapahové, Čerokézové, Siouxové, Navahové a Mohavové.
Kousek stranou ležely desky, na kterých bylo napsáno Mayové.
Chtěl jsem se do desek podívat, protože jsem o takovém kmeni nikdy neslyšel. Ruka strýce George ale rychle dopadla na desky a držela je zavřené.
„S tímhle jsem teprve začal,“ řekl omluvně, „není tam ještě nic k vidění.“
„Nikdy jsem o takových lidech neslyšel,“ řekl jsem.
„To byli středoameričtí Indiáni, ne severoameričtí,“ vyprávěl ochotně. „Byli mezi nimi vynikající astronomové a matematici. Velice civilizovaní. Je to fascinující. Objevili kupříkladu, že je guma pružná a vyráběli z ní míče dávno předtím, než na to přišla Evropa.
Teď právě studuji jejich válečnictví. Snažím se zjistit, co dělali s válečnými zajatci. Na některých jejich freskách jsou namalováni zajatci, prosící o milost.“
Odmlčel se a pátravě se na mne zadíval.
„Nechtěl byste mi třeba pomoci seřadit citace, které jsem dosud získal?“
„Já… totiž…“
Strýcovy tváře se znovu začaly otřásat.
„Vy byste raději jel s Kate na výlet, viďte?“
To byl velkorysý dar. Bylo by mě zajímalo, co by tomu řekla teta Debora. Ve tři hodiny jsme tedy vyrazili s Kate ke garáži. Teta Debora se neochotně smířila s tím, že se nevrátíme včas na odpolední čaj.
„Pamatujete si, Kate, co jsem vám vyprávěl o smrti majora Davidsona?“
zeptal jsem se nenápadně, když jsem Kate pomáhal otevřít vrata od garáže.
„To bych těžko mohla zapomenout.“
„Nevyprávěla jste to náhodou někomu? Samozřejmě, mluvit jste o tom mohla…, jen by mě moc zajímalo, jestli o tom ještě někdo ví.“
Pokrčila nos.
„Nevzpomínám si, ale myslím, že ne. Říkala jsem to strýci a tetě u snídaně, samozřejmě, ale jinak snad nikomu. Myslela jsem ale, že to není žádné tajemství.“
„Jistěže ne,“ odpověděl jsem klidně a zavřel vrata. „Co vlastně dělal strýc George, než šel na odpočinek a než se začal zabývat antropologií?“
„Než šel na odpočinek? To se, prosím vás, nedá brát vážně, to je jeden z jeho žertů. Co já vím, tak šel do penze ve třiceti, když zdědil po otci vysokou rentu. Od té doby každé tři roky vyráží s tetou kolem světa a sbírá ty ohavnosti, které vám ukazovat v pracovně. Co jste tomu vůbec říkal?“
Chtě nechtě jsem se zatvářil znechuceně a ona se dala do smíchu.
„Úplně s vámi souhlasím, ale neodvážila bych se k tomu přiznat.
Je to strýcova láska.“
Garáž měli vybudovanou ze staré stodoly a bylo tam dost místa pro všechny čtyři vozy. Stál tam daimler, nový světlý sportovní vůz, můj Lotus a o kousek dál stál společenský vyvrhel, starý čtyřdveřový černý osmiválec. Všechny vozy, včetně mého, se leskly jako zrcadlo.

Culbertson byl svědomitý.
„Tím starým vozem jezdíme nakupovat do vesnice a tak," řekla Kate. „Ale podívejte se na tu mou světlou krásku. Strýc George mi ji dal, když jsem se před rokem vrátila ze Švýcarska. Že je nádherná?"
S láskou pohladila vůz.
„Nemohli bychom jet vaším vozem?" zeptal jsem se.
Měla radost. Sundala střechu, na hlavu si uvázala modrý hedvábný šátek, vyjela z garáže ven na sluníčko, branou ze zahrady a dolů k vesnici.
„Kam chcete jet?" zeptala se.
„Byl bych rád, kdybychom mohli jet do Steyningu."
„To jste si vybral zvláštní cíl pro výlet," řekla, „co takhle k moři?"
„Chtěl bych se zastavit u jednoho farmáře ve Washingtonu, to je vesnice blízko Steyningu, potřebuji se ho zeptat na jeho dopravní box."
Pak jsem jí vyprávěl o tom, jak mě ti chlapi s boxem chtěli násilím donutit, abych se přestal zajímat o Billovu smrt.
„Přepravní box patřil tomu farmáři ze Steyningu a já se ho chci zeptat, komu jej minulou sobotu pronajal."
„Pane bože, to je ale dobrodružství," řekla Kate a ihned přidala plyn.
Těšil jsem se z pohledu na ni. Krásný profil, modrý šátek ve větru, rozevláté vlasy, červené rty – až se mi srdce svíralo.
Do Washingtonu to bylo deset mil. Vjeli jsme do vesnice, zastavili a zeptali se dětí, které se vracely domů z nedělní školy, kde bydlí farmář Lawson.
„Bydlí tamhle nahoře," řekla největší holčička a ukázala nám cestu.
„Tamhle nahoře" byla pěkná, dobře udržovaná farma s hezkým, starým obytným stavením, za kterým stála otevřená nová holandská stodola. Kate zajela na dvůr a zastavila. Prošli jsme brankou do malé zahrádky před domem. Nedělní odpoledne nebylo moc vhodné k návštěvě farmy, protože to je za celý týden jediná doba, kdy si farmář může během dne trochu zdřímnout, ale nedalo se nic dělat.
Zazvonili jsme a po chvíli čekání se dveře otevřely. Vyšel mladý, pohledný člověk, v ruce držel noviny a tázavě se na nás díval.
„Mohl bych, prosím, mluvit s panem Lawsonem?" zeptal jsem se.
„To jsem já," řekl a zívl.
„Tohle je vaše farma?"
„Ano. Co pro vás můžu udělat?"
Řekl jsem, že jsem slyšel, že pronajímá dopravní box pro koně.
„Je to ale starý krám a taky jde o to, na kdy ho potřebujete," řekl.
„Mohli bychom se na ten box podívat?" zeptal jsem se.
„Ale jo, chvilku počkejte."
Zmizel v domě. Slyšeli jsme, jak na někoho volá. Za chvíli se vrátil.
„Tak pojďte se mnou."
Šel napřed. Box stál venku, chráněný jen stohem sena. Poznávací značka – APX 708. Byl to můj starý známý.
Přiznal jsem se Lawsonovi, že si vlastně box nechci pronajmout, že jen potřebuji vědět, kdo ho měl před osmi dny. Když jsem viděl, že se mu to vyptávání vůbec nelíbí a že nás asi co nevidět vyhodí, pověděl jsem mu, proč to chci vědět.
„To nemohl být můj box," řekl bez zaváhání.
„Jenže to byl on."
„Před osmi dny jsem ho nikomu nepůjčoval. Stál tady."
„Byl v Maidenheadu," trval jsem na svém.
Chvíli se na mne díval. Pak řekl: „A víte, možná máte pravdu, třeba si ho někdo půjčil a já o tom nevěděl. Byl jsem s celou rodinou od pátku do neděle v Londýně."
„Kolik lidí vědělo, že budete pryč?"
Zasmál se.
„Řekl bych, že tak asi dvanáct miliónů. Minulý pátek jsme všichni vystupovali v televizním kvízu, moje žena, já, starší syn a dcera. Mladší syn nesměl, protože je mu teprve deset, byl z toho celý nešťastný. No a žena v televizi říkala, že jdeme všichni v sobotu do zoologické zahrady a v neděli na prohlídku Londýna a že se vrátíme domů až v pondělí."
Vzdychl jsem.
„A jak dlouho předtím jste věděl, že v tom kvízu budete vystupovat?"

„Čtrnáct dní. Bylo to ve všech místních novinách. Až mě to mrzelo, že o tom tolik psali, nepotřeboval každý vandrák v okolí vědět, že tu nikdo nebude. Pravda, mám tu několik svých lidí, ale to není ono.“
„Nemohl byste se jich zeptat, třeba viděli, že si někdo box půjčuje?“
„To bych nakonec mohl, je pomalu čas na dojení, takže se tu co nevidět ukážou. Ale pořád si myslím, že jste si musel to číslo splést.“
„Nemáte náhodou středně velkého, klapouchého, kaštanového plnokrevníka s bílou hvězdou na čele a s prokvetlým ocasem?“ zeptal jsem se.
Rázem se přestal tvářit nedůvěřivě.
„To tedy mám,“ řekl, „je tamhle ve stáji.“
Šli jsme se na koně podívat. Byl to ten, kterého Bert vodil kolem boxu.
„Vaši chlapi by si ale museli všimnout, že není ve stáji, když šli s krmením, ne?“
„To ne, bratr… bydlí tady kousek… si ho často bere. To chlapi jistě mysleli, že je u něj. Zeptám se jich na to.“
„A mohl byste se jich taky zeptat, jestli nenašli v boxu mou kravatu. Měl jsem ji rád a někde jsem ji tam ztratil. Dal bych deset šilinků tomu, kdo ji našel.“
„To se zeptám, pojďte ale zatím do stavení, než se vrátím.“
Zavedl nás zadním vchodem, dlážděnou chodbou do příjemně zabydleného, míně omšelého obývacího pokoje, kde nás opustil. Odněkud zaznívaly hlasy jeho ženy a dětí a ozýval se cinkot nádobí. Na stole byla napůl rozložená stavebnice a na podlaze dětská železnice.
Za chvíli se Lawson vrátil.
„Tak je mi líto, ale chlapi mysleli, že koně má bratr a nikdo z nich si nevšiml, jestli tu je ten box. Tu vaši kravatu prý taky nenašli.
Když někdo něco neukradne jim, tak jsou slepí a hluší jako poleno.“
Poděkoval jsem mu za ochotu a slíbil, že mu dám vědět, když se dozvím, kdo si box vypůjčil.
Odjeli jsme s Kate na pobřeží.
„Tahle detektivní akce nám moc nevynesla, viďte? Ten dopravní box si mohl vypůjčit kdokoli.“
„Ba ne, to musel být někdo, kdo o něm věděl,“ namítl jsem.
„Právě proto, že byl tak snadno k mání, tak to celé takhle vymysleli.
Jinak by byli přišli na jiný plán, jak mi domluvit. Řekl bych, že některý z těch čeledínů určitě něco ví, možná, že dostal pár liber za to, když bude hluchý a slepý a toho koně jim půjčil, aby to celé vypadalo věrohodně. Dá rozum, že se dnes odpoledne neutíkal Lawsonovi přiznat.“
„Ale co, to nevadí,“ řekla Kate, „mě by skoro mrzelo, kdyby se z Lawsona vyklubal náčelník bandy. Kromě toho by vás v tom případě byl asi omráčil pažbou pistole a hodil v pytli s cementem do moře. Mě by byl spoutal a položil na koleje před rychlík.“
Zasmál jsem se.
„Kdybych byl připouštěl možnost, že je Lawson náčelník bandy, nebyl bych vás k němu bral.“
Podívala se na mne.
„Dejte si pozor, abyste nezačal být jako drahoušek staroušek strýc George. Tetu Deboru odjakživa hýčká a ochraňuje od všeho nepohodlí a nebezpečí.“
„Vy si tedy myslíte, že se člověk nemá vyhýbat nebezpečí?“
„Jistěže ne. Totiž, když víte, že něco musíte udělat, tak je nejlepší se na nebezpečí vykašlat.“
Mávla vzletně rukou, aby dokreslila svůj velkorysý názor. Za námi se ozvalo vzteklé houkání. Řidič vozu, který nás předjížděl, vrhal na Kate zuřivé pohledy. Dal jsem se do smíchu.
Kate vjela ve Worthingu na pobřežní silnici a pustila se podle moře na východ. Ucítili jsme silnou, osvěžující vůni soli a tlejících mořských řas. Jeli jsme kolem dlouhé řady nových bungalovů na okraji Worthingu, kolem doků a elektrárny v Shorehamu, projeli jsme Southwickem, Portsladem, minuli jsme důstojné měšťanské domy v Howe a konečně jsme vjeli na promenádu v Brightonu. Kate bravurně zabočila na malé náměstí a zastavila.
„Strašně ráda bych se prošla po pobřeží,“ řekla.
Přešli jsme silnici, dali se dolů po schodech a překlopýtali přes kamenitý břeh na písčitou pláž. Kate si zula boty a vysypala z nich kamínky. Byl odliv. Slunce hřálo. Šli jsme zvolna asi míli podél pobřeží, přeskakovali jsme vlnolamy a pak jsme se obrátili zpátky. Bylo to krásné odpoledne.
Když jsme šli ruku v ruce k vozu, uvědomil jsem si najednou, že jsme zaparkovali jen sto yardů od hotelu Pavillion Plaza, kam jsem před deseti dny vezl Clifforda Tudora.
A vtom jsem ho uviděl. Já o vlku… Stál na schodech před vchodem a hovořil s uniformovaným vrátným. I na tu vzdálenost nebylo možno si zmýlit jeho obrovitou postavu, tmavou pleť vzpřímené držení těla.

Zadíval jsem se na něho.
Než jsme došli k vozu, předjel nás taxík a zastavil před hotelem.
Byl to černý sedan se žlutým štítem na dveřích a mně se tentokrát podařilo přečíst nápis na štítě: Marconi-taxi. Rychle jsem si prohlédl řidiče, když kolem mne projížděl. Měl veliký, výrazný nos a ustupující bradu. V životě jsem ho předtím neviděl.
Clifford Tudor domluvil s vrátným, přešel chodník a beze slova nastoupil do taxíku, který se ihned rozjel.
„Na co se tak upřeně díváte?“ zeptala se Kate.
„Ale na nic,“ řekl jsem, „když se mnou půjdete do hotelu na čaj, tak vám řeknu, o co jde.“
„Je to ale strašně nudný podnik, tetě Deboře se tam líbí.“
„Jde o další detektivní akci,“ řekl jsem.
„V tom případě jdeme. Máte připravenou lupu a policejního psa?“
Vešli jsme do hotelu. Kate se šla učesat a já jsem se mezitím šel zeptat slečny v recepci, jestli neví, kde bych našel pana Clifforda Tudora. Slečna na mne koketně zamrkala a já se na ni povzbudivě usmál.
„Zrovna jste ho minul,“ řekla, „právě odjel domů.“
„Chodí sem často?“ zeptal jsem se.
Překvapeně se na mne podívala.
„Ale vždyť je přece ve správní radě, myslela jsem si, že to víte.
Je to jeden z hlavních akcionářů. Tenhle podnik mu vlastně skoro patří,“ dodala s překvapující sdílností, „a jeho slovo tady platí víc, než slovo ředitele.“
Bylo mi jasné, že pan Clifford Tudor této mladé dámě velmi imponuje.
„Má vůz?“
Vůbec ji nezarazilo, že se takhle vyptávám a vesele švitořila dál.
„Ano, má krásný veliký vůz, dlouhý jako křižník, samé chromování, úplná nádhera. Ovšem jezdí s ním jen zřídka, většinou si bere taxík. Zrovna před chvílí jsem mu objednávala jeden ten taxík s rádiem. To vám je ohromně výhodné. Zavoláte jejich kancelář a oni se spojí s vozem, který je v okolí. Všichni naši hosté těch taxíků používají…“
„Mavis!“
Výřečná dívka zmlkla a zatvářila se provinile. Do recepce vešla přísná, důstojná, asi třicetiletá mladá dáma.
„Děkuji vám, že jste tu za mě počkala. Už můžete jít.“
Mavis se na mne ještě jednou usmála a zmizela.
Recepční se obrátila ke mně.
„Čím vám mohu posloužit, pane?“
Hovořila zdvořile, ale bylo mi jasné, že tahle slečna o svých nadřízených klevetit nebude.
„Já… mohli bychom zde dostat čaj?“
Podívala se na hodiny.
„Na čaj je trochu pozdě, ale půjdete-li do haly, číšník vás obslouží.“
Kate si prohlížela chlebíčky s rybí paštikou, kterými nás obdařili, s dost velkým odporem.
„Nedá se nic dělat, tohle jsou zřejmě stinné stránky detektivní činnosti,“ poznamenala. „Co jste vlastně zjistil a o čem?“
Řekl jsem jí, že mi to samotnému není příliš jasné, ale že mě prostě zajímá všechno, co má nějakou spojitost s Marconi-taxíky a s Billem Davidsonem. Od Clifforda Tudora vedla nit k obojímu.
„Řekla bych, že se z toho asi nic nevyklube,“ poznamenala Kate.
Dojedla chlebíček, ale další si už nevzala.
Povzdechl jsem si. „Také mám ten dojem.“
„Tak co teď?“
„Kdybych se jen mohl dozvědět, komu ty taxíky patří…“
„Tak tam pojďme zavolat a zeptáme se,“ Kate se zdvihla.
Šli jsme k telefonní budce a našli jsme číslo taxíkářské společnosti v seznamu.
„Já to zařídím,“ řekla, „zavolám, že mám stížnost a že chci vědět jméno majitele, protože mu chci napsat.“
Spojila se s kanceláří společnosti a předvedla krásný výstup.
Chtěla vědět jména a adresy majitele podniku, ředitele i podnikového právníka.
„Neřekli mi vůbec nic. Musím ale říct, že ten člověk, s kterým jsem hovořila, byl dost trpělivý. Vůbec se nenamíchl, přestože jsem byla tak protivná. Pořád jenom opakoval, abych jim napsala podrobně svoji stížnost a že to prošetří. Řekl, že podle instrukcí nemá právo vyzrazovat jméno majitele. Nemohla jsem s ním hnout.“

„Nic si z toho nedělejte, dělala jste, co jste mohla. Já stejně neočekával, že vám to řeknou. Ale teď mě napadá…“
Zavolal jsem na policejní stanici v Maidenheadu a chtěl jsem mluvit s inspektorem Lodgem. Řekli mi, že není ve službě a jestli mu prý nechci nechat vzkaz.
„Tady je Alan York,“ řekl jsem. „Mohl byste, prosím, inspektorovi vyřídit, jestli by nemohl zjistit, komu patří společnost Marconitaxi v Brightonu? On už bude vědět, o co běží.“
Hlas z Maidenheadu řekl, že zprávu inspektorovi ráno předá, ale že se nemůže podejmout toho, aby mi zaručil, že inspektor projedná vyžadovaný dotaz. Krásný oficiální jazyk! Poděkoval jsem a položil sluchátko.
Kate stála v budce těsně vedle mne. Cítil jsem její parfém, tak jemný, že sotva rozechvíval vzduch. Tiše jsem ji políbil. Rty měla hebké a měkké. Položila mi ruce na ramena, podívala se mi do očí a usmála se. Znovu jsem ji políbil.
Nějaký člověk otevřel dveře budky a dal se do smíchu, když nás uviděl.
„Prosím vás, promiňte…, já si chtěl jen zatelefonovat…“
Rozpačitě jsme vyšli.
Podíval jsem se na hodinky, bylo skoro půl sedmé.
„Večeře je v osm, a do té doby musíme být doma. Pojďme se projít do starého města a můžeme si prohlížet výklady starožitnictví.“
Procházeli jsme pomalu úzkými uličkami starého Brightonu a nahlíželi do osvětlených výkladních skříní. Už se šeřilo a my jsme se několikrát zastavili v tmavých zákoutích a pokračovali jsme v činnosti, kterou jsme započali v té telefonní budce. Katiny polibky byly sladké a panenské. V lásce nebyla zkušená. Když jsem ji držel v náručí, trochu se chvěla, ale nebyla v ní touha ani vášeň.
Došli jsme na konec jedné uličky a zrovna se dohadovali, máme– li jít ještě dál, nebo máme-li se vrátit, když se za námi náhle rozsvítilo nějaké světlo. Otočili jsme se. Hostinský U modré kachny právě otevíral dveře podniku. Uvnitř to vypadalo lákavě a útulně.
„Co kdybychom si dali skleničku, než pojedeme domů?“ navrhl jsem.
„Výborně,“ řekla Kate.
A tak jsme mimoděk udělali nejrozhodnější krok v naší detektivní akci.
Vešli jsme do hospody U modré kachny.

9

Barový pult byl pobitý blyštivým měděným plechem, pípy se leskly, sklenice se třpytily. Byla to čisťounká, přívětivá, útulně osvětlená místnost, na zdech visely hezké originály rybářských vesniček.
Opřeli jsme se s Kate o barový pult a radili se s hostinským o tom, jaké šery si máme dát. Hostinský byl asi padesátiletý, rozhodného, vojenského vzezření, měl huňatý knír, na koncích navoskovaný a vypadal na vojáka ve výslužbě. V pohostinství se ale vyznal a vybral nám výborné šery. Byli jsme zatím jeho první a jediní hosté a tak jsme se s ním dali do řeči. Byl příjemný a přátelský, jak má správný hostinský být, ale zdálo se mi, jako by byl ustavičně ve střehu, jako lesní zvěř, která čeká nebezpečí, i když je všude klid. Říkal jsem si, že má asi nějaké starosti, po kterých mi nic není. V tom jsem se ale mýlil.
Vešli další hosté, nějaký muž s dívkou a my jsme se s Kate chystali, že se odstěhujeme k jednomu ze stolků. Když jsme šli od baru, Kate zakopla a rozbila skleničku o hranu stolu. Střepina skla ji řízla do ruky. Rána začala silně krvácet.
Hostinský rychle zavolal svou paní, štíhlou, drobnou světlovlasou ženu. Když viděla, jak Kate krvácí, byla plná účasti.
„Honem, slečno, musíte strčit ruku pod studenou vodu, krev se vám zastaví. Pozor, ať si neumažete ten pěkný kabát.“
Hostinská otevřela katr u baru a zavedla nás do kuchyně, která byla stejně čisťounká jako výčep. Na stole byla hromada nakrájených chlebů, plátky masa a různé saláty. Paní zrovna chystala na večer obložené chlebíčky pro zákazníky. Přešla k dřezu, roztočila kohoutek se studenou vodou a pokynula Kate, aby vstrčila poraněnou ruku pod proud studené vody. Já jsem stál ve dveřích kuchyně a rozhlížel se.
„Moc mě mrzí, že vás takhle obtěžuji,“ omlouvala se Kate.
Krev ukapávala do dřezu. „Já se opravdu moc neřízla, to jenom tak vypadá.“
„Ale vůbec mě neobtěžujete, moje milá. Počkejte, podívám se, jestli tu nemám nějaký obvaz.“
Hostinská otevřela zásuvku u prádelníku, kde měla lékárničku a povzbudivě se na Kate usmála.
Vykročil jsem ode dveří, abych se podíval zblízka, jak vlastně to poranění vypadá. V tom okamžiku se ale

ozvalo nebezpečné, výhrůžné zavrčení a z rohu za lednicí se vynořila obrovská černá doga.
Upřeně se na mne dívala žhnoucíma žlutavýma očima, měla pootevřenou tlamu, čenich nakrčený, ostré zuby vyceněné. Měla obojek, ale nebyla uvázaná. Znovu výstražně zavrčela.
Stál jsem uprostřed kuchyně jako socha.
Hostinská vzala do ruky těžkou hůl, která stála opřená o prádelník.
Vypadala rozrušeně.
„Lehni, Princi, na místo!“ ukazovala holí do rohu, kde měl pes pelech.
Pes chvíli váhal, pak zalezl do kouta a sedl si na pelech. Stále se na mne díval velice nepřátelsky. Ani jsem se nepohnul.
„Nezlobte se, pane, on nemá rád cizí lidi, je to skutečně výborný hlídač. Dokud tady jsem, tak vám ale určitě nic neudělá.“
Opřela hůl o prádelník, vzala dezinfekční tinkturu, vatu a obinadlo a šla ošetřit Kate.
Opatrně jsem se k nim přibližoval. Psovi se napjaly svaly na hřbetě, ale z místa se nepohnul. Došel jsem až ke dřezu. Kate měla pravdu, krvácení už skoro ustalo a ukázalo se, že rána je jen povrchní. Hostinská zranění vyčistila vatou namočenou v tinktuře, osušila a zavázala obinadlem.
Opřel jsem se o dřez, zadíval se na psa a na těžkou hůl, vzpomněl si na nervozitu hostinského a najednou jsem věděl, o co asi jde.
Ochrana. Ochrana proti čemu? Mozek mi poslušně napověděl: ochrana proti „ochraně“. Někdo nabídl hostinskému „ochranu“ a snažil se ho vydírat. Zaplatíš, nebo ti roztřískáme hospodu, nebo tebe… nebo tvou ženu. Jenže tenhle hostinský, ať už to byl bývalý voják nebo ne, nevypadal na to, že by se nechal tak snadno zastrašit. Na výběrčí ochrany tu teď čekala nebezpečná, vražedná doga. Až přijdou, budou sami potřebovat ochranu.
Hostinský vstrčil hlavu do dveří.
„Je všechno v pořádku?“ zeptal se.
„Ano, všechno je v pořádku,“ řekla Kate, „moc děkuji.“
„Obdivoval jsem vašeho psa,“ řekl jsem.
Hostinský vešel do kuchyně. Princ se konečně ode mne odvrátil a zadíval se na svého pána.
„Je to dobrý pes.“
Najednou mě něco napadlo. Za prvé… v Brightonu těžko bude víc než jedna zločinecká banda… za druhé, už několikrát jsem uvažoval o tom, proč zaměstnává taxislužba rváče a řemeslné násilníky.
Bez velkého uvažování jsem řekl: „Marconi-taxi.“
Z tváře hostinského okamžitě zmizel přátelský úsměv a vystřídal ho výraz planoucí, smrtelné zášti. Zdvihl hůl a rozpřáhl se. Pes se vymrštil z rohu jako ocelová pružina a byl připravený ke skoku, uši sklopené nazad, zuby vyceněné. Trefil jsem do černého.
Na pomoc mi přišla Kate. Nepropadla panice, postavila se vedle mě a začala rychle drmolit: „Prosím vás, moc ho nebijte, teta Debora nás čeká k večeři, máme jehněčí pečeni, za půl hodiny máme být doma a teta by se strašně zlobila, kdybychom se zdrželi.“
Tohle nesmyslné žvatlání kupodivu zapůsobilo. Hostinský se zarazil a já měl čas dopovědět: „Nepatřím ke gangu Marconi-taxi, naopak, jdu proti nim. Prosím, odložte hůl a řekněte Princovi, že ho zatím nebudete potřebovat.“
Hostinský odložil hůl, ale psa neodvolal, nechal ho stát ve střehu čtyři stopy přede mnou.
„Do čeho jsme se to dostali?“ vzdychla Kate.
Obvaz jí začal zvolna prosakovat krví a volný konec táhla za sebou po zemi. Obtočila si obinadlo nedbale kolem ruky a konec zastrčila.
Obrátil jsem se k hostinskému: „Ochranáři, viďte? S těmi taxíky, to jsem střílel naslepo. Myslím na Marconi-taxislužbu už celé dny, a když jsem tu teď viděl toho cvičeného hlídacího psa, tak jsem si to spojil jedno k druhému…“
„Před týdnem ho několik těch taxíkářů důkladně zbilo,“ řekla hostinská, „tak se nedivte, že vidí rudě, když si na ně vzpomene.“
Hostinský se na nás oba dlouze zadíval. Pak šel, vzal psa kolem krku, podrbal ho za ušima, pes přivřel oči, natáhl hlavu a oddaně se opřel o nohu svého pána. Ten ho poplácal po zádech a poslal na místo.
„Jsi hodný pes, Princi,“ usmál se. „Tak, ale nemůžeme nechat lokál bez obsluhy. Zuzanko, buď tak hodná a jdi se postarat o zákazníky, já tady mezitím promluvím s těmi mladými lidmi.“
„Vždyť ještě nemám udělané chlebíčky,“ namítla Zuzanka.
„To přenechte mně,“ řekla Kate vesele, „doufám, že to nepokazím.“
Vzala do ruky nůž a začala mazat chleby máslem. Zdálo se, že si hostinský i jeho žena umějí líp poradit s

těmi taxíkáři než s Kate.
Po chvilce váhání odešla paní do lokálu.
„Tak spusťte," řekl hostinský.
Vyprávěl jsem mu o Billově smrti a o dobrodružství s tlupou taxíkářů s dopravním boxem. Řekl jsem, že si myslím, že dozvím-li se, kdo vede tlupu Marconi-taxi, dozvím se současně, kdo zavinil smrt majora Davidsona.
„Ano, rozumím," řekl. „Jenom doufám, že budete mít větší štěstí, než jsem měl já. Když se člověk snaží zjistit, komu ta taxislužba patří, je to, jako by tloukl hlavou o zeď. Nic se nedozvíte. To málo, co vím, to vám samozřejmě řeknu. Čím víc nás po nich půjde, tím dřív se nám podaří je zneškodnit."
Natáhl se pro dva obložené chleby, jeden podal mně a do druhého se pustil sám.
„Nezapomeňte si nechat. trochu místa na tu jehněčí pečeni," řekla Kate, když viděla, jak se krmím. Podívala se na hodinky.
„No nazdar, přijdeme strašně pozdě k večeři a teta Debora bude zuřit."
Klidně ale mazala chleby dál.
„Koupil jsem Modrou kachnu před osmnácti měsíci," vyprávěl hostinský, „když jsem šel do civilu."
„Sloužil jste jako poddůstojník?"
„Seržant-major," řekl hrdě, „jmenuji se Tomkins. Tak jsem si tedy za svoje úspory a vojenskou penzi koupil Modrou kachnu. Podnik byl laciný. Vlastně moc laciný, mělo mě hned napadnout, že v tom bude nějaký háček. Už jsme tu byli asi tři týdny a měli jsme docela slušný obrat a pak najednou jeden večer přišel takový chlap, drzý až hrůza, a že prý musíme platit jako bývalý majitel, jinak že budeme litovat. Vzal z baru šest sklenic a roztřískal je. Řekl, že chce padesát liber týdně. No, řekněte, padesát liber! To už jsem se přestal divit, že to bývalý majitel zabalil. Později jsem se dozvěděl, že se pokoušel prodat podnik už několik měsíců, ale nikdo z místních lidí to nechtěl, věděli, že by si kupovali pěkné starosti. Čekali, až přijde nezkušený vrták přímo z armády a skočí do toho rovnýma nohama."
Hostinský ukusoval chlebíček a uvažoval.
„No, tehdy jsem toho chlapa vyhodil. Vrátil se druhý den večer s pěti kumpány a rozmlátili to tady na padrť. Mě omráčili lahví z baru, ženu zamkli do spižíny. Rozbili všechny láhve a sklenice a všechny židle. Když jsem přišel k vědomí, ležel jsem na zemi uprostřed té spouště a ti chlapi stáli v kruhu kolem mě a dívali se na mne.
Říkali, že to byla jen malá ukázka. Když nezaplatím, příště prý rozbijí všechny láhve ve skladu a ve sklepě a pak prý přijde na řadu moje žena."
Třásl se vzteky, když na to vzpomínal.
„A co bylo dál?" zeptal jsem se.
„Řekl jsem si, hergot, když jsem se nelekl nacistů a Japonců, tak se přece neleknu nějakých podvodníčků z naší Anglie. Asi dva měsíce jsem platil, abych získal trochu času. Ale to víte, padesát liber není maličkost a když člověk musí platit daň z obratu a běžné daně, tak se má co točit. Tohle je sice dobrý podnik, ale kdyby to šlo takhle dál, tak bych si na stará kolena neušetřil vůbec nic. To prostě nešlo."
„Hlásil jste to policii?" zeptal jsem se.
Tomkins se zatvářil rozpačitě.
„No, nejdříve ne," řekl váhavě. „Nevěděl jsem, kdo ty chlapy vlastně posílá, a oni vyhrožovali, bůhví co mi provedou, když je udám. V armádě jsme vždycky měli takovou zásadu, že po větší prohře se člověk nemá dostat do kontaktu s nepřítelem, dokud nemá pořádnou posilu. Tak jsem začal uvažovat o tom, že si pořídím psa.
Na policii jsem šel až později," dodal omluvně.
„Ale policie by přece musela zakázat té taxislužbě činnost, když používá vozů a personálu k organizované, systematické zločinecké činnosti."
„To si myslíte," řekl, „to ale není tak jednoduché. Ona je to skutečná taxislužba, je to velký podnik a většina řidičů jsou poctiví chlapi, kteří nemají tušení o tom, co se děje. Mluvil jsem se dvěma šoféry a říkal jsem jim, že dělají zeď ochranářům a oni mi prostě nevěřili. A ti darebáci mezi nimi vypadají úplně normálně, vůbec to na nich nepoznáte. Pěkně přijedou před podnik než se zavírá, vejdou dovnitř, tváří se úplně nevinně a potichu si řeknou o peníze. A většinou tu ještě posbírají zákazníky a mají rito na cestu zpátky. Zákazníka pěkně ve slušnosti odvezou a účtují normální taxu, všechno jak se patří."
„A nemohl byste tady mít mezi hosty policistu v civilu, který by tu čekal, aby ty chlapy mohl sbalit, když si přijdou pro peníze?" namítla Kate.
„To těžko, slečno," řekl trpce hostinský, „to by moc nepomohlo.
Jednak ti chlapi nechodí v pravidelné dny ani v pravidelnou hodinu, takže by tu takový policista taky mohl

prosedět marně čtrnáct dní, jednak by taky nebyl žádný důvod k zatčení. Mají zásobu dlužních úpisů na padesát liber s mým podpisem, takže kdyby snad měla zasáhnout policie, ukáží úpis a nikdo na ně nemůže. Policie by ráda pomohla, ale musela by mít něco, čeho by se mohla chytit, musela by mít něco, co by mohla uplatnit u soudu. Když mají ale jenom slovo jednoho člověka proti slovu druhého, tak se nedá nic dělat.“
„Škoda, že jste podepsal ty úpisy,“ vzdychl jsem.
„Ty jsem samozřejmě nepodepsal,“ rozhořčil se, „to jenom vypadá jako můj podpis. Chtěl jsem jim to jednou sebrat, ale ten chlap, co s tím přišel, říkal, že by mi to nepomohlo, že si snadno můžou opatřit další. Museli někde získat na nějakém lejstru můj podpis a okopírovali ho. To přece není vůbec obtížné.“
„Takže jim teď platíte,“ řekl jsem zklamaně.
„Ale co vás napadá,“ bránil se hostinský a kníry se mu rozčilením ježily. „Už rok jsem jim nezaplatil ani penny, od té doby, co mám Prince. Dva z těch chlapů málem sežral a můžu vám říct, že to je zastrašilo. Jenže člověk o nich stejně pořád ví. My se Zuzanou skoro vůbec nevycházíme a když někam jdeme, tak společně a bereme psa s sebou. A na všechny dveře a okna v baráku jsem nechal namontovat poplašné zařízení. Kdyby sem chtěl někdo vlézt, když jsme pryč nebo když spíme, tak to spustí hrozný kravál. Jenže tohle není žádný život, Zuzaně už to jde na nervy.“
„To je moc šeredná histone,“ řekla Kate a olizovala si prsty, umazané od salátu. „Takhle to ale přece nemůže jít do nekonečna.“
„To jistě nemůže, slečno. Jenže my už pomalu začínáme nad těmi chlapy vyhrávat. My totiž nejsme jediní, koho vydírají. Mají celý okruh ‚dodavatelů‘. Asi jedenáct hospod, potom řadu malých obchodů, jako třeba tabáčnictví, obchody s upomínkovými předměty a tak, a asi šest nebo sedm malých kaváren. Na velké podniky si netroufají, vybírají si malé podniky, kde pracují majitelé sami, tak jako my. No, když jsem na tohle přišel, obešel jsem všechny takovéhle obchody a hospody, které jsem si myslel, že by mohli ždímat, a zeptal jsem se majitelů přímo, jestli platí ochranářům. To víte, trvalo mi to kolik týdnů, je to velká oblast. Majitelé podniků, kteří se nechávali vydírat, byli samozřejmě vystrašení a nepřiznali se. Člověk to ale na nich poznal právě proto, že mlčeli jako zařezaní. Ovšem, řada z nich měla malé děti a nechtěli nic riskovat, člověk se jim ani nedivil.“
„A co jste udělal potom?“ zeptala se Kate okouzleně.
„Opatřil jsem si Prince. Kdysi jsem v armádě dělal psovoda a tak jsem ho mohl vycvičit na pořádného obranáře.“
„To jste tedy skutečně dokázal,“ řekl jsem uznale a zadíval se na psa, který ležel mírumilovně v koutě, hlavu na tlapách. „Vzal jsem psa a zavedl ho k některým těm postiženým lidem,“ pokračoval Tomkins. „Radil jsem jim, ať si taky takového opatří, že jim pomůže ty taxíkáře zahnat. Někteří z těch lidí ani nevěděli, že s tím mají taxíky něco společného, byli tak vyděšení, že se báli ohlédnout. No, nakonec si řada lidí psy opatřila a já jim je pomáhal vycvičit. To víte, jednoduché to nebylo, pes vždycky poslouchá jen jednoho člověka a já je musel naučit poslouchat někoho jiného, než mne, museli se naučit poslouchat majitele. Jsou ale nakonec vycvičení docela dobře, i když zase ne tak jako Princ.“
„To jistě ne,“ podotkla Kate.
Hostinský se na ni podezíravě podíval, ale Kate se tvářila dočista nevinně a rovnala chlebíčky na mísu.
„Vyprávějte dál,“ prosil jsem.
„Nakonec se přidaly i rodiny s dětmi. Koupily si taky psy, většinou alsaské teriéry nebo bullteriéry a dohromady jsme zorganizovali službu, aby vozila děti do školy. To víte, na takové děcko na cestě do školy a ze školy každý snadno může. Tak jsme si všichni dohromady najali experta v judo i s autem a ten teď rozváží děcka i mámy, kam je zapotřebí. Stojí to sice dost peněz, ale je to přece jen lacinější, než platit těm vyděračům.“
„To je ohromné.“ Kate byla plná obdivu.
„No, začínáme nad nimi mít vrch, ale ještě jsme nevyhráli. Před čtrnácti dny vybílili kavárnu Cockleshell, hned tady za rohem. S tím jsme si ale taky poradili. Všichni jsme se složili a nakoupili jsme nové zařízení. V té kavárně mají alsaského teriéra, ona je to fenka, zrovna hárala, a tak ji měli zavřenou v ložnici. To je taky nápad, no uznejte! Nejlepší je mít psa,“ dodal hostinský vážně.
Kate se bavila.
„Napadli už ti taxíkáři někoho z lidí, nebo jenom ničí majetek?“
zeptal jsem se.
„Myslíte jako kromě toho, že mě praštili do hlavy mou vlastní lahví?“ hostinský si vykasal rukáv. Na předloktí měl jizvu po řezné ráně. „Tak tahle rána je sedm palců dlouhá. Šel jsem jenom hodit dopis do schránky a přepadli mě tři chlapi. Krátce předtím pokousal Princ jednoho z jejich lidí a já vrták jsem vyšel

z domu bez psa.
Schránka je odtud jen kousek, víte? To jsem ale udělal chybu. Zmlátili mě pořádně, ale měl jsem aspoň možnost si je trochu prohlédnout.
Řekli, že jestli je udám, tak dostanu ještě jednou tolik. Já jsem ale hned zavolal policii, pěkně jsem jim to vypověděl a ten dlouhý blonďák, který na mne vytáhl nůž, dostal potom u soudu šest měsíců," dopověděl s uspokojením. „Pak už jsem si dal pozor a bez Prince jsem se nehnul ani na krok. Už se mi na kůži nedostali."
„A co ostatní majitelé?" zeptal jsem se.
„Asi čtyři z nich taky zmlátili a pořezali. Když si ale potom kolegové pořídili psy, podařilo se mi je přemluvit, aby to hlásili na policii.
To nejhorší sice už měli za sebou, ale stejně se báli u soudu vypovídat.
Co já vím, tak ta banda ještě nikoho o život nepřipravila.
Taky by to byl nesmysl, ne? Když je někdo po smrti, tak přece nemůže platit."
„To je sice pravda," řekl jsem zamyšleně, „ale taky by mohli počítat s tím, že jedna vražda ostatní oběti zastraší a přiměje k poslušnosti."
„To víte, že mě tohle taky mockrát napadlo," řekl střízlivě, „ale on je přece jenom rozdíl, jestli si někdo má odsedět šest měsíců za ublížení na těle, nebo jestli dostane doživotí nebo dokonce provaz.
To by přece jen asi neradi riskovali. A tady přece není žádné Chicago, i když se mi někdy zdá, že v tom velký rozdíl není."
„Nemyslíte ale, že když se jim nedaří ždímat peníze od starých dodavatelů, že zkusí štěstí jinde? U lidí, kteří se na ně nepřipravili a nemají psy?"
„Ale na to už jsme taky vyzráli," skočil mi do řeči Tomkins.
„Každý týden dáváme do místních novin inzerát, aby kdokoli, koho vydírají ochranáři, napsal na poste restante na určitou značku a že se mu dostane pomoci. A to byste koukal, jak to působí."
Dívali jsme se na něho s Kate plni obdivu.
„Měli z vás udělat generála," podotkl jsem.
„Však já jsem svého času zorganizoval několik docela pěkných akcí," řekl skromně. „To víte, za války jsme měli mladé, nezkušené důstojníky, poručíky čerstvě upečené v rychlokursu. Ti chlapci si docela ochotně nechali tu a tam poradit od nás, starých mazáků z povolání." Zavrtěl sebou. „A co takhle, kdybychom se něčeho napili?"
Poděkovali jsme mu s Kate a omluvili se, protože už bylo osm hodin. Slíbili jsme si s Tomkinsem, že si navzájem budeme podávat zprávy o válečném tažení a rozešli jsme se jako přátelé. Prince jsem ale na rozloučenou nepohladil.
Když jsme přišli domů, seděla teta Debora v obývacím pokoji a netrpělivě poklepávala nohou o zem. Kate nás mile a pokorně omluvila a teta roztála. Ty dvě se zřejmě měly moc rády.
Při večeři vyprávěla Kate strýci Georgeovi naše odpolední zážitky.
S humorem, zábavně mu vylíčila historii se záhadným, potulným dopravním boxem a pak se nelichotivě vyslovila o nevábných chlebíčcích v hotelu Pavillion Plaza. Teta Debora káravě poznamenala, že Pavillion Plaza poskytuje téměř nejlepší pohostinství ze všech místních podniků. Vzpomněl jsem si na povídavou Mavis a napadlo mě, že ta jistě poskytovala návštěvníkům štědré osobní pohoštění v pokoji.
„A potom jsme šli na skleničku do takové krásné hospody, jmenovala se U modré kachny," pokračovala Kate.
Vynechala vyprávění o telefonní budce a naši procházku starým městem.
„Já se tam řízla do ruky," ukázala obvaz, „ale nic to není, je to jen povrchní. Tak jsme šli do kuchyně, aby mi to ošetřili, no a tak se stalo, že jsme se zdrželi. Měli tam obrovského, hrozivého psa. Když na Alana zavrčel, třásl se jako osika…" pokračovala v jídle.
„Vy nemáte rád psy, pane Yorku?" zeptala se teta Debora káravě.
Oddaně milovala svého jezevčíka.
„Přijde na to," řekl jsem.
„No, do Prince by ses možná taky nezamilovala," podotkla Kate.
„Je celý černý, víš, Černý Princ. Ale je to určitě prospěšný pes. To byste se miláčkové podivili, kdybychom vám s Alanem vyprávěli, co jsme vyslechli od hostinského u Modré kachny, kdybyste slyšeli, co se děje v našem starém, úctyhodném Brightonu, oka byste v noci nezamhouřili."
„Kate, miláčku, tak nám to raději nevyprávěj," řekla teta Debora.
„Stejně trpím nespavostí."
Podíval jsem se na strýce George. Byl bych rád věděl, jestli ho mrzí, že přišel o konec vyprávění. Strýc

odsunul s odporem nedojedený talíř a vypadal, jako by se mu najednou udělalo špatně.
Všiml si, že se na něho dívám.
„Špatné zažívání," podotkl s úsměvem. „To víte, je to jeden z příznaků stáří, už nejsem žádný mladík."
Chtěl se zasmát, ale moc mu to nešlo. Růžové tváře mu zešedly, na čele se mu leskl pot. Něco s ním nebylo v pořádku.
Teta Debora se tvářila ustrašeně. Strýc byl ale za léta zvyklý ji ochraňovat od strachu a nesnází. Rychle se vzchopil. Napil se vody, utřel si ústa, brada se mu sice ještě trochu třásla, ale promluvil docela klidně.
„Málem bych byl zapomněl, Kate. Když jste byli pryč, volal Gregory a chtěl s tebou mluvit o Bouřlivákovi. Ptal jsem se ho, jak se koni daří a Gregory říkal, že prý má něco s nohou a že nebude moci ve čtvrtek v Bristolu běžet, jak bylo domluveno."
Kate se zatvářila zklamaně.
„Kulhá?"
„Skoro bych mohl odpřisáhnout, že Gregory říkal, že má pakost.
Nic zlomeného ale přece nemá, ne? Já se v tom nevyznám."
„Koním se občas dělají na nohou na určitých místech boule, pakosti," vysvětloval jsem, „dokud boule roste, je noha zanícená a bolavá, ale většinou se všechno za dva až tři týdny spraví. Taky přijde na to, kde ta boule je. Bouřlivák bude zase v pořádku."
„To je ale k vzteku," řekla Kate, „já se tak těšila na čtvrtek. Pojedete do Bristolu, Alane, když můj kůň nepoběží?"
„Pojedu, musím tam jet Palindroma. Nemohla byste taky přijet, Kate? Udělala byste mi velikou radost."
Teta Debora na mne vrhla nevraživý pohled. Asi jsem Kate zval příliš vřele.
„Není vhodné, když se mladá dívka příliš často ukazuje ve společnosti žokejů," řekla přísně.
V jedenáct hodin večer, když strýc George zamkl svou pracovnu a sbírku a teta Debora si vzala obvyklou dávku prášků na spaní, šli jsme s Kate uklidit do garáže vůz, který jsme ve spěchu před večeří nechali stát před domem.
Noc byla tmavá, ale zahradu osvětlovala matně rozsvícená okna domu, takže jsem viděl obličej Kate, která šla vedle mne.
Podržel jsem jí otevřené dveře vozu, ale zarazila se, než nastoupila.
„Oba najednou zestárli," řekla smutně, „a já nevím. co si počnu, až je nebudu mít."
„Ale ti budou naživu ještě dlouhá léta," utěšoval jsem ji.
„Doufám, že máte pravdu…, ale teta vypadá někdy moc unaveně a strýc také nemá tolik energie jako dříve. Myslím, že má starosti…, nejspíš má strach o tetu kvůli jejímu špatnému srdci…, jenže kdyby šlo o něco doopravdy vážného, stejně by mi to neřekli." Zatřásla se.
Vzal jsem ji do náručí a políbil.
„Jste hodný a laskavý člověk, Alane," řekla.
Laskavý jsem moc nebyl. Měl jsem sto chutí hodit Kate do vozu a odjet s ní na nějaké divoké, odlehlé místo, do jeskyně z doby kamenné a naložit s ní tak, jak by s ní naložil muž doby kamenné.
Věděl jsem ale, že se musím ovládnout a nesmím ji k sobě ani přivinout.
„Miluji tě, Kate," řekl jsem a snažil jsem se dýchat klidně, abych ji nevyplašil.
„Ne, neříkej to, prosím, mlč…" prstem mi přejížděla po obočí.
Dívala se na mne a matné světlo se jí odráželo v očích. Hlavu měla zakloněnou a tělem se o mne lehce opírala.
„Proč mám mlčet?"
„Protože nevím… nejsem si jistá… jsem s tebou ráda a líbí se mi, když mě políbíš. Ale ‚milovat', to je příliš velké slovo… příliš důležité… Já… já ještě… ještě…"
A tak to bylo. Kate byla krásná, statečná, milá a přátelská, ale nebyla ještě probuzená. O ohni, který jsem v ní od počátku tušil, ještě ani nevěděla. Od dětství v ní ten oheň tlumila upjatá, staromódní teta a já teď nevěděl, jak ten oheň rozdmýchat, aniž bych Kate ublížil.
„Lásce se snadno naučíš," řekl jsem. „Je to taky risk…, musíš se soustředit a musíš se rozhodnout, že se nebudeš bát. Za chvíli potom ucítíš, jak se všechny zábrany a předsudky rozplývají jako sníh a ty budeš mít pocit volnosti a štěstí."
„Já vím, člověk nechá rozplynout zábrany a pak čeká dítě," řekla věcně.
„To bychom se mohli vzít, ne?" řekl jsem s úsměvem.
„Ne, Alane, prosím tě, ještě ne. A nezlob se na mne," zašeptala.
Pomalu zajela do garáže. Šel jsem za ní a pomohl jí zavřít vrata.
Pak jsme šli zvolna zpět do domu. U dveří se zastavila, stiskla mi ruku a dala mi krátké, sesterské

políbení.
O to jsem nestál. Bratrské pocity jsem neměl.

10

V úterý ráno začalo pršet. Prudký, studený déšť bičoval rozkvétající narcisy a postříkal květy rozmoklým bahnem. Děti šly do školy s čepicemi naraženými do čela, v pláštěnkách a holínkách. Malému Williamovi byly vidět jenom tvářičky a pusa umazaná od snídaně.
Se Scillou jsme se pustili do třídění Billových věcí. Snášela to mnohem lépe, než bych byl očekával a já měl pocit, že se konečně smířila s tím, že je sama a že život musí jít dál. Ani ona ani já jsme se nezmínili o noci, kterou strávila v mém pokoji a já jsem nabyl přesvědčení, že celou epizodu do rána zaspala. Zármutek a drogy dovedou hlavu všelijak ošálit.
Probrali jsme nejdříve Billovo šatstvo a rozdělili je na hromádky.
Na největší hromádku, určenou pro Henryho a Williama, přidala Scilla kromě knoflíčků do manžet a dvojích zlatých hodinek také dva smokingy, frak a cylindr. Musel jsem se dát do smíchu.
„Nesměj se," řekla Scilla, „to vůbec není žádná hloupost. Nejpozději za deset let bude Henry ty věci potřebovat, a pak bude rád, že jsem mu to schovala."
Přidala ještě jedno sako a dvě nové bílé hedvábné košile.
„To bychom to tedy všechno taky mohli vrátit do skříní a čekat, až do toho Henry a William dorostou."
„To není špatný nápad," podotkla Scilla a přidala na hromádku pro chlapce ještě Billovy nejlepší jezdecké kalhoty a teplý světlý kabát.
Když jsme roztřídili šatstvo, šli jsme dolů do pracovny a dali se do pořádání Billových písemností. Psací stůl měl plný. Patřil zřejmě mezi lidi, kteří schovávají všechny staré účty a dopisy. V nejspodnější zásuvce jsme našli svazek dopisů, které mu Scilla napsala, než se vzali. Scilla si sedla s dopisy na okno a dojatě si je pročítala, zatímco jsem třídil ostatní papíry.
Bill byl pořádný. Účty měl seřazené pěkně podle dat a spojené svorkou, dopisy měl zařazené v deskách a v krabicích. V přihrádkách psacího stolu měl všelijaké drobnosti a prázdné použité obálky, na které si zapisoval příležitostné poznámky. Psal si tam připomínky sám sobě, jako třeba: nezapomenout říct Simpsonovi, aby spravil plot, nebo: Polly – narozeniny v úterý. Rychle jsem poznámky přehlédl a pak jsem je hodil na hromádku ke koši na papíry.
Pak jsem se zarazil. Na jedné z obálek bylo Billovou rukou napsáno Clifford Tudor a pod tím telefonní číslo a Brightonská adresa.
„Znáš nějakého Clifforda Tudora?" zeptal jsem se Scilly.
„V životě jsem to jméno neslyšela," odpověděla bez zaváhání.
Jestli Tudor požádal Billa, aby jel jeho koně, jak mi říkal na cestě do Brightonu, bylo zcela přirozené, že měl Bill jeho jméno a adresu. Prohlédl jsem si tu obálku. Byla od jednoho místního obchodníka a měla lednové poštovní razítko, to znamenalo, že Bill získal Tudorovu adresu teprve v posledních týdnech.
Vstrčil jsem obálku do kapsy a pokračoval v třídění věcí v přihrádkách.
Byly tam také staré fotografie, kresby a dopisy dětí, když byly ještě menší, adresáře, nálepky na kufry, školní výkazy a řada notesů různých tvarů a velikostí.
„Tohle bys snad měla projít ty," řekl jsem Scille.
„Ale jen to prohlédni," Scilla vzhlédla od svých dopisů a usmála se na mne. „Řekneš mi, co tam je."
Bill neměl žádná tajemství. Do notesů si zapisoval každodenní vydání již celá léta. Vyhledal jsem sešit, kam si psal vydání v posledních týdnech, a velice pečlivě jsem prohlížel všechny záznamy.
Školné, účet za seno pro koně, nová zahradní hadice, oprava reflektoru u jaguáru, dárek pro Scillu, sázka na Admirála, peněžitý dar dobročinné organizaci. To bylo vše. Pak už byly jen prázdné stránky, které zůstanou nevyplněné.
Prohlédl jsem si znovu poslední záznamy. Sázka na Admirála.
Bill tam připsal: deset liber na výhru a připojil datum své smrti. Jestli předtím někdo Billa varoval, že Admirál bude mít pád, jistě to Bill nebral vážně, když na koně vsadil a pevně očekával, že vyhraje. Bylo by mě tuze zajímalo, kdo mu co říkal. Bill o tom hovořil s Petem, jenže ten myslel na koně a nedával pozor. Nemluvil o tom ani se Scillou, ani s nikým ze svých přátel, pokud jsem zjistil. Možná, že po rozhovoru s Petem usoudil, že celá záležitost nestojí za to.
Naskládal jsem zápisníky na sebe a pustil se do poslední přihrádky, plné různých drobností. Kromě jiného jsem tam našel asi patnáct nebo dvacet sázkových stvrzenek, které vydávají bookmakeři na závodišti. Protože takový tiket zůstane člověku, jen když sázku prohraje, rozmrzelí a zklamaní sázející jej většinou

roztrhají a zahodí.
„Nevíš, Scillo, proč Bill schovával ty sázkové tikety?“
„Ale Henry je přece nedávno nadšeně sbíral, to už se nepamatuješ?
Když ho to konečně přešlo, Bill ty stvrzenky zase schoval, pro případ, že by za čas stejné šílenství posedlo Williama.“
Už jsem si vzpomněl. Henry si tehdy pořád hrál na bookmakera a já jsem si u něho několik půlpenny vsadil. Nikdy jsem nevyhrál.
Přebytečné tikety, které Bill nashromáždil, byly od různých bookmakerů. Procházel se rád mezi stánky v sázkovém středisku a sázel v hotovosti, místo aby si nechával účtovat sázky na běžné konto u známých bookmakerů na tribunách.
„Chceš to schovávat pro Williama?“ zeptal jsem se. „Ale ano, nevyhazuj to.“
Vrátil jsem tikety zpátky do stolu a dokončil jsem úklid. Bylo už k večeru. Vrátili jsme se do obývacího pokoje, zatopili jsme v krbu a usadili se do křesel.
„Alane, chtěla bych, abys měl něco po Billovi. Počkej, nech mě domluvit. Uvažovala jsem dlouho o tom, co by to mělo být, a myslím, že už jsem na to přišla.“
Zadívala se do plamenů a hřála si dlaně u ohně.
„Chci, aby sis vzal Admirála.“
„To ne,“ řekl jsem rozhodně.
„Proč ne?“ zklamaně se na mne podívala.
„To nejde, Scillo, to je příliš velký dar, myslel jsem, že mi chceš dát třeba pouzdro na cigarety, prostě nějakou drobnost na památku.
Přece mi nemůžeš dát Admirála! Má ohromnou cenu, můžeš ho prodat, nebo si ho můžeš nechat a posílat ho na závody, ale nemůžeš mi ho přece dát! To by nebylo fér ani k tobě, ani k dětem.“
„To je možné, že má ohromnou cenu…, ale přece ho nemůžu prodat! To bych nemohla udělat, Bill ho měl moc rád. A to se ho mám zbavit, jakmile Bill odešel? A kdybych si ho nechala, stálo by to moc peněz, musela bych ho financovat, a to by teď bylo dost obtížné, čekají na mne dědické daně. Když ho dám tobě, bude v dobrých rukou, bude u někoho, komu by ho Bill rád svěřil a ty si můžeš finančně dovolit ho vydržovat. Už se nehádej, já si to všechno dobře promyslela. Admirál je tvůj.“
Byla pevně rozhodnutá.
„Tak to pojďme vyřešit tak, že si ho od tebe pronajmu.“
„Ne, je to dar. Dar od Billa, jestli je ti to tak milejší.“
Musel jsem se vzdát.
Druhý den brzo ráno jsem jel do Sussexu, do stájí Petea Gregoryho.
Chtěl jsem svou mladou a nezkušenou Ztracenou naději trochu prohnat přes cvičné překážky. Když jsem tam dojel, ošklivě pršelo a koně jsme nakonec vyvedli do toho nečasu jenom proto, že jsem vážil tak dlouhou cestu. Za moc to ale nestálo, Ztracená naděje uklouzla před první překážkou po mokré trávě a na další šla už zcela bez nadšení.
Vzdali jsme to a vrátili se dovnitř k Peteovi. Řekl jsem mu, že mi teď patří Admirál a že ho budu jezdit.
„Je přihlášený v Liverpoolu, věděl jsi to?“ řekl Pete.
„Nepovídej,“ zvolal jsem nadšeně.
Po dráze Velké národní jsem ještě nejel a bylo vzrušující, že se mi to za čtrnáct dní poštěstí.
„Pojedeš?“
„Určitě,“ odpověděl jsem.
Pak jsme probírali plány pro moje ostatní koně. Pete říkal, že Palindrom je po Cheltenhamu ve výborné formě a že příští den v Bristolu má určitě šanci. Šli jsme se podívat na Bouřlivákovu nohu.
Byla ještě bolestivá, ale bylo jasné, že se to zase zklidní.
Když jsme se s Petem rozloučili, vyrazil jsem do Brightonu.
Lotus jsem zaparkoval a jel vlakem jako posledně. Na cestě z nádraží jsem rychle přehlédl taxíky před budovou. Nebyl tam žádný se žlutým štítem. Vydal jsem se rychle ke kancelářím Marconi-taxi. Adresu jsem věděl z telefonního seznamu.
Neměl jsem žádný přesný plán. Byl jsem ale přesvědčený, že jádro celé záhady musí být v Brightonu. Moje pátrání na závodišti zatím žádné ovoce nepřineslo, kromě toho výhrůžného telefonického vzkazu.
Kancelář Marconi-taxi byla v přízemí staré, zmodernizované empírové budovy. Vešel jsem do vstupní haly.
Vpravo bylo schodiště, vlevo dvoje dveře, na konci chodby další dveře, na kterých bylo napsáno Vstup zakázán. Na dveřích vedle vchodu byla tabulka s nápisem Dotazy a informace. Vešel jsem dovnitř.

Kdysi to musel být krásný salón, proporce místnosti nedokázal zničit ani nepůvabný kancelářský nábytek. U stolků s psacími stroji seděly dvě slečny. Pootevřenými lítacími dveřmi bylo vidět do zadní kanceláře, kde seděla další slečna u telefonní centrály a mluvila právě do mikrofonu.
„Ano, madam, vůz předjede za tři minuty," řekla, „děkuji vám."
Měla příjemný hlas a zřetelnou dikci.
Dívky v přední kanceláři se na mne vyčkávavě dívaly. Byly štědře našminkované a měly na sobě přiléhavé svetry. Oslovil jsem dívku, která seděla blíž u dveří.
„Potřebuji informaci… hm… rád bych rezervoval několik vozů… na svatbu. Moje sestra se vdává." Rychle jsem si vymýšlel. „Bylo by to možné?"
„Ale ano, domnívám se, že ano. Kdybyste laskavě počkal, zavolám vedoucího. Objednávky většinou vyřizuje on."
„Totiž… já bych jenom chtěl vědět, kolik by to asi tak… sestra si přála, abych obešel všechny taxislužby a zjistil, kde bude cena…
hm… nejpřijatelnější. Než udělám objednávku, musím se ještě poradit se sestrou."
„Ach tak," řekla. „Zajdu za panem Fielderem, bude nejlíp, když promluvíte s ním."
Vyšla ven na konec chodby do dveří, na kterých byl nápis Vstup zakázán.
Zatímco jsem čekal, usmíval jsem se na tu druhou a poslouchal, co říká slečna v centrále.
„Okamžik, pane, podívám se, máme-li ve vaší oblasti vůz."
Přehodila klapku.
„Vozy v oblasti Hove dvě, hlaste se, vozy v oblasti Hove dvě."
Po chvíli ticha se ozval z amplionu mužský hlas.
„Marigold, už to tak vypadá, že v Hove dvě asi nikdo není. Mohl bych tam sklouznout za pět minut, právě jsem vysadil pasažéra na Langburyho náměstí."
„Dobře, Jime."
Dala mu adresu, stiskla klapku a hovořila do mikrofonu: „Vůz předjede za pět minut, pane, odpusťte, že to nejde dřív, ale nemáme ve vašem okolí žádný vůz. Děkuji vám, pane."
Sotva položila telefon, zazvonil znovu.
„Tady Marconi-taxi. Přejete si, prosím?"
V hale se ozval klapot vysokých podpatků. Moje slečna se vrátila od pana Fieldera.
„Máte jít laskavě za panem vedoucím."
Poděkoval jsem, prošel halou a na konci chodby jsem vešel do otevřených dveří.
Uvítal mě mohutný, elegantní čtyřicátník a potřásl mi rukou.
Měl brýle se silnými tmavými obroučkami, hladce ulízané černé vlasy a vodově modré, studené oči. Ten člověk mi připadal příliš schopný, příliš energický na to, aby seděl v zastrčené kanceláři taxislužby. Příliš vyhraněná osobnost na poměrně podřadné místo.
Dostal jsem najednou strach a přeběhl mi mráz po zádech. Měl jsem pocit, že ten člověk do mě vidí, že ví, kdo jsem a co tam hledám.
Díval se na mne ale klidně a hovořil nezúčastněným, zdvořilým úředním hlasem.
„Slyšel jsem, že chcete objednat vozy na svatbu," řekl.
Odpověděl jsem, že ano a vychrlil jsem ze sebe řadu vymyšlených podrobností. Dělal si poznámky, pak chvíli počítal a na list papíru napsal přibližnou cenu. Měl výrazný, energický rukopis, který se k němu hodil.
„Děkuji vám, odevzdám to sestře a dám vám vědět, jak se rozhodla."
Rozloučil jsem se.
Když jsem za sebou zavíral dveře, ještě jednou jsem se ohlédl.
Seděl u psacího stolu a bez hnutí, upřeně se na mne díval. Z jeho pohledu a tváře nešlo vůbec nic vyčíst.
Šel jsem zpátky do první kanceláře, řekl jsem slečnám, že už mám odhad ceny a poděkoval jsem za ochotu. Obrátil jsem se k odchodu, ale pak jsem se zarazil.
„Prosím vás, nevíte náhodou, kde bych našel pana Clifforda Tudora?" zeptal jsem se.
Ty mladé dámy se vůbec nepodivily, že se ptám a řekly, že nevědí.
„Marigold by to mohla zjistit," řekla jedna z nich.
Marigold dokončila telefonický hovor a pak se nás ujala. Stiskla klapku: „Všechny vozy, všechny vozy. Vezli jste někdo dnes pana Tudora?
Hlaste se!"
„Vezl jsem ho dnes ráno na dráhu. Marigold, jel do Londýna," ozval se mužský hlas.
„Děkuji, Miku," odpověděla Marigold.

„Pozná je všechny podle hlasu," řekla jedna z dívek obdivně.
„Vůbec nepotřebuje slyšet jméno a číslo vozu."
„Vy znáte pana Tudora?" zeptal jsem se nenápadně.
„Ne, v životě jsem ho neviděla," odpověděla jedna ze slečen a ostatní se k ní přidaly.
„Je to náš stálý zákazník," pokračovala. „Kdykoli někam jede, objedná si u nás vůz. Řidič hlásí Marigold, odkud a kam ho vezl. Pan Tudor dostává účet za celý měsíc."
„A co když řidič pana Tudora někam veze a nehlásí to?"
„Tak hloupí nejsou. Řidiči dostávají provizi za stálé zákazníky, víte, místo spropitného. U měsíčních účtů máme desetiprocentní přirážku na provizi, aby klienti nemuseli pořád dávat spropitné."
„To je výborný nápad," poznamenal jsem. „Máte hodně stálých zákazníků?"
„Máme jich spoustu, ale pan Tudor je náš nejlepší zákazník."
„Kolik vůbec máte vozů?"
„Jedenatřicet. Ale všechny samozřejmě nejezdí, některé jsou v garážích, na údržbě. V zimě jich jezdí jen polovička, ona je taky dost silná konkurence."
„A komu vlastně firma patří?"
Dámy řekly, že nevědí a že je jim to jedno.
„Panu Fielderovi nepatří?" zeptal jsem se.
„Ale určitě ne," řekla Marigold, „aspoň myslím, že ne. Máme nějakou správní radu s předsedou, ale toho jsme nikdy neviděly. Pan Fielder nemůže být moc velké zvíře, protože občas sám bere noční v centrále, někdy taky vezme sobotu a neděli. Když mám volný den v průběhu týdne, bere to za mě kolegyně."
Bylo vidět, že si náhle všechny tři uvědomily, že tohle vyptávání nemá co dělat se svatbou mé pomyslné sestry. Byl největší čas, abych zmizel. Odešel jsem.
Zastavil jsem se na chodníku před budovou a uvažoval, co podniknout.
Byl už pomalu čas oběda, tak jsem se vydal do restaurace, která byla přímo na protější straně široké ulice. Vešel jsem dovnitř.
Bylo ještě brzo a našel jsem volný stolek u okna, síťovými záclonami kavárny jsem krásně viděl na kanceláře Marconi-taxi. Taxislužby s otazníkem.
Kyprá číšnice s rozcuchanými vlasy mi přistrčila na stroji psaný jídelní lístek. S nechutí jsem si ho prohlédl. Skýtal jen tu nejnudnější anglickou stravu. Rajská polévka, smažená ryba, smažené klobásy, dušené hovězí a ledvinky, pudink a mražený krém. Zřejmě vůbec nebrali ohled na váhu amatérských jezdců. Objednal jsem si kávu, ale číšnice energicky prohlásila, že si musím objednat ještě něco, že v poledne jenom kávu neservírují, že potřebují stoly pro obědvající.
Navrhl jsem tedy, že zaplatím za celý oběd, ale ať mi donese jen kávu.
S tím souhlasila, ale měla mě za blázna.
Ukázalo se, že káva je výborná a dostatečně silná. Asi to bylo tím, že mi ji nalili z první várky. Líně jsem se díval na vchod do budovy Marconi-taxi, ale nikdo zajímavý nešel dovnitř ani ven.
O patro výš nad taxislužbou blikal červený neón. Podíval jsem se nahoru. Světelný nápis L. C. PERTH byl přes celou šíři úzké budovy.
V oknech kanceláří taxislužby byly žlutým písmem na černém podkladě nápisy Marconi-taxi. Na posledním, třetím patře byl veliký, bílo-modrý nápis Jenkins, velkoobchod klobouky.
Celkový dojem byl jistě hodně pestrý, ale nevím, jak by se to líbilo architektovi z doby empíru, který budovu navrhoval. Představoval jsem si, jak se nejspíš musí v hrobě obracet. Asi jsem se při té myšlence usmál, protože se vedle mne náhle ozval hlas: „To je vandalismus, co?"
Jak jsem se upřeně díval z okna, nevšiml jsem si, že k mému stolu přisedla starší dáma. Měla dlouhý, nenalíčený, smutný obličej, na hlavě příšerný hnědý klobouk, který ji dělal o mnoho starší, a vážné oči.
Kavárna se zvolna plnila a já už nemohl mít stůl sám pro sebe.
„Skoro od toho bolí oči," řekl jsem.
„Měli by to zakázat. Všechny tyhle domy v okrese rozškatulkovali na kanceláře a vypadají teď hrozně. Jsem členkou Společnosti pro uchování stavebních památek," dodala důstojně, „chceme dát dohromady petici, aby se lidem zamezilo znesvěcovat krásné budovy šerednými reklamami."
„Daří se vám to?"
Zatvářila se sklesle.
„Obávám se, že moc ne. Lidem je to zřejmě jedno. Věřil byste, že polovina lidí v Brightonu ani neví, co to je empír? A přitom mezi empírovými budovami žijí. No, podívejte se třeba tamhle na tu řadu domů s těmi nápisy a reklamami. A ten neón…" hlas se jí zachvěl rozčilením, „to už je opravdu příliš. Dali ho tam teprve před několika měsíci. Žádali jsme, aby ho odstranili, ale odmítli."

„To je zarmucující," řekl jsem účastně a pozoroval dál vchod do protější budovy.
Vyšly obě písařky a za nimi další dvě dívky, které asi pracovaly ve vyšších patrech.
Moje společnice pojídala polévku a vyprávěla dál.
„U Pertha jsme vůbec nepořídili, protože se nám nepodařilo probojovat k někomu kompetentnímu. Zaměstnanci v kancelářích říkají, že neón nemohou sundat, protože jim podnik nepatří a přitom nám nemohou říct, kdo je vlastník, abychom se na něj mohli obrátit přímo."
Trochu jsem cítil s anonymním vlastníkem firmy Perth a chápal jsem, že se netouží utkat se Společností pro uchování stavebních památek.
„Nápisy, které tam měli předtím, byly taky šeredné, ale ten neón…" nenacházela slov.
Marigold šla na oběd. Za ní vyšli čtyři muži. Nevešel nikdo.
Vypil jsem kávu, rozloučil se bez lítosti se svou spolustolovnicí a rozhodl se, že pro dnešek jsem už udělal dost. Vlakem jsem dorazil k vozu a odjel jsem do Londýna. Do pozdního odpoledne jsem byl v kanceláři a ke konci dopravní špičky jsem se vydal domů. Kdykoli se kolona vozů zastavila, uvažoval jsem pro změnu o jiné záhadě, a to o případu Joea Nantwiche.
Uvažoval jsem o tom, že občas „podržel" koně, o jeho sporech se Sandym Masonem, o tom, že je v nemilosti u pana Tudora, uvažoval jsem o výhrůžných vzkazech, které dostával. Přemýšlel jsem o tom, jak to chodí ve vážnici a v šatnách, kam nemůže nikdo než jezdci, jejich sluhové a funkcionáři. Trenéři a majitelé koní smějí jen do vážnice, pro novináře a publikum platí zákaz vstupu všude.
Pokud by člověk bral vážně výhrůžku „Bolingbroke – tento týden", byl by se už Joe musel setkat s trestem, protože „tento týden" byl minulý týden. Jenže já jsem byl přesvědčený, že Joea příští den uvidím v Bristolu živého a zdravého, i když třeba ne v dobré náladě.
Než jsem dojel domů, věděl jsem už totiž, kdo Joeovi ty vzkazy psal, nevěděl jsem ale, jestli mu to řeknu.
Je s podivem, jak člověk může někdy vyluštit záhady ve spánku.
Když jsem šel ve středu spát, myslel jsem si, že celá moje dopolední činnost v Brightonu byla k ničemu. Když jsem se ale ve čtvrtek ráno vzbudil, objevovalo se mi před očima jméno, které jsem už určitě musel někde vidět, a já najednou věděl kde. Sešel jsem v županu do Billovy pracovny a vyndal z přihrádky v psacím stole sázkové tikety, které Bill schovával pro Henryho. Rychle jsem je prolistoval a našel jsem, co jsem hledal. Na třech tiketech bylo vytištěno jméno L.
C. Perth.
Podíval jsem se na rub. Bill si psal dozadu jméno koně, částku, kterou vsadil a datum. Byl vždy velmi pořádný. Odnesl jsem si všechny tikety do svého pokoje a vyhledal jsem příslušné dostihy v ročence. Náhle se mi začaly vybavovat různé útržky hovorů…, řada věcí byla najednou jasná. Všechno ale jasné nebylo.

11

V Bristolu lilo. Studené, vlhké počasí kazilo dostihovou náladu.
Kate poslala vzkaz, že v takovém počasí nepřijede. Nebylo jí to podobné a mě by bylo zajímalo, jaký druh nátlaku teta Debora použila, aby ji udržela doma.
Hlavním předmětem hovoru ve vážnici byl Joe Nantwich. Rozhodčí vyšetřili jeho počínání v posledním závodě v Cheltenhamu a došli k závěru, že mu „udělí přísnou důtku s výstrahou se zřetelem k jeho další činnosti". Všeobecný názor byl, že měl Joe víc štěstí než rozumu, že to takhle dopadlo, když měl těch prohřešků v minulosti víc.
Joe se choval suverénně, jako by se nechumelilo. Z dálky jsem na jeho růžovém obličeji neviděl ani stopy po strachu a pití, které z něho udělalo v Cheltenhamu takovou trosku. Přitom jsem ale věděl, že strávil celý pátek, sobotu a polovinu neděle v paních lázních, kde se třásl strachy jako zajíc. Střídavě se opíjel, střídavě se potil a svěřoval se zaměstnancům lázní, že se jenom u nich cítí v bezpečí, tonul v slzách a odmítal se obléci a jít domů.
Tahle historka pocházela od Sandyho Masona, který ji uměl taky náležitě podat. Sandy se to všechno dozvěděl, když si v neděli ráno zašel do lázní, aby se zbavil nějakého kila před pondělními dostihy.
Našel jsem Joea u vývěskové tabule. Pohvizdoval si.
„Tak co, Joe," zeptal jsem se, „co tě tak rozveselilo?"
„Ale všechno," ušklíbl se.
Zblízka bylo vidět, že má začervenalé oči a vrásky kolem úst, jinak na něm nebyly patné žádné stopy prodělaného napětí.
„Rozhodčí mi nezastavili činnost a za ten poslední závod jsem dostal zaplaceno."

„Cože?“
„Povídám, že jsem dostal zaplaceno. Vždyť to víš, říkal jsem ti o tom. Dostal jsem balík, dnes ráno. Sto liber.“
S úžasem jsem se na něho díval.
„No a co, vždyť jsem udělal, co chtěli, no ne?“ řekl ukřivděně.
„To jsi tedy udělal.“
„Jo a ještě něco. Ty výhrůžný vzkazy. Já na ně vyzrál. Byl jsem celou sobotu a neděli v paních lázních a tam na mě nemohli. Tak jsem jim pěkně uklouz,“ dodal Joe vítězoslavně, jako kdyby „tento týden“ nemohl být „příští týden“.
Také si neuvědomil, že už vlastně potrestán byl. Trest nemusí být vždy tělesný. Strávil týden úzkosti a tři dny pořádného strachu a přitom si myslí, že ušel trestu.
„To jsem rád, že si to myslíš,“ řekl jsem mírně. „Ale poslyš, Joe, něco bych se rád dozvěděl. Jaký měl ten člověk, který ti volal, že ten kůň nemá vyhrát, jaký měl hlas?“
„Jo, to se těžko řekne, ale nepoznal bys ho po hlase. Mohl by to bejt kdokoli. Mluví tiše, jako šeptavě, jako kdyby tlumil hlas, aby ho vedle někdo neslyšel. Ale co na tom sejde? Hlavně, že solí. Pro mě za mě může třeba kvákat jako žába.“
„Chceš říct, že bys zase podržel koně, kdyby tě ten chlap o to požádal?“
„Možná, že jo a možná, že ne.“
Joe si konečně uvědomil, že by neměl mluvit tak otevřeně. Poťouchle se na mne podíval a odešel do šatny. Měl neuvěřitelně hroší kůži.
O kousek dál stál Pete s Danem a bavili se o tom, co nás dnes čeká. Přidal jsem se k nim. Pete nadával na počasí a říkal, že bude dělat koním nesnáze. Myslel ale, že Palindromovi ta slota asi vadit nebude.
„Koukej se dostat dopředu tak v polovině, pak už tě nikdo nedohoní, jsou to samí chudáci. Řekl bych, že máš tutovku.“
„To rád slyším,“ řekl jsem bez uvažování a pak jsem si najednou vzpomněl, že Admirál byl v Maidenheadu taky tutovka.
Přešel mi mráz po zádech.
Dan se mě zeptal, jak jsem se měl v neděli u Kate. Když jsem mu nadšeně vyprávěl, že jsem se měl ohromně, moc se nepotěšil.
„Čert tě vem, kamaráde, jestli jsi mě u Kate vyšachoval.“
Řekl to hrozivým hlasem jakoby z legrace, ale já měl nepříjemný pocit, že to vlastně myslí vážně. Mohou vůbec dva kamarádi, kteří mají rádi jednu dívku, zůstat kamarády? Najednou jsem nevěděl, je-li to možné, protože v Danově důvěrně známé, hezké tváři jsem zahlédl stín nepřátelství. Byl to divný pocit, jako by se člověk opřel o skálu, a ta se rozpadla v hromádku písku. Zamyšleně jsem odešel do šatny, vyhledat Sandyho.
Stál u okna a díval se na proudy deště, šlehající do okenních tabulek.
Převlékl se už do dresu pro první dostih a díval se směrem k padoku, kde právě prováděli dva stájníci v pláštích do deště pár zuboženě vypadajících koní.
„Jak to tak vypadá, budeme potřebovat stěrače na brejle,“ řekl pobaveně. „Tolik vody by votrávilo i rybu.“
„Jak ses bavil v neděli v lázních?“ zeptal jsem se.
„Tak tys už vo tom slyšel?“
„To už snad vědí všichni.“
„To je dobře, tomu srabovi to patří,“ zazubil se Sandy.
„Jak jsi věděl, že ho tam najdeš?“ zeptal jsem se.
„Voptal jsem se jeho táty…“ zarazil se uprostřed věty a strnule se na mne díval.
„Ano, byls to ty, kdo mu posílal ty výhrůžné vzkazy s Bolingbrokem,“ řekl jsem.
„Jak tě to napadlo?“
„Děláš rád kanadské žertíky a Joea nemáš rád,“ řekl jsem.
„První vzkaz mu někdo vstrčil v Plumptonu v šatně do kapsy u saka.
Musel mu to tam dát některý žokej, dostihový funkcionář nebo sluha, protože bookmakeři, trenéři a lidé z publika tam nemohou. Tak mě napadlo, že osoba, která posílala ty výhrůžné vzkazy, nemusí být totožná s osobou, která Joemu platí, aby podržel koně a která se mu kupodivu vůbec nemstila. Pak jsem uvažoval o tom, koho by mohlo bavit Joea trápit a přišel jsem na tebe. Věděl jsi už před závodem, že Joe nemá vyhrát. Když vyhrál, řekls mu, že tě to stálo spoustu peněz a že mu za to zatopíš. A to se ti tedy povedlo. Dokonce se ti taky podařilo ho vystopovat a radovat se z toho, jak se kroutí strachy.“
„To víš, pomsta je sladká. No, ale co, je to oko za oko. Ale to mi řekni, jak tohle všechno můžeš vědět!“

„Většinou to vím od Joea.“
„Ten je pěkně ukecanej. Jednou ho to přivede do pořádnýho maléru.“
„To máš pravdu.“
Vzpomněl jsem si na to, jak Joe nerozumně vyprávěl o své „zastavovací“ činnosti a o tom, co za to dostává.
„Řekls mu, že jsem mu ty výhrůžky posílal já?“ zeptal se Sandy.
Dělalo mu to trochu starost.
„Ne, neřekl. Byly by z toho další zbytečné nepříjemnosti.“
„Tak ti teda děkuju.“
„Ty bys pro mě ale taky mohl něco udělat, Sandy, mohl bys mi kupříkladu říct, jak jsi mohl předem vědět, že Bolingbroke nemá vyhrát.“
Ústa se mu roztáhla do širokého úsměvu. Kolébal se na patách, díval se na mne a neřekl nic.
„Tak spusť,“ vybídl jsem ho, „to tě přece o moc nežádám. A když mi to povíš, mohlo by mi to pomoct vyluštit tu záhadu s Billem Davidsonem.“
Sandy zavrtěl hlavou.
„To by ti teda moc nepomohlo. Řekl mi to Joe.“
„Cože?“
„Jo, sám mi to řek, v umývárně, když jsme se převlíkali před dostihem. Víš přece, jak se vždycky vytahuje. Chtěl se vytáhnout a já byl zrovna po ruce. Kromě toho věděl, že já taky vobčas přidržel koně.“
„Co ti řekl?“
„Řek, že jestli chci vidět, jak se dá správně zatáhnout kobyla, tak ať se dívám, jak pojede Bolingbroka. No, to snad stačí, ne? Tak jsem vsadil padesát na Leicu, protože sem si říkal, že musí vyhrát, když Bolingbroke nepojede naplno. No a vidíš, jak sem dopad. Ten srab ztratil nervy a vzal Leicu vo dvě dýlky. Byl bych ho nejradši uškrtil. Padesát liber je pořádnej balík, aspoň teda pro mě.“
„A proč jsi čekal celých deset dní, než jsi ho začal strašit?“
„No, mě to prostě dřív nenapadlo,“ řekl otevřeně, „ale uznáš, že to byla dobrá pomsta, ne? V Cheltenhamu přišel málem o licenci a pak se přes neděli tři dny potil hrůzou. A vo to všechno se mu postaral zde přítomný.“
Sandy zářil.
„Teda, přál bych ti ho vidět v těch lázních! Brečel a kňoural jako stará štětka a škemral, abych ho chránil. Já! Představ si to! Měl jsem co dělat, abych se nesmál. To teda byla pomsta jak se patří.“
„A taky jsi ho v Plumptonu shodil přes bariéru.“
„Tak to teda zase ne,“ bránil se Sandy rozhořčeně. „To ti vykládal?
To teda kecá. Prostě spad, viděl jsem to. Měl bych sto chutí ho zase vystrašit.“
V hnědých očích měl plaménky vzteku. Pak se uklidnil.
„Ale co… časem něco vymyslíme, není spěch. Však já mu to nějak osladím… nasadím mu mravence do kalhot nebo žížaly do bot, něco takovýho. To je neškodný.“ Sandy se rozesmál. „Poslyš, když jseš tak úspěšnej fízl, víš už něco o tamtý záležitosti?“
„Moc ne,“ odpověděl jsem, „ale přece jen jsem o trochu chytřejší než před týdnem, takže to nevzdám. Neslyšel jsi nic, co by mi pomohlo?“
Zavrtěl hlavou.
„Neslyšel jsem nic. Tak toho nenecháš?“
„Ne.“
„Tak zlom vaz,“ řekl Sandy s úsměvem.
Do dveří nahlédl pořadatel: „Jezdci, nastoupit, prosím.“
Byl už čas na první dostih.
Sandy si nasadil helmu a zavázal tkaničky. Pak si vyndal z úst protézu, na které měl oba honí špičáky, zabalil ji do kapesníku a vstrčil do kapsy kabátu, který měl viset na věšáku. Jako většina žokejů nejezdil s falešným chrupem, aby ho neztratil nebo dokonce nespolkl při pádu. Ještě se na mne ušklíbl, zamával mi a vyklouzl ven do deště.
O hodinu později, když jsem se chystal jet Palindroma, ještě stále lilo. Pete na mne čekal v padoku a voda mu stékala z klobouku v dlouhých praménících.
„Počasí pod psa, co?“ řekl. „Vůbec ti nezávidím, že se musíš svlíct a jít se vykoupat. Užil jsem si toho dost, když jsem ještě jezdil.
Umíš dobře plavat?“
„Proč?“ zeptal jsem se zmateně.

„Protože jestli umíš dobře plavat, umíš udržet otevřené oči pod vodou.“
Myslel jsem nejdřív, že je to zase jeden z jeho žertíků, ale tvářil se vážně.
„Tohle potřebovat nebudeš.“ Ukázal na ochranné brýle, které jsem měl zavěšené kolem krku. „Lítá tam tolik bláta, že bys je měl hned ohozené.“
„Já si je tedy nenasadím.“
„Nech je tady, zbytečně by ti překážely.“
Brýle jsem sundal. Jak jsem přes helmu přetahoval gumový pásek, na kterém byly zavěšené, pootočil jsem hlavu a zahlédl jsem muže, který právě přecházel kolem padoku. Bylo tam málo diváků, a toho člověka jsem poznal.
Byl to Bert, velitel dopravního boxu, který mě přepadl za Maidenheadem. Jeden z řidičů Marconi-taxi. Nepovšiml si mě, ale když jsem ho zahlédl, měl jsem pocit, jako bych dostal elektrickou ránu. Byl daleko od domova, musel ujet nejméně sto čtyřicet mil v mizeném počasí, aby se mohl jedno jediné odpoledne dívat na dostihy, nebo možná nepřijel jen jako divák.
Podíval jsem se na Palindroma pod nepromokavou přikrývkou, jak se zvolna brodil padokem.
Tutovka. Otřásl jsem se.
Věděl jsem, že jsem ve svém pátrání udělal určité pokroky, ale k muži, který byl ve středu všeho podnikání, jsem se nepřiblížil. Ignoroval jsem dva varovné vzkazy a při svém pátrání jsem za sebou zanechával širokou, zřetelnou stopu. Musel vědět, co podnikám. A Bert tu jistě není sám. Tušil jsem, že mě čeká třetí, důraznější varování.
Jsou okamžiky, kdy člověk moc o intuici nestojí. Tohle byl takový okamžik. Palindrom byl tutovka. Co se povedlo jednou, může se podařit znovu. Někde na promoklé dráze na mne možná čeká kotouč drátu. Neměl jsem pro to žádný důkaz, ale byl jsem si tím jist.
Bylo příliš pozdě na to, abych odstoupil od dostihu. Na Palindroma vsadilo mnoho lidí, byl favorit. Kůň byl v naprostém pořádku, nic mu nechybělo, nekulhal, neměl žádnou vadu, pro kterou bych ho mohl odhlásit. A kdybych já náhle onemocněl a nemohl jet, jel by místo mě někdo jiný. Přece nemohu dopustit, aby si to jiný žokej v mém dresu odskákal za mě.
Kdybych odmítl jet bez řádného zdůvodnění, mohlo by mě to stát jezdecký průkaz a s dostihy by byl konec.
Kdybych řekl rozhodčím, že vím, že někdo chce na dráze nastražit drát, abych s Palindromem spadl, poslali by pořadatele, aby prohlédl všechny překážky, ale ten by určitě nic nenašel. Byl jsem přesvědčený, že chystají-li se někde napnout drát, udělají to na poslední chvíli jako v Billově případě.
Kdybych závod jel, ale držel se pozadu, ne na špici, třeba by drát vůbec nepoužili. Tahle naděje ve mně ale brzy zhasla, když jsem si vzpomněl, jak vypadali jezdci po posledním dostihu. Obličeje měli zacákané blátem a dresy měli promočené a špinavé tak, že nebylo možno rozeznat jejich barvy na několik kroků, natož z větší vzdálenosti.
A moje žluto-hnědé barvy byly zvlášť nevýrazné. Člověk, který bude čekat na dráze s drátem, nerozpozná, který kůň je na špici.
Bude ale očekávat mě a podle toho bude jednat.
Podíval jsem se na ostatní žokeje v padoku. S nechutí si svlékali nepromokavé pláště a nasedali na koně. Bylo jich asi deset. Byli to lidé, od kterých jsem se mnoho naučil, kteří mě mezi sebe bez váhání přijali, jim jsem vděčil za přátelství, které pro mě znamenalo téměř tolik jako dostihy samé. Kdybych dopustil, aby některý z nich spadl místo mne, nikdy bych se jim už nemohl podívat do očí.
Nedalo se nic dělat. Musel jsem jet s Palindromem na špici a doufat, že to dobře dopadne. Vzpomněl jsem si, jak Kate říkala, že když člověk ví, že něco musí vykonat, musí se vykašlat na nebezpečí.
Tak tedy kašlu na nebezpečí. Spadnout konečně mohu kdykoli a nepotřebuji k tomu ani drát. Spadnu-li dnes, bude to smůla. A třeba se pletu a žádný drát tam nebude.
„Co se děje?“ zeptal se Pete, „jako bys uviděl přízrak.“
„Ale nic.“
Sundal jsem si kabát. Palindrom stál vedle mne. Poplácal jsem ho po šíji a zadíval se na jeho krásnou, inteligentní hlavu. Od té chvíle jsem se ve svých starostech soustředil už jen na to, aby se aspoň koni nic nestalo.
Vyšvihl jsem se do sedla a otočil se na Petea.
„Pete, kdyby Palindrom v tomhle dostihu padl, zavolej, prosím tě, inspektora Lodge z maidenheadské policie a řekni mu to, ano?“
„Prosím tě, proč…?“
„Slib mi to.“

„No dobře. Ale nerozumím tomu. Copak bys mu to nemohl říct sám? Ostatně, vždyť nespadneš.“
„Možná, že ne.“
„Uvidíme se před vážnicí, až budou odsedlávat vítěze!“
Poplácal koně po krku a my jsme vyjeli.
Když jsme se řadili ke startu před tribunami, déšť nám šlehal do obličeje. Čekaly nás dva okruhy. Pak jsme vyrazili. Přes první překážku šli přede mnou asi dva nebo tři koně.
Pak jsem se ale dostal na špici a už jsem tam zůstal. Palindrom byl ve vynikající formě, cválal a skákal s úžasnou lehkostí. Kdykoli jindy bych se byl nezměrně radoval z jeho síly a pružnosti. Tehdy jsem to ale sotva vnímal.
Vzpomněl jsem si na Billův pád a vyhlížel jsem v dálce někoho, kdo by přešel za některou překážkou přes dráhu, kdo by roztáčel, zvedal a připevňoval drát… Kdybych to byl zahlédl, chtěl jsem přimět Palindroma, aby se před tou překážkou odlepil předčasně, a aby narazil na drát v okamžiku, kdy bude za nejvyšším bodem skoku.
Tak by mohl drát přetrhnout nebo vyrvat a mohl by se udržet na nohou, nepadal by v takovém nebezpečném kotrmelci jako Admirál.
Ale takovou věc je mnohem lehčí plánovat než provést, uvědomoval jsem si, že tak dobrý skokan jako Palindrom se možná ani nedá přinutit, aby odskočil předčasně.
První okruh jsme dokončili bez jakékoli příhody. Asi míli před cílem, na vzdáleném konci dráhy, jsem uslyšel za sebou dusot a ohlédl jsem se. Dva z ostatních koní byli příliš blízko.
Pobídl jsem Palindroma, který ihned přidal, a mezera mezi námi a druhými jezdci se zvětšila na pět délek.
Neviděl jsem žádného zřízence přejít přes dráhu. Neviděl jsem žádný drát.
Ale Palindrom stejně na drát narazil.
Ten pád by nebyl býval tak zlý, kdyby za námi nebyli bývali ostatní koně. Cítil jsem, jak to Palindromem ve vzduchu prudce trhlo, když letěl přes poslední překážku na vzdáleném konci dráhy, vylétl jsem ze sedla, jako když mě vystřelí a dopadl jsem na rameno několik yardů za překážkou. Kutálel jsem se po zemi a než jsem se zastavil, šli přes překážku ostatní koně. Za běžných okolností se koně vyhnou ležícímu člověku. V tomto případě, jak jsem později slyšel, museli se za překážkou vyhýbat Palindromovi, který se snažil postavit na nohy a já jsem jim byl v cestě.
Do mého těla bušila cválající kopyta. Jeden z koní mě zasáhl do hlavy a rozpoltil mi helmu. Několik vteřin se vše změnilo v bušící, rachotící chaos. Nemohl jsem se ani hýbat, ani myslet, mohl jsem jen vnímat.
Když bylo po všem, ležel jsem na rozmoklé půdě, ztuhlý a bezvládný, neschopný pohybu. Ležel jsem na zádech, nohama k překážce.
Déšť mi skrápěl obličej, praménky vody mi stékaly po vlasech.
Kapky, které mi dopadaly na víčka, byly tak těžké, že jsem nemohl otevřít oči. Skulinou víček, mezi řasami, zatíženými krůpějemi vody, jsem zahlédl, že se k překážce blíží nějaký muž.
Nepřišel mi na pomoc. Rychle stáčel drát od zevního obvodu dráhy k vnitřnímu. Když došel k vnitřnímu sloupu, vytáhl z kapsy nástroj a drát, upevněný asi osmnáct palců nad překážkou, uštípl.
Tentokrát kleště nezapomněl. Přehodil si kotouč přes ruku a otočil se ke mně.
Poznal jsem ho.
Byl to řidič dopravního boxu.
Ze všeho se najednou vytratila barva. Svět byl šedý jako podexponovaný film. Zelená tráva byla šedivá, řidičův obličej byl šedivý…
Pak jsem zahlédl, že se k překážce blíží další člověk. Šel ke mně. Znal jsem ho, nebyl to taxíkář. Měl jsem radost, že mi někdo pomůže, že mě ochrání před tím řidičem, byl bych se skoro rozplakal úlevou. Snažil jsem se mu říct, aby se podíval na ten drát, abych tentokrát měl svědka. Slova se ale tvořila jen v mozku, hrdlo a rty se zdráhaly cokoli vyslovit.
Přišel ke mně, zastavil se a sklonil se nade mnou. Otočil se k tomu řidiči.
„Je v bezvědomí,“ řekl.
Pak se obrátil ke mně a kopl mě.
„Tumáš, zatracenej fízle.“
Uslyšel jsem, jak mi žebra zapraskala a ucítil jsem horké bodnutí v hrudníku.
„Tady máš a příště se nepleť do věcí, do kterejch ti nic není.“
Znovu mě kopl. Šedivý svět ztemněl. Vědomí se mi kalilo, ale část mého mozku ještě stále pracovala. Věděl jsem už, proč zřízenec nemusel přejít přes dráhu. On a jeho pomocník stáli prostě každý na jedné straně a drát jednoduše zvedli.
Viděl jsem znovu botu. Celou věčnost se blížila, rostla, byla obrovská, až byla přímo před mýma očima.

Kopl mě do obličeje a já konečně ztratil vědomí.

12

Nejdříve se mi vrátil sluch. Objevil se tak náhle, jako kdyby někdo otočil vypínačem. Do té chvíle ke mně ze zevního světa neproniklo vůbec nic, v mozku se mi honily zmatené, šílené sny. Pak jsem náhle ležel ve tmě a vnímal neobyčejně ostře a přesně každý okolní zvuk.
„Je stále v bezvědomí," řekl ženský hlas.
Chtěl jsem říct, že to není pravda, ale nešlo to. Objevovaly se další zvuky: šustění látky, cinkání, klapot, zvuk vzdálených hlasů, chrčení a klokotání vody ve starém vodovodním potrubí. Poslouchal jsem bez zájmu.
Po chvíli jsem si uvědomil, že ležím na zádech. Když jsem si vzpomněl, že mám ruce a nohy, poznal jsem, že jsou těžké jak z olova a že vytrvale bolí. Na očních víčkách mi spočívala obrovská tíha.
Chtěl jsem vědět, kde jsem. Chtěl jsem vědět, kdo jsem. Nepamatoval jsem si vůbec nic. Tyhle úvahy byly ale příliš namáhavé, a tak jsem raději znovu usnul.
Když jsem se opět probudil, tíha z víček už zmizela. Otevřel jsem oči a zjistil, že ležím v polotemné místnosti, jejíž mlhavé obrysy se zvolna stávaly zřetelnými. V jednom rohu bylo umývadlo, pak tam byl stůl s bílým ubrusem, křeslo s dřevěnými opěradly, vpravo bylo okno a přímo proti mně dveře. Strohá, spartánská místnost.
Otevřely se dveře a vstoupila ošetřovatelka. Překvapeně a s potěšením se na mne podívala a usmála se. Měla pěkné zuby.
„Ale dobrý den," řekla. „Tak jste se konečně probudil. Jak se cítíte?"
„Dobře," zašeptal jsem.
Líp jsem mluvit nemohl. Taky jsem nemluvil pravdu.
„Bolí vás něco?" zeptala se a vzala mě za zápěstí, aby mi spočítala puls.
„Ano." Už jsem nezapíral.
„Dojdu pro doktora Mitchama, přijde se na vás podívat. Vydržíte to chvilku?"
Napsala něco na listinu, která ležela na stole, obdařila mě dalším zářivým úsměvem a zmizela za dveřmi.
Byl jsem tedy v nemocnici. Stále jsem ale nevěděl, co se vlastně stalo. Měl jsem pocit, že mě přejel paní válec. Nebo po mně přešlo stádo slonů.
Když přišel doktor Mitcham, dozvěděl jsem se jen polovinu toho, co bych byl chtěl vědět.
„Proč jsem tady?" zašeptal jsem chraptivě.
„Spadl jste z koně," odpověděl.
„Kdo vlastně jsem?"
Po této otázce se na mne dlouze zadíval a poklepával si koncem tužky o rty. Byl to mladý člověk s kulatými rysy, kudrnatými, prořídlými světlými vlasy a měl bystré modré oči.
„Byl bych radši, kdybyste si na to vzpomněl sám. Určitě si brzy vzpomenete. Nedělejte si s tím hlavu. S ničím si nedělejte hlavu.
Snažte se zcela uvolnit, paměť se vám určitě vrátí. Nebude to naráz, s tím nepočítejte, ale kousek po kousku se vám začne všechno vybavovat, možná jen s výjimkou toho pádu."
„Co mi vlastně je?" zachraptěl jsem.
„Máte otřes mozku a od toho porušenou paměť." Prohlédl si mě od paty k hlavě. „Jinak máte zlomenou klíční kost, čtyři zlámaná žebra a mnohočetné kontuze."
„Tak to zaplať pánbůh není nic vážného," zašeptal jsem s úlevou.
Vytřeštil na mne oči, otevřel ústa a pak se dal do smíchu.
„Není to nic vážného. Vy jste všichni stejní, jste blázni."
„Kdo – my?"
„Ale nic, však si vzpomenete," řekl. „Snažte se zase na chvíli usnout, jestli se vám to povede, a až se zase probudíte, budete mnohem chytřejší."
Poslechl jsem ho, zavřel oči a nechal se unášet spánkem. Zdálo se mi, že na mne mluví šeptavý mužský hlas, který vychází z veliké vázy s červenými a žlutými krokusy, že mi vyhrožuje, chtělo se mi křičet a dát se na útěk, pak jsem si ale uvědomil, že je to můj vlastní hlas. Krokusy zmizely a vystřídala je vidina hlubokého zeleného lesa s šarlatovými ptáky. Měl jsem pocit, že jsem ve veliké výšce a dívám se dolů. Nakláněl jsem se dál a dál, až jsem spadl. Když jsem tentokrát promluvil, nebyla to fantazie.
„Spadl jsem ze stromu."
Věděl jsem, že se mi to přihodilo v dětství.

Vedle mě někdo vykřikl. Otevřel jsem oči. U postele stál doktor Mitcham.
„Z jakého stromu?“ zeptal se.
„V lese,“ odpověděl jsem, „uhodil jsem se do hlavy a když jsem se vzbudil, klečel vedle mě táta.“
Zase se ozvalo něčí zvolání. Otočil jsem hlavu.
Seděl tam, opálený, energický, důstojný, ve svých šestačtyřiceti stále ještě jako mladík.
„Ahoj,“ řekl jsem.
„Víte, kdo to je?“ zeptal se doktor.
„To je můj otec.“
„A jak se jmenujete?“
„Alan York.“
Odpověděl jsem bez zaváhání.
Paměť se mi naráz vrátila. Pamatoval jsem si všechno až do toho rána, kdy jsem vyjížděl na dostihy v Bristolu. Pamatoval jsem si, jak jsem vyjel, ale všechno ostatní mizelo v temnotách.
„Jak to, že jsi tady?“ zeptal jsem se otce.
„Přiletěl jsem. Volala mi paní Davidsonová, říkala, žes měl pád a že jsi v nemocnici. Tak jsem si řekl, že se sem raději podívám.“
„Jak dlouho…“
„Jak dlouho jste byl v bezvědomí?“ řekl doktor Mitcham.
„Dnes je neděle ráno, tak to bylo dva a půl dne. To není tak zlé, když uvážíte, jakou jste dostal ránu do hlavy. Počkejte, až uvidíte svou helmu, schoval jsem vám ji.“
Otevřel noční stolek a vyndal z ní tu rozpoltěnou skořápku, která mi bezpochyby zachránila život.
„Budu potřebovat novou,“ podotkl jsem.
„Jsou to blázni, opravdu to jsou blázni,“ řekl doktor.
Tentokrát jsem už věděl, koho tím myslí. Chtěl jsem se usmát, ale podařil se mi jen křivý úšklebek. Zjistil jsem totiž, že mám celou polovinu obličeje oteklou, ztuhlou a bolavou. Zdvihl jsem levou ruku, abych ohledal rozsah škod, ale rychle jsem si to rozmyslel, protože mě začalo krutě bolet rameno, jakmile jsem ruku nadzvedl jen šest palců. Rameno jsem měl sice pevně stažené obvazy dozadu a znehybněné, přesto jsem ale cítil i slyšel, jak se konce zlomené klíční kosti o sebe třou.
Jako na povel se začala ozývat všechna bolavá místa v mém těle a probírala se k mučivému, pulsujícímu životu. Zhluboka jsem se nadechl a zlomená žebra začala ihned protestovat. Bylo to tvrdé.
Zavřel jsem oči.
„Je v pořádku?“ ptal se otec úzkostlivě.
„Ale ano, nemějte starosti,“ odpověděl doktor Mitcham, „začal teprve teď pociťovat svá zranění. Za chvilku mu něco píchneme.“
„Zítra vstanu z postele,“ řekl jsem. „Potloukl jsem se už víckrát a klíční kost jsem měl už taky zlomenou, to dlouho netrvá.“
V duchu jsem ale dodal, že dokud to trvá, není to nijak příjemné.
„Zítra tedy vstávat nebudete,“ řekl lékař energicky, „a zůstanete v posteli celý týden, otřes mozku chce klid.“
„Nemohu týden proležet,“ bránil jsem se, „byl bych po tom jak moucha a musím jet Admirála v Liverpoolu.“
„A kdy to má být?“
„Dvacátého čtvrtého března.“
Chvíli bylo ticho, jak si to vypočítávali.
„To je od čtvrtka za týden,“ řekl otec.
„Tak na to tedy zapomeňte,“ řekl rázně doktor Mitcham.
„Slib mi to,“ řekl otec.
Zadíval jsem se na něho. Když jsem viděl úzkost, kterou měl vepsanou ve tváři, pochopil jsem poprvé v životě, co pro něho znamenám.
Byl jsem jeho jediný syn a celých deset let po maminčině smrti mě vychovával sám. Nedal mě na pospas hospodyním, internátním školám a soukromým učitelům, jak by to udělala většina zámožných lidí, ale věnoval mi mnoho času, hrál si se mnou, učil mě a snažil se, abych měl šťastné a bohaté mládí. Sám mě sice učil, jak čelit různým nebezpečím, ale teď měl asi pocit, že kdybych chtěl za každou cenu jet v Liverpoolu a nebyl v dobrém stavu, riskoval bych víc, než kolik má člověk právo riskovat.
„Slibuji,“ řekl jsem. „V Liverpoolu tento měsíc nepojedu. Pak ale budu jezdit dostihy dál.“
„To je v pořádku, ujednáno.“ Uklidnil se a s úsměvem vstal.
„Přijdu zase odpoledne.“

„Kde bydlíš? A kde teď vůbec jsem?“ zeptal jsem se.
„Jsi v nemocnici v Bristolu a já bydlím u paní Davidsonové.“
„Mně se to stalo na dostizích v Bristolu? S Palindromem?“
Otec přikývl.
„Jak je mu? Nestalo se mu nic? Jaký měl pád?“
„Nestalo se mu nic. Je v pořádku, ve stájích u Petea Gregoryho.
Jak padl, nikdo neviděl, protože moc lilo. Gregory říkal, že jsi měl předtuchu, že spadneš, a mám prý ti vyřídit, že udělal, o co jsi ho žádal.“
„Když já si nic nepamatuji a vůbec nevím, že jsem ho o něco žádal,“ vzdychl jsem, „je to k vzteku.“
Otec s doktorem Mitchamem odešli a zanechali mě marným úvahám nad prázdným místem, které zůstalo v mé paměti. Měl jsem dojem, že jsem několik prchavých okamžiků věděl něco nesmírně důležitého, ale ať jsem se namáhal, jak chtěl, pamatoval jsem si jen, jak vyjíždím po silnici k Bristolu, pak nic a pak zase jen nemocnici.
Zbytek dne uplynul pomalu a nepříjemně. Každý můj sebemenší pohyb vyburcoval bolestivý odpor potlučených nervů a svalů.
Okusil jsem kopnutí koněm už několikrát, ale nikdy ne na tolika místech najednou. Ačkoli jsem na sebe neviděl, bylo mi jasné, že mám po celém těle podlitiny, které budou pomalu měnit barvu podle toho, jak se bude barvivo v krevních výronech rozkládat. Věděl jsem, že na obličeji taky musím mít celou paletu barev a na obou očích slušivé monokly.
Injekce, kterou mi naordinoval doktor Mitcham a kterou mi píchla sestřička s těmi hezkými zuby, moc nepomohla. Ležel jsem se zavřenýma očima a představoval si, že plynu po moři ve slunečním svitu a že mám pod bolavou hlavou a tělem měkké, chladivé vlny.
Vymyslel jsem si k tomu ještě racky, bílá oblaka a děti, hrající si na mělčině. Pomáhalo to, dokud jsem se nepohnul.
Pozdě večer se moje bolesti hlavy krutě zhoršily a já upadal do ošklivých, zmatených snů. Zdálo se mi, že mi nějací zápasníci vytrhávají ruce a nohy z těla a budil jsem se zpocený strachy. Vrtěl jsem prsty u nohou i u rukou, abych se přesvědčil, že je mám. Jakmile jsem se trochu uklidnil, padla na mne znovu stejná noční můra.
Hrůzné sny a krátká probuzení se střídaly tak rychle, že jsem pak už vůbec nevěděl, co je vlastně skutečnost.
Ta noc byla tak hrozná, že když ráno přišel doktor Mitcham, prosil jsem ho proboha, aby mi ukázal, že ještě mám nohy a ruce.
Bez řečí ze mne stáhl přikrývku, vzal mě za paty a zdvihl mi nohy tak, abych na ně viděl. Zdvihl jsem ruce, prohlédl si je a složil je na břiše. Připadal jsem si jako pitomec, protože jsem měl takové nesmyslné obavy.
„Za to se nestyďte,“ řekl doktor Mitcham, „nemůžete očekávat, že vám mozek bude pracovat bez vady, když jste byl tak dlouho v bezvědomí. Přísahám, že nemáte žádné zranění, o kterém byste nevěděl, a že vám žádná součástka nechybí, nic jsem vám nezatajil. Za tři neděle budete v pořádku.“
Jeho modré oči budily důvěru.
„Ovšem na obličeji budete mít jizvu,“ dodal. „Museli jsme vám zašít ránu na levé tváři.“
Nebyl jsem nikdy velký krasavec, a tak mě to ani moc nezarmoutilo.
Poděkoval jsem mu za trpělivost. Přetáhl přese mne znovu přikrývku a najednou se šibalsky usmál:
„Včera jste říkal, že dneska vstanete, že vám dohromady nic není, jestli se dobře pamatuji.“
„Čert vás vem,“ řekl jsem bezmocně, „tak tedy vstanu až zítra.“
Nakonec jsem vstal z postele až ve čtvrtek a z nemocnice mě propustili v sobotu. Jel jsem domů ke Scille a cítil jsem se slabý jako moucha, ale v dobré náladě. Přijel pro mne otec, který se chystal příští týden zase odletět.
Scilla a Polly byly plny účasti, když viděly, jak pomalu se soukám z vozu a jak opatrně se plazím do schodů. Zato malý Henry si mě rychle a odborně prohlédl, zaznamenal moje monokly, žlutomodrý obličej, jizvu na tváři a suše poznamenal: „Tak jakpak se má nestvůra z vesmíru?“
„Jdi se vycpat,“ odsekl jsem a Henry se nadšeně zašklebil.
V sedm hodin večer, když už byly děti v posteli, zavolala Kate.
Scilla s otcem se rozhodli, že zajdou do sklepa vybrat nějaké víno a nechali mě v obývacím pokoji samotného s telefonem.
„Tak co dělají tvé boule a zlámané kosti?“ zeptala se.
„Pěkně se hojí,“ řekl jsem. „Děkuji ti za dopis a za květiny,“
„Ty kytky, to byl nápad strýce George,“ řekla, „namítala jsem, že se kytky hodí spíš na pohřeb a strýc se

málem udusil, jak se smál, přišlo mu to jako dobrý vtip. Mně to ale moc legrační nepřipadalo, protože jsem věděla od paní Davidsonové, že mnoho nechybělo a mohls skutečně mít pohřeb.“
„Ale tak zlé to nebylo, Scilla přehání. Stejně ti za ty kytky děkuji, ať už to byl tvůj nápad nebo strýcův.“
„Měla jsem poslat lilie a ne tulipány,“ smála se Kate.
„Lilie mi můžeš poslat příště.“
Upřímně jsem se radoval z toho, že zase slyším její milý hlas.
„Probůh, to počítáš s tím, že bude nějaké ‚příště‘?“
„Určitě,“ řekl jsem vesele.
„Co se dá dělat,“ vzdychla Kate. „Budu si muset založit běžný účet u Interflory.“
„Kate, mám tě rád.“
„Musím přiznat,“ řekla šťastně, „že tohle slýchám ráda.“
„Slýcháš? Od koho jsi to ještě slyšela? Kdy?“ zeptal jsem se.
Obával jsem se nejhoršího.
„No,“ odmlčela se na chvíli, „slyšela jsem to taky od Dana.“
„Ach tak.“
„Nebuď žárlivý. Jste oba stejní. Dan se taky mračí jako čert, když mluvím o tobě. Jste jak malí kluci.“
„Prosím ano,“ řekl jsem. „A kdy tě zase uvidím?“
Domluvili jsme se, že spolu půjdeme na oběd v Londýně a než zavěsila, řekl jsem jí znovu, že ji mám rád.
Chystal jsem se položit sluchátko a v tom jsem slyšel v telefonu podivný a nečekaný zvuk.
Někdo se tlumeně smál. Byl to smích.
Věděl jsem, že Kate už není u telefonu, ale mluvil jsem dál.
„Počkej chvíli, Kate, chci ti něco přečíst, počkej, donesu si noviny.“
Položil jsem opatrně sluchátko, vyplížil se tiše z pokoje nahoru a vešel jsem do Scilliny ložnice.
Viníci stáli u telefonu. Henry si tiskl sluchátko k uchu, Polly se k němu nakláněla a vedle nich stál malý William a napjatě, s otevřenou pusou vzhlížel k telefonu. Všichni tři byli v pyžamech.
„Co to vyvádíte, jak si to představujete?“ zeptal jsem se přísně.
„No nazdar,“ vzdychl Henry a upustil sluchátko telefonu, jako by bylo rozžhavené.
„Alan!“ Polly zrudla jako pivoňka.
„Jak dlouho jste poslouchali?“ zeptal jsem se.
„No, vlastně už od začátku,“ řekla Polly rozpačitě.
„Henry vždycky poslouchá,“ řekl pyšně William.
„Buď ztichа!“ okřikl ho Henry.
„Vy uličníci!“
William se tvářil dotčeně.
„Ale Henry přece poslouchá vždycky, když někdo telefonuje, tak vždycky poslouchá. To on tak na všechno dohlíží, víš, to je v pořádku, ne? On prostě dohlíží, viď Henry?“
„Buď ztichа,“ zuřil Henry, rudý vzteky.
„Tak on dohlíží, nepovídej!“ mračil jsem se rozzlobeně.
Henry se na mne upřeně díval: Byl přistižen, ale nebyl kající.
Pokročil jsem k dětem a chystal jsem se jim udělit přednášku o svaté nedotknutelnosti soukromí. Pak jsem se ale náhle zarazil, něco mě napadlo. Uvažoval jsem.
„Henry, jak dlouho už takhle posloucháš, když někdo telefonuje?“
zeptal jsem se mírně.
Pátravě se na mne podíval: „Už dlouho.“
„Co je to dlouho? Dny, týdny, měsíce?“
„Už strašně dlouho,“ ozvala se Polly.
Trochu ji přešel strach, když viděla, že jsem se přestal mračit.
„Poslouchal jsi někdy, když mluvil tatínek?“
„Ano, často.“
Zamyšleně jsem si ho prohlížel. Byl statečný a velmi bystrý.
Bude-li znát odpověď na otázku, kterou mu položím, pochopí brzy, o co jde, a bude ho to pak pronásledovat celý život. Nedalo se ale nic dělat.
„Neslyšel jsi náhodou, že by s tatínkem mluvil někdo, kdo má takovýhle hlas?“
Snažil jsem se promluvit šeptavě a měkce: „Je to, prosím, major Davidson?“
„Ano,“ odpověděl Henry bez zaváhání.
„Kdy to bylo?“ zeptal jsem se.

Pokusil jsem se nedat najevo, jak jsem rozčilený. Byl jsem si jist, že Henry vyslechl ten hovor, o kterém se Bill zmínil Peteovi a o kterém si Pete nic nepamatoval, protože tehdy pořádně Billa neposlouchal.
„To bylo, když jsem tátu poslouchal naposledy," řekl Henry klidně.
„Pamatuješ si, co ten hlas říkal?" snažil jsem se mluvit pomalu a míně.
„Ale jo, ale to šlo o nějakou legraci. Bylo to dva dny předtím, než se táta zabil," řekl suše. „Šli jsme zrovna spát, jako dneska. Zazvonil telefon a já honem utíkal sem a pak jsem poslouchal. Ten pán říkal, aby táta v sobotu na Admirálovi nevyhrál a táta řekl, že vyhraje."
Henry se zarazil. Zoufale jsem si přál, aby se mu celý rozhovor vybavil. Přimhouřil oči a soustředil se.
„Pak ten pán s tím hlasem říkal ‚přeju si, abyste s Admirálem nevyhrál' a táta se smál a ten pán řekl, ‚dám vám pět set liber, když mi slíbíte, že nevyhrajete', a táta řekl ‚jděte k čertu' a já spadl málem pod stůl, protože se táta vždycky strašně zlobil, když jsem něco takového řekl já. A pak ten pán řekl, že si nepřeje, aby táta vyhrál a že když mu neslíbí, že nevyhraje, že Admirál padne. A táta řekl ‚vy jste se asi nejspíš zbláznil' a položil telefon a já honem utíkal zpátky do pokoje, aby mě třeba nechytl."
„Ptal ses potom na to táty?"
„Neptal, to je právě to, když se takhle poslouchá, tak se zase člověk nesmí dozvědět úplně všechno."
„Aha, chápu."
Přemáhal jsem smích.
„Ale ten pán za to přece nemohl, že Admirál spadl, přece nemohl udělat… přece nemohl… Nebo mohl?" ptal se Henry úzkostlivě.
Přál si, abych ho utěšil. Oči měl vykulené a začínal chápat, že tehdy slyšel hovořit muže, který způsobil smrt jeho otce. Věděl jsem, že se jednou bude muset dozvědět pravdu, že mu budeme muset říct i o tom drátu. Ale teď na to nebyla vhodná chvíle.
„Ne, nemohl to udělat. Aspoň myslím, že nemohl," lhal jsem klidně.
Henry měl ale oči vytřeštěné, jako by uviděl přízrak.
„Co je mu?" ptala se Polly, „prosím tě, proč tak vyvádí? Já tomu nerozumím, nemusí přece dělat scénu jenom proto, že někdo tátovi řekl, že nechce, aby vyhrál."
„Pamatuje si Henry vždycky přesně to, co slyšel?" zeptal jsem se Polly.
„Já si myslím, že ten pán a táta asi řekli spoustu věcí, které si už nepamatuje. Ale to, co si pamatuje, si určitě nevymyslel."
A tak to asi bylo. Henry vždycky mluvil pravdu.
„Nechápu, jak by to byl mohl udělat," řekl zarytě.
Byl jsem rád, že se na to dívá věcně a ne sentimentálně. Možná, že jsem mu nakonec tolik neublížil, když jsem dopustil, aby tyto souvislosti pochopil.
„Pojď si lehnout a už na to nemysli." Odvedl jsem ho do ložnice a on se mě kupodivu celou cestu držel za ruku.

13

Druhý den ráno, zatímco jsem se pomaloučku a opatrně oblékal, zazvonil někdo dole u hlavních dveří. Za chvíli přišla nahoru Joan a oznámila mi, že přišel inspektor Lodge a rád by se mnou mluvil.
„Řekněte mu, prosím, že za chvilku přijdu dolů."
Právě jsem si s velkými potížemi navlékal košili přes obvazy, které mi stahovaly rameno. Zapnul jsem úspěšně většinu knoflíků, ale rozhodl jsem se, že si kravatu nevezmu.
Náplast na žebrech mě tísnila, pálila a svědila, hlava mě bolela a veliké černé modřiny byly jako podebrané. Spal jsem špatně a byl jsem v mizené náladě. K snídani jsem si dal tři aspiríny, ale zatím mi moc nepomohly.
Sáhl jsem pro ponožky a chtěl jsem si je obléci. Zdravou rukou jsem ale na nohy nedosáhl, byly moc daleko. Vztekle jsem ponožky zahodil. Předešlý den mi s oblékáním pomáhala ta příjemná sestřička s pěknými zuby. Z nepochopitelných důvodů se mi nechtělo požádat otce, aby mi teď šel na pomoc on.
Když jsem se podíval do zrcadla a spatřil svůj neoholený žlutohnědý obličej, nálada se mi nijak nezlepšila. Skutečně jsem trochu připomínal příšeru z vesmíru, jak říkal Henry. Měl jsem hroznou chuť poškrábat se na hojící se jizvě, která svědila jak čert.
Zapnul jsem do sítě holicí strojek, trochu se oholil, přičísl si vlasy a vklouzl bosýma nohama do pantofli. Přehodil jsem si přes ramena sako a sešel opatrně dolů.
Stálo za to vidět, jak se Lodge zatvářil, když mě uviděl.
„Jestli se budete smát, tak vám jednu vrazím. Příští týden vám ji vrazím," opravil jsem se.

„Já se nesměji,“ řekl a ústa mu cukala, jak se přemáhal.
„Taky to vůbec není k smíchu,“ řekl jsem důrazně.
„Ne, to není.“
Zamračil jsem se na něho.
Otec, který seděl zabořený v křesle u krbu, vzhlédl od nedělních novin.
„Řekl bych, že se potřebuješ něčeho ostřejšího napít,“ poznamenal.
„Vždyť je teprve půl desáté,“ řekl jsem mrzutě.
„První pomoc nutno poskytovat v kteroukoli denní dobu,“ řekl otec a vstal. „A mně se zdá, že je to teď zrovna na místě.“
Otevřel skříňku, ve které měla Scilla láhve a sklenice. Nalil do jedné skleničky třetinu brandy a dolil sodovkou. Namítal jsem, že to namíchal příliš silné, příliš brzo dopoledne a hlavně úplně zbytečně.
Podal mi sklenici.
„Vypij to a buď zticha.“
Vztekle jsem se napil. Byl to silný a ohnivý lok, který mě pálil v hrdle. Napil jsem se znovu, zadržel chvíli pálivou tekutinu v ústech a pak jsem cítil, jak mi zvolna hřejivě plyne do prázdného žaludku.
„Měl jsi něco k snídani?“ zeptal se otec.
„Ne.“
Ještě jednou jsem se napil. Brandy působilo rychle. Mizená nálada mizela a za chvíli jsem byl už skoro příčetný. Otec s Lodgem se na mne napjatě dívali, jako by sledovali pokusné morče v nějakém důležitém experimentu.
„Uznávám, že je mi líp,“ doznal jsem neochotně.
Ze stříbrné dózy na stole jsem si vzal cigaretu, zapálil si a najednou jsem zjistil, že venku svítí sluníčko.
„Tak je to v pořádku.“ Otec se zase usadil.
Lodge se otci zřejmě představil, zatímco na mne čekal. Také mu, kromě jiného, vyprávěl o mém dobrodružství v dopravním boxu u Maidenheadu. To jsem považoval za zradu, protože jsem o tom sám otci nepsal. Inspektorovi jsem to řekl, také jsem mu řekl o tom, jak jsme s Kate vypátrali, odkud box je, a jak nás to pátrání zavedlo do slepé uličky.
Odnesl jsem si cigaretu a pití na slunce, na lavičku, zamával jsem na Scillu, která na zahradě stříhala květiny.
Lodge tentokrát nebyl v uniformě. Měl na sobě šedivé flanelové kalhoty, pěknou vlněnou košili a sportovní sako. Vytáhl z aktovky nějaké listiny, usadil se u stolu a rozložil na něm papíry.
„To ráno po vašem pádu mi z Bristolu volal pan Gregory a informoval mě o tom, co se vám stalo,“ řekl.
„Proč vám, prosím vás, volal?“
„Prý jste ho o to požádal,“ řekl Lodge. „Slyšel jsem od vašeho otce, že jste utrpěl částečnou ztrátu paměti,“ dodal.
„Ano, vzpomněl jsem si sice na většinu toho, co se ráno v Bristolu dělo, ale nepamatuji si vůbec, jak jsem se dostal z vážnice, jak jsem jel dostih a jak došlo k pádu, nic.“
Na posledním obrázku, který se mi otiskl v paměti, byl Sandy, vycházející ven do deště.
„Proč jsem chtěl, aby vám Pete volal?“
„Požádal jste ho o to před dostihem. Zřejmě jste tušil, že byste mohl spadnout. Proto jsem také, i když neoficiálně, zahájil šetření.
Máte na svědomí, že jsem vyplýtval v poslední době skoro všechen svůj volný čas, dnes mám taky mít volno. Nevím, proč se vámi tolik zabývám!“
Bylo mi jasné, že je otrokem svého povolání, jako je alkoholik otrokem pití. Nemohl si pomoci, musel pátrat.
„Jel jsem do stájí pana Gregoryho a podíval se na Palindroma.
Má zřetelnou úzkou dlouhou ránu napříč takhle jako vpředu… jako na…“
„Na prsou,“ zabručel jsem.
„… tedy na prsou, ano. A hádejte, od čeho tu ránu má, můžete hádat třikrát.“
„To snad není možné!“ nechtělo se mi tomu uvěřit.
„Přeptal jsem se také na zřízence, kteří měli službu u překážek.
Jeden z nich byl nový, ti ostatní ho neznali. Udal, že se jmenuje Thomas Butler a uvedl falešnou adresu. Nabídl se, že si vezme nejvzdálenější překážku, tu, kde došlo k vašemu pádu. Ostatní mu ji rádi přenechali, protože lilo a ta překážka byla příliš daleko od bookmakewů.
Stejná historie jako v Maidenheadu, jen s tím rozdílem, že Butler si tentokrát s ostatními výplatu řádně vyzvedl. Pak jsem vyhledal správce dráhy, aby mi dovolil důkladně si tu překážku prohlédnout.

Na vnějším i vnitřním sloupku byly rýhy ve výši šesti stop a šesti palců.“
Chvíli bylo ticho.
„Jak to tak vypadá,“ řekl jsem chabě, „měl jsem víc štěstí než Bill.“
„Moc bych si přál, abyste se rozpomenul na nějaké podrobnosti, na cokoli. Proč jste si myslel, že spadnete?“
„Já opravdu nevím.“
„Muselo vás k tomu přivést něco, co se stalo, když jste čekal v padoku na start.“
Předklonil se a s napětím se na mne díval. Snažil se probudit mou ospalou, ochromenou paměť.
Nepamatoval jsem si nic a byl jsem unavený a vyčerpaný. Soustředit se bylo příliš namáhavé.
Zadíval jsem se ven, do pokojné jarní zahrady. Scilla držela v náručí kytici zlatého deště, který žlutě zářil proti jejím modrým šatům.
„Nemohu si vzpomenout. Možná, že se mi to vybaví, až mě přestane bolet hlava.“
Lodge vzdychl a opřel se o opěradlo židle.
„Doufám ale, že si aspoň pamatujete, že jste mi z Brightonu vzkázal, abych pro vás něco vyšetřil,“ řekl.
„Ano, to si pamatuji. Jak jste dopadl?“
„Moc dobře ne. Zdá se, že nikdo neví, komu patří ty Marconitaxi.
Po válce koupil podnik nějaký Clifford Tudor…“
„Cože?“ zvolal jsem překvapeně.
„Clifford Tudor, vážený Brightonský občan, britský státní příslušník.
Vy ho znáte?“
„Ano, znám, patří mu několik dostihových koní.“
Lodge vytáhl z aktovky další listinu.
„Clifford Tudor. Původní jméno: Kroupista Thasos, místo narození: Tnkkala, Řecko. Britskou příslušnost dostal v roce třicet devět, když mu bylo dvacet pět let. Nejdříve pracoval jako kuchař, ale protože měl značné podnikatelské nadání, koupil si již po roce vlastní restauraci, kterou po válce se značným ziskem prodal, odstěhoval se do Brightonu a koupil si tam za babku skomírající taxislužbu. Podnik byl laciný, protože za války živořil, bylo málo pasažérů a málo benzínu.
Před čtyřmi lety taxíky prodal, zase se značným ziskem, a investoval peníze do hotelu Pavillion Plaza. Je svobodný.“
Opřel jsem hlavu o okenní rám a marně jsem čekal, až se z těchto nových informací vynoří nějaká slibná myšlenka. Byl jsem ale čím dál tím méně schopný uvažovat.
„Taxislužbu někdo od Tudora odkoupil prostřednictvím zástupců.
Společnost ale tolikrát měnila vlastníka, většinou prostřednictvím zástupců, teď nikdo neví, komu vlastně patří. Veškeré obchodní záležitosti vyřizuje vedoucí, jakýsi pan Fielder. Říká, že denně projednává záležitosti s ‚panem předsedou‘, že mu ‚pan předseda‘ každé ráno telefonuje. Říká, že se předseda jmenuje Claud Thivendge, ale jeho adresu ani telefonní číslo neví.“
„To se mi zdá dost podivné,“ ozval se otec.
„Nám také,“ řekl Lodge. „Na našem volebním seznamu žádný Claud Thivendge není, ani na žádném jiném seznamu občanů, ani v evidenci telefonní společnosti není. Nenajdete ho v celém Kentu, Surrey a Sussexu. Telefonistky z hlavní centrály tvrdí, že nemají žádný pravidelný ranní meziměstský hovor a přitom ty ranní telefonické porady probíhají už čtyři roky. Z toho plyne, že to musí být místní hovory a že jméno Claud Thivendge musí být falešné.“
Přetřel si rukou týl a upřeně se na mne zadíval.
„Možná, že máte postiženou paměť, ale určitě toho víte víc, než kolik jste mi řekl. Tak to, prosím vás, vyklopte.“
„Ještě jste mi ale neřekl, co si Brightonská policie myslí o těch Marconi-taxi?“
Lodge zaváhal.
„Totiž, to je trochu ožehavá záležitost. Měli na ně řadu stížností, ale žádné důkazy, kterých by mohli použít u soudu. To, co jsem vám teď sdělil, je výsledek jejich pátrání za poslední dva roky.“
„To toho moc nevypátrali,“ řekl otec suše. „Tak, Alane, spusť a řekni nám, o co vlastně jde.“
Lodge se na něho překvapeně podíval a otec se usmál.
„Můj syn je nový Sherlock Holmes, jestli to nevíte. Když odjel do Anglie, musel jsem si najmout detektiva, abych předešel podvodům a defraudacím. Dřív se o to staral Alan. Jak říká jeden z mých úředníků, má nos na darebáky.“
„Teď mi ten nos ale moc nefunguje,“ řekl jsem zasmušile.
Slunce zašlo za mraky a Scilla zmizela za jasmínovými keři u vchodu do kuchyně.

„Alane, nezlob nás a spusť.“
„Tak dobře, co se dá dělat.“
Zhasl jsem cigaretu, hrdinně jsem se ovládl a nepoškrábal se na tváři. Jizva hrozně svědila.
„Moc toho nevím, ale to nejdůležitější vám řeknu. Vozy Marconi– taxi si nejméně čtyři roky přivydělávají ‚ochranářstvím‘ a vydírají vlastníky malých podniků, kaváren a hospod. Asi před rokem díky umíněnosti jednoho vlastníka, hostinského U modré kachny, začali mít ochranáři potíže. Hostinský proti nim nasadil psy.“
Vyprávěl jsem jim, co jsme se s Kate dozvěděli v kuchyni U modré kachny, pod dohledem žlutookého Prince. Otec napjatě poslouchal a Lodge žasl.
„Bývalému vojákovi panu Tomkinsovi se podařilo tuhle ilegální činnost Marconi-taxi prakticky zlikvidovat,“ pokračoval jsem. „Legální činnost taxislužby ovšem v zimě taky moc nevynáší, jak jsem se dozvěděl od slečny v kanceláři.
V tuhle dobu je tam v poměru k poptávce příliš mnoho taxíků.
A tak si myslím, že šéf Marconi-taxi, záhadný ‚pan předseda‘ Claud Thivendge, se rozhodl, že zahájí novou protizákonnou činnost, aby si trochu pomohl na nohy. Myslím, že koupil v témže domě bookmakerskou kancelář, je o patro výš než taxislužba.“
Vzpomněl jsem si na setkání v restauraci.
„Jedna důvěryhodná dáma mi sdělila, že sázkovou kancelář koupila nová firma asi před šesti měsíci, ale jméno že zůstalo nezměněno.
Je tam neónový nápis L. C. Perth. Ta dáma se velice pohoršovala, protože ta reklama hyzdí architektonický poklad města, tak se vydala se svým spolkem pro ochranu památek (zapomněl jsem, jak se přesně jmenuje) za majitelem, kterého chtěla požádat, aby neón odstranil. Jenomže se jim nepodařilo vypátrat, kdo vlastně majitelem je. Vypadá to jako příliš velká náhoda, že jsou v jednom domě dvě firmy pochybné pověsti, jejichž majitelé jsou neviditelní a nezjistitelní. Myslím, že oba podniky vlastní týž člověk.“
„To z toho nevyplývá a také nechápu, kam vlastně míříš,“ řekl otec.
„Dozvíš se to za chvíli. Bill zemřel, protože odmítl podržet koně a prohrát dostih. Věřím, že Billova smrt nebyla v plánu, ale v každém případě proti němu bylo použito násilí. Nějaký člověk s šeptavým měkkým hlasem ho telefonicky žádal, aby dostih nevyhrával.
Henry, Billův nejstarší syn, kterému je osm let,“ vysvětloval jsem Lodgeovi, „má ve zvyku poslouchat u druhého aparátu, když dospělí telefonují. Slyšel každé slovo. Dva dny předtím, než se Bill smrtelně zranil, slyšel Henry, jak někdo s šeptavým hlasem nabízí jeho otci pět set liber za to, když nevyhraje dostih. Bill se tomu návrhu vysmál a ten člověk potom řekl, že stejně nevyhraje, protože jeho kůň bude mít pád.“
Odmlčel jsem se. Otec ani Lodge nepromluvili ani slovo. Dopil jsem brandy a pokračoval jsem.
„Znám jednoho žokeje, jmenuje se Joe Nantwich, ten v minulých šesti měsících, tedy od té doby, co firma L. C. Perth změnila majitele, pravidelně dostával sto liber i více za to, když podržel favorizovaného koně. Joe dostává instrukce telefonicky od nějakého člověka se šeptavým hlasem, kterého jakživ neviděl.“
Lodge se neklidně zavrtěl na židli.
„Jak víte, přepadli mě řidiči Marconi-taxi a několik dní nato mi volal člověk se šeptavým hlasem a nabádal mě, abych si vzal k srdci varovný vzkaz, který mi předali ti lidé s boxem. Na to přece člověk nepotřebuje být Sherlock Holmes, aby pochopil, že ochranářství a sázkové podvody mají jednoho šéfa.“
„Pokračuj,“ řekl otec netrpělivě.
„Jediný člověk, který může něco získat, když nabídne jezdci vysokou odměnu za to, že podrží favorita, je nepoctivý bookmaker.
Když bezpečně ví, že favorizovaný kůň nevyhraje, může na něho přijmout sázky bez rizika.“
„Tomu tak docela nerozumím,“ řekl Lodge.
„Všichni bookmakeři se samozřejmě snaží řídit svou činnost tak, aby jim zůstal nějaký zisk, ať už vyhraje kterýkoli kůň. Když na jednoho koně sází příliš mnoho lidí, bookmaker sázky sice přijme, ale sám vsadí na téhož koně u jiného bookmakera. Když kůň vyhraje, inkasuje výhru a má dost financí na to, aby vyplatil své zákazníky.
Tohle je běžně užívaný systém, kterému se říká ‚pojistka‘. Představte si, že byste byl nepoctivý bookmaker a Joe Nantwich by jel favorizovaného koně. Co byste udělal? Zařídil byste, aby Joe nevyhrál. Pak byste mohl na jeho koně přijímat sázky do jakékoli výše a nemusel byste se přitom ‚pojistit‘, protože byste věděl, že na toho koně nebudete muset vyplácet žádné výhry.“
„Zdá se mi, že sto liber je příliš velká úplata,“ poznamenal Lodge, „bookmakeři přece v každém případě musejí vydělat.“

„Alan říkal, že tomu neznámému legální zisky nestačí," připomenul otec.
Vzdychl jsem a opřel se bolavými rameny o okno.
„Ono je to samozřejmě komplikovanější. Když takový bookmaker ví, že nebude muset na určitého koně vyplácet výhry, může na něho nabídnout vyšší kurs. Když to nepřežene, aby to nebylo nápadné, naláká spoustu zákazníků. Úplně stačí, když proti jiným bookmakerům přidá bod. Řekněme, když ostatní nabízejí jedenáct ku čtyřem, nabídne pět ku dvěma. Pak se mu zákazníci i peníze jen hrnou."
Vstal jsem a šel ke dveřím.
„Počkejte chvíli, něco vám ukážu."
Schodiště mi připadalo delší a strmější než jindy. Šel jsem do svého pokoje, vyhledal dostihovou ročenku a svazek starých sázkových tiketů a pomalu se dobelhal zpět. Rozložil jsem tikety na stole, otec se k nám přidal.
„Tohle jsou tikety, které Bill schovával dětem na hraní," vysvětloval jsem. „Tři z nich, jak vidíte, jsou od L. C. Pertha, ty druhé jsou od jiných bookmakerů. Bill byl pořádný. Jak vidíte, psal na rub tiketů datum, podmínky sázky a jméno koně, na kterého vsadil. Rád procházel mezi stánky v sázkovém středisku a sázel v hotovosti u bookmakera, který zrovna nabízel nejvýhodnější kurs. Nesázel na běžný účet ani u totalizátoru, ani u volných bookmakerů."
Obrátil jsem se k Lodgeovi.
„To jsou totiž bookmakeři, kteří postávají mezi sázkovým střediskem a prostorami jezdeckého klubu a zapisují si sázky členů klubu a jiných lidí, které osobně znají. Jednou za měsíc rozesílají svým klientům vyúčtování, výhry i prohry. Bill sázel poměrně malé částky a tvrdil, že když člověk sází na běžný účet, není to žádné dobrodružství."
Otočil jsem naruby všechny tři tikety od L. C. Pertha. Přečetl jsem nahlas, co bylo napsáno na zadní straně jednoho tiketu: 7. listopad Penpatetic. Vsadil deset liber, nabídka jedenáct k deseti. To znamená, že na svůj vklad mohl vyhrát jedenáct liber. Otevřel jsem dostihovou ročenku a nalistoval 7. listopad.
„Penpatetic prohrál v Sundownu dvě míle o čtyři délky. Jel ho Joe Nantwich. Počáteční nabídka byla deset k jedenácti, to znamená, že člověk musel vsadit jedenáct liber, aby vyhrál deset. Předtím dokonce byl kurs jen osm k jedenácti. Když Perth nabízel jedenáct k deseti, musely se mu obchody pěkně točit."
Přečetl jsem zápis na dalším tiketu.
„Sabkut, 10. říjen. Vsadil pět liber, nabídka šest ku jedné." Vyhledal jsem příslušný den v knize. „Sabkut se v Newbury neumístil.
Jel ho Joe Nantwich. Nejlepší nabídka ten den byla pět ku jedné, počáteční kurs sedm ku dvěma."
Odložil jsem tiket a sáhl po dalším.
„Malabar, 2. prosinec. Vsadil osm liber, kurs patnáct k osmi."
Otevřel jsem knihu na 2. prosinci. „Malabar byl v Birminghamu čtvrtý, jel ho Joe Nantwich. Počáteční kurs byl šest ku čtyřem."
Otec a Lodge mlčky srovnávali údaje na tiketech s údaji v knize.
„Vyhledal jsem také výsledky týkající se ostatních tiketů. Žádný z koní samozřejmě nevyhrál, jinak by Bill ty tikety neměl. A jen u jediného z nich měl vyšší nabídku, než by se dalo očekávat. Joe toho koně nejel, ale to vůbec nic neznamená, byl to nějaký outsider a kurs byl sto ku šesti."
„Moc bych se zaradoval, kdyby se páni dostihoví sázkaři dohodli na jednodušších počtech a počítali v celých číslech a polovinách místo ve zlomcích," stěžoval si Lodge.
„Slyšel jste ten starý vtip o koníčkáři, který učil svého syna počítat?
Učil ho: jedna, šest ku čtyřem, dvě…"
Lodge se zasmál a u očních koutků se mu objevily veselé vějířky.
„Musím si opsat ty údaje z tiketů a z ročenky a musím si to nějak srovnat v hlavě," řekl.
Vyndal plnicí pero a dal se do opisování.
Otec si sedl vedle něho a studoval, co píše. Já se zase usadil na lavičce u okna a čekal jsem.
„Teď už je mi jasné, že musíte vašemu otci chybět. Vyhledávat podvody umíte," poznamenal Lodge a zastrčil pero do kapsy.
Usmál jsem se.
„Jestli se chcete poučit o podvodu ve velkém, tak si v té knize přečtěte o irských dostizích. To je tedy fantastické."
„Dneska ne, pro dnešek mi tohle docela stačí," řekl Lodge a přetřel si dlaní obličej.
„Řekl bych, že teď už je jenom zapotřebí, abys nám řekl, kdo to všechno organizuje," řekl otec trochu s ironií.
Byl na mne trochu pyšný, ale snažil se nedat to najevo.

„To, drahý otče, bohužel nemohu.“
„Nemohl by to být někdo ze závodišť?“ zeptal se Lodge vážně, „někdo, koho znáte. Musí to být někdo, kdo má kontakt s dostihovým sportem. Nemohl by to být třeba L. C. Perth?“
„Mohl by to být on. Já ho ovšem neznám. L. C. Perth se ale jistě nejmenuje, to jméno koupil s firmou. Až příště pojedu někam na dostihy, vsadím si u něho. Uvidíme, co se stane.“
„Nic takového neuděláš,“ řekl otec rozhodně.
Bylo mi nanic a nechtěl jsem se hádat.
„Nemohl by to být některý žokej, trenér nebo majitel koně?“
zeptal se Lodge.
„To byste mohl taky podezřívat rozhodčí a Národní honební výbor,“ řekl jsem s úsměvem, „ti se dozvěděli nejdřív, že jsem ten drát našel a že se mi to nezdá. Člověk, kterého hledáme, se dozvěděl velmi záhy, že se do té záležitosti pletu. A já o tom přece až do té příhody s dopravním boxem skoro s nikým nemluvil a také jsem se nikde nevyptával.“
„Někdo, koho znáte…“ řekl Lodge zamyšleně. „Co takhle pan Gregory?“
„Ten ne,“ řekl jsem.
„Proč ne? Bydlí blízko Brightonu, klidně by mohl každé ráno telefonovat do kanceláří Marconi-taxi, byly by to místní hovory.“
„Nechtěl by ublížit Billovi ani Admirálovi.“
„To nemůžete vědět. Do lidí nevidíte a vrazi mají často rádi zvířata.
Jednou jsem u soudu viděl člověka, který zabil nočního hlídače, tvářil se úplně otrle, ale když potom jeden svědek vypovídal, že ten vrah zabil taky hlídačova psa, dal se obžalovaný do pláče a říkal, že svého činu lituje.“
„To je sice dojemné, ale já vám říkám, že to Pete není.“
„To říkáte z osobního přesvědčení, nebo máte důkazy?“
„Z osobního přesvědčení.“
„A co jezdci?“
„Nemohu si vzpomenout na žádného, který by typem odpovídal tomu člověku,“ řekl jsem. „Kromě toho zapomínáte, že ten lump se vrhl na dostihy teprve v poslední době, a to ještě jenom proto, že byla náhodou k mání ta sázková kancelář v patře nad kancelářemi Marconi– taxi. Aspoň já si myslím, že to ho k tomu přivedlo.“
„Možná, že máte pravdu,“ řekl Lodge.
„A není možné, že by byl původní majitel té taxislužby prodej firmy jenom předstíral, když se rozhodl, že se dá na zločineckou dráhu?“
otec se upřímně snažil pomoci nám.
„Vy myslíte Clifforda Tudora, dříve Thasose?“ zeptal se Lodge se zájmem.
Otec přikývl.
„Co vy na to?“ obrátil se inspektor na mne.
„Je pravda, že kam se podíváte, tam se vynoří Tudor. Znal Billa a Bill si napsal jeho adresu, na kus papíru.“
Sáhl jsem do kapsy od saka. Obálka tam ještě byla. Znovu jsem si přečetl, co tam bylo napsáno.
„Tudor mi řekl, že žádal Billa, aby jel jednoho z jeho koní.“
„Kdy vám to řekl?“
„Čtyři dny po Billově smrti. Vezl jsem ho z dostihů v Plumptonu do Brightonu.“
„Co ještě?“ ptal se Lodge.
„No… náš nepoctivý přítel, Joe Nantwich, často jezdil Tudorovy koně… aspoň donedávna. Bolingbroke, kůň, s kterým Joe vyhrál, přestože měl instrukce nevyhrát, patřil Tudorovi… Jenže v Cheltenhamu prošvihl závod také na Tudorově koni a Tudor tehdy zuřil.“
„To mohl předstírat,“ podotkl otec.
Opřel jsem si čelo o okno. Hlava mi třeštila.
„Já si myslím, že to Tudor být nemůže,“ řekl jsem unaveně.
„Proč ne?“ zeptal se Lodge. „Má organizační schopnosti, žije v Brightonu, patřily mu ty taxíky, zaměstnává Joea Nantwiche a znal majora Davidsona. Je dost pravděpodobné, že by to mohl být on.
Aspoň o nikom lepším nevím.“
„Ne, není to on. Zatím naše nejlepší stopa byly ty taxíky. Kdybych nebyl poznal, že ti chlapi, kteří mě přepadli s tím přepravním boxem, byli taxíkáři, nebyl bych vypátral vůbec nic. Ten, kdo je na mne poslal, jistě počítal s tím, že je nemohu znát, jinak by to byl zařídil jinak. A existuje jen jeden člověk, který naopak

věděl, že ty taxíkáře od vidění znám, a sice Clifford Tudor. Stál vedle mne, když jsme se dívali, jak se ty dvě party perou, a věděl, že jsem si ty chlapy měl čas dobře prohlédnout, když je potom policie rozdělovala do skupin.“
„Stejně bych nevylučoval, že by to mohl být on,“ řekl Lodge.
Sesbíral listiny ze stolu a strčil je do aktovky.
„To byste se divil, jaké primitivní chyby dovede takový zločinec udělat.“
„Jestli jednou objevím pana Clauda Thivendge, bude to pravděpodobně někdo, koho jsem jaktěživ neviděl, někdo docela cizí, aspoň si to myslím.“
Chtěl jsem si to myslet.
Nechtěl jsem připustit další možnost, která mě strašila v hlavě a před kterou jsem podvědomě zavíral oči.
Nemohl jsem se ani přimět k tomu, abych se o té možnosti zmínil Lodgeovi.
Kdo, kromě Tudora, věděl ještě před tím přepadením, že chci pomstít Billovu smrt? Kate. A komu o tom řekla? Strýci Georgeovi, který ve svém kyprém, blahobytném těle choval hladovou, nenasytnou duši.
Strýc George z ničeho nic koupil své neteři koně. Proč? Aby si rozšířila obzory, prý. Ale díky této neteři navázal kontakt se závodišti a získával informace.
Strýc George umístil Bouřliváka ve stájích, kde byl Billův Admirál.
Byla to náhoda, nebo počátek plánu, který předčasně skončil Billovou smrtí?
Tahle domněnka byla mlhavá a nepřesvědčivá. Byla založená jenom na mých dohadech a ne na faktech.
V té domněnce mě utvrzovala vzpomínka na záblesk úleku, který jsem zahlédl ve strýcově tváři, když slyšel, že jsme s Kate byli u Modré kachny. Říkal tehdy, že mu není dobře. Možná, že to ale nebylo špatným zažíváním.
A co všechny ty primitivní zbraně, rituální předměty a skalp, které měl v pracovně…, byly to hračky člověka, kterému se hnusí násilí, nebo člověka, kterého násilí přitahuje? Nebo obojí?
Do pokoje vešla Scilla a nesla kytici zlatého deště a narcisů v bronzové váze. Postavila vázu na stůl a na květiny zazářil paprsek jarního slunce. Jako by se náhle rozsvítilo světlo a ozářilo její tvář, jak se nakláněla nad kyticí. Pátravě se na mne podívala a obrátila se k ostatním.
„Alan vypadá moc unaveně,“ řekla, „co jste tu prováděli?“
„Povídali jsme si,“ odpověděl jsem.
„Když si nedáš pozor, octneš se brzy zpátky v nemocnici,“ řekla vyčítavě.
Pak se obrátila k mému otci a k inspektorovi a zeptala se, jestli chtějí ke svačině kávu.
Byl jsem rád, že nás vyrušila, protože jsem nechtěl dál rozpřádat hovor o tom, jak nejlíp na Clauda Thivendge. Je pravda, že kdykoli jsem se k němu dostal o krůček blíž, byl jsem za to potrestán.
Každý trest mi však zase pomohl o krůček dál. Ale informace, které jsem získal těsně před pádem v Bristolu, mi moje paměť zatím odmítala vydat. Přesto jsem se nehodlal vzdát.
Musím se zase Thivendgeovi o kousek přiblížit. Jistě po mně půjde, ale já se přitom zase něco dozvím.
Záblesk výstřelu ve tmě prozradí pozici skrytého střelce.

14

Toho střelce našel Joe Nantwich.
Osm dní po Lodgeově návštěvě jsem strávil ráno v kanceláři a pak jsem jel na dostihy do západního Sussexu. Modřiny vybledly a zmizely, klíční kost i žebra tiše srůstaly a nedělaly mi žádné potíže, a dokonce i hlava mě pomalu přestávala bolet. Když jsem šel do vážnice, spokojeně jsem si pískal. Nesl jsem Clemovi novou helmu, kterou jsem si ráno koupil za tři libry u Batese v Jermyn Street.
Vážnice byla prázdná a podle vzdáleného pokřiku publika jsem poznal, že se už běží první dostih. Clem uklízel šatnu, ve které to vypadalo jako po bitvě. Před chvílí se tam muselo celé stádo jezdců v rychlosti převléci z civilu do dresů a vyrazit včas k váze. Clem mě srdečně přivítal a potřásl mi rukou.
„Jsem rád, že vás zase vidím, pane.“
Vzal si ode mne helmu, nalepil na ni proužek lepicí pásky a napsal na ni propisovacím perem moje jméno.
„Doufám, že si v nejbližší době nebudete zase muset kupovat novou,“ řekl a přitiskl palcem lepicí pásku na helmu.
„Zítra zase zahajuji, Cleme,“ řekl jsem. „Můžete mi sem vzít věci? Velké sedlo. Nemusím si dělat starosti s váhou, jedu Admirála.“
„Plnou váhu i se sedlem, a ještě budete muset nést spoustu olova a na to Admirál není zvyklý. Major Davidson žádné olovo nepotřeboval.“
Clem si mě důkladně prohlédl a dodal: „Řekl bych, že jste ztratil tak čtyři libry.“

„To nemůže škodit," zasmál jsem se a chystal se odejít.
„Ještě moment, pane," zadržel mě Clem, „Joe Nantwich chtěl, abych vám řekl, když vás uvidím, že s vámi potřebuje mluvit."
„Ano?"
„Ptal se po vás už v sobotu v Liverpoolu a já mu řekl, že se asi ukážete tady, protože pan Gregory minulý týden povídal, že zítra tady pojedete Admirála," řekl Clem, zdvihl ze zvyku sedlo a hladil jeho kůži.
„Neříkal Joe, o čem se mnou chce mluvit?"
„Ale ano, chtěl vám ukázat kus balicího papíru, na kterém bylo něco napsáno. Říkal, že by vás to zajímalo, proč, to ne vím. Bylo tam nějaké divné slovo, něco jako „chycen". Měl ten papír už v Liverpoolu, rovnal ho v šatně na lavici. Pak ho složil a strčil do kapsy u saka. Pořád se u toho tehdy pošklebovaI. Taky měl trochu vypito.
No, to měl ostatně každý, však to bylo po Velké národní. Říkal, že ten nápis na papíře mu nic neříká, ale vy že byste z toho něco mohl vyčíst. Víc nic neřekl."
„Však já ho uvidím a pak se ho na to zeptám," řekl jsem. „Má ještě ten papír u sebe, nevíte?"
„To má, když se na vás ptal, tak si poklepal na kapsu a ten papír mu tam pěkně šustil."
„Aha, tak děkuji."
Vyšel jsem ven. Dostih už skončil, vítěze právě odváděli k odsedlání do prostoru před vážnicí a z tribun proudily davy hlučícího publika. Stál jsem u dveří vážnice, čekal na Joea a poslouchal, co je nového. Od různých lidí jsem vyslechl, že to v Liverpoolu nestálo za nic, že to tam bylo ohromné, že to byla nuda, že to bylo fantastické.
Sám jsem v Liverpoolu nebyl, chodil jsem na intenzívní rehabilitaci a měl jsem co dělat, abych rozhýbal zraněné rameno.
Sandy, který šel kolem, mě poplácal po zádech.
„Prima, že seš zase na place, i když vypadáš jako strašidlo. Už si viděl Joea? Ten srábek podělanej po tobě pořád brečí."
„Už jsem slyšel, právě tady na něho čekám."
Zastavili se u mne dva reportéři a začali se vyptávat na mé plány a na Admirála. Dělali si poznámky pro ranní vydání novin. Sir Creswell Stampe milostivě vzal na vědomí mou přítomnost, vznešeně mi pokynul a skoro se usmál.
Byl jsem šťastný, že jsem konečně zase v prostředí, kde se cítím nejlépe. Dobrou náladu mi ale pokazilo, když jsem zahlédl Dana, jak přechází po trávníku, zabrán do hovoru s krásnou štíhlou dívkou.
Vzhlížela k němu a smála se. Byla to Kate.
Když mě oba uviděli, zrychlili krok a zamířili s úsměvem ke mně. Byli oba hezcí, tmavovlasí, štíhlí. Slušelo jim to. Kate už můj zubožený obličej nepřekvapil, viděli jsme se před několika dny, když jsme spolu byli na obědě. Pozdravila mě přátelsky, ale bohužel bez jakéhokoli náznaku něhy. Navrhla, abych se šel s ní a s Danem dívat na příští dostih k vodnímu příkopu.
Podíval jsem se na Dana. Mírně se usmíval, ale tmavé oči měl vážné, díval se na mne nevyzpytatelně a chladně. Vzpomněl jsem si, jak se mi před chvílí samotnému bezděky napjaly svaly, když jsem ho zahlédl s Kate a věděl jsem, jaké asi má teď pocity.
Rozhodl jsem se, že s nimi nepůjdu. Snad proto, že mě mrzelo, jak se naše přátelství kazí, ale také proto, že jsem chtěl pokračovat v honbě za Claudem Thivendgem.
„Já teď s vámi nemohu," řekl jsem, „musím nejdřív najít Joea Nantwiche. Co kdybychom se sešli až potom…, jestli se tu ještě ukážete?"
„Dobře, Alane," řekla Kate, „mohli bychom taky jít společně na čaj."
Otočila se k Danovi.
„Zatím nazdar," zavolala přes rameno a škodolibě se usmála.
Asi ji pobavilo, jak snadno ve mně dokáže vyvolat žárlivost.
Díval jsem se, jak odcházejí a dočista jsem zapomněl vyhlížet Joea. Hledal jsem ho potom ve vážnici a v šatnách, ale nikde nebyl.
Stál jsem zase jako na hlídce před dveřmi vážnice, když se na mě vrhl Pete a vítal mě jak ztraceného syna. Posunul si klobouk do týla, vrazil ruce do kapes a pobaveně si mě prohlížel.
„No, musím říct, že tě sešili docela slušně: Když jsem tě viděl naposled, vypadal jsi hrozně, jak z tebe tekla krev. Už sis vzpomněl, co se tehdy dělo?"
„Bohužel ne, někdy se mi zdá…, ale ne, pořád si nemohu vzpomenout."
„Možná, že je to dobře," řekl dobromyslně, přehodil si přes rameno dalekohled a chystal se jít do vážnice.
„Pete, neviděl jsi někde Joea? Prý mě sháněl."

„Jo, hledal tě už v Liverpoolu, chtěl ti mermomocí něco ukázat, myslím, že nějakou adresu, měl to napsané na kousku balicího papíru.“
„Viděl jsi to?“
„Jo, viděl, ale neprohlížel jsem si to, já Joea nemůžu vystát.
Myslím, že tam bylo napsáno Chichester nebo něco takového.“
„A teď jsi Joea, prosím tě, neviděl? Čekám tu na něho už strašnou dobu a nikde po něm není ani vidu ani slechu.“
Pete opovržlivě zkřivil rty.
„Ano, viděl jsem ho, mrzáka, asi před deseti minutami, šel k baru.“
„Cože, takhle brzo?“
„Je to ochlasta,“ řekl věcně, „já bych ho na svýho koně neposadil ani za nic, ani kdyby byl jediným žokejem na světě.“
„Do kterého baru šel?“
„Co? Jo, šel do toho podniku, co je hned za sázkovým střediskem.
Šel s tím červenovlasým chlapem, co pro něho jezdí, jmenuje se myslím Tudor, a ještě s nějakým cizím mužským.“
„Nepovídej! Tudor s ním přece v Cheltenhamu skoncoval… a s pěkným rámusem!“
Pete pokrčil rameny.
„Tudor šel do baru s Joem a za nimi šel ten cizí mužský. Možná, že se tam sešli náhodou.“
„Tak ti děkuji.“
K baru to bylo jenom asi sto yardů. Výčep byl v dlouhé boudě, která byla vzadu přistavěna k plotu, oddělujícímu závodiště od silnice.
Ihned jsem se tam rozběhl. Prodíral jsem se přeplněnou místností, prohlížel skupinky mužů, hlaholících a popíjejících pivo, ale Joea jsem nenašel. Clifford Tudor tam také nebyl.
Vyšel jsem opět ven. Byl už pomalu čas na druhý dostih a lidé ve frontě před hlavní sázkovou kanceláří netrpělivě postávali a dívali se střídavě na program a na hodinky, v ruce připravené peníze. Z baru proudili zákazníci a spěchali kolem mne, muži utíkali k tribunám a kabáty jim vlály ve větru. V sázkové kanceláři se rozdrnčel zvonek a lidé ve frontě nedočkavě podupávali, toužili rychle dát peníze do okénka, než se jim zavře před nosem.
Nerozhodně jsem zvolnil krok. Nikde v tom zmatku a ruchu jsem Joea nezahlédl a právě jsem se rozhodoval, že se vydám na tribunu do jezdecké lóže, kde bych ho mohl najít. Ještě jednou jsem nahlédl do baru, ale nikdo tam už nebyl, jen dvě odkvétající mladé dámy, které uklízely výčep politý pivem.
Joea jsem našel jen díky tomu, že jsem se pohyboval tak pomalu.
Protože se silnice za plotem stáčela, nestála budova totalizátoru s výčepem v rovině, vznikla mezi nimi ulička, která byla vpředu úzká a dozadu se rozšiřovala. Na konci měla rozpětí asi pět stop, vpředu jen asi osmnáct palců.
Nahlédl jsem do uličky, když jsem ji míjel. A tam jsem našel Joea. Na dálku jsem ale nejdřív nepoznal, že je to on.
Viděl jsem, že tam leží nějaký člověk, až vzadu, v rohu mezi plotem a zdí sázkové kanceláře. Myslel jsem, že je tomu člověku asi špatně, že možná omdlel nebo je opilý a šel jsem se podívat, jestli mu nemohu pomoci.
Ležel ve stínu, ruce rozhozené, bezvládný, jako pohozená loutka.
Uvědomil jsem si, že je mi ta postava nějak povědomá. Protáhl jsem se rychle uličkou.
Byl to Joe. Ještě dýchal, ale život z něho rychle vyprchával.
Zpěněná, rudá krev mu bublala v nozdrách, vytékala z koutku úst a vytvářela malou kaluž na zemi pod jeho tváří. Bylo to neuvěřitelné, ale na kulaté mladé tváři měl stále mrzutý, nasupený výraz, jako by nepochopil, že to, co ho teď potkalo, není jen chvilková nepříjemnost.
Měl v těle nůž. Mohutná, silná střenka hrozivě vyrůstala z jeho žluto-bílé košile a mířila pod hrudní kost. Dres kolem nože měl potřísněn krví, která prýštila z vražedné rány.
Oči měl otevřené, ale pohled byl již skelný, zamlžený.
„Joe!“ zavolal jsem na něho.
Otočil oči ke mně, zorničky se mu zúžily a viděl jsem, že mě poznal. Zoufale se snažil promluvit.
Náhle mu z nosu vytryskl pramen krve a otevřená ústa se mu naplnila temně červenou tekutinou.
Tichounce zachroptěl a na mladém, nezralém obličeji se objevil výraz naprostého úžasu. Pak Joeův obličej zbělel, oči se stočily vzhůru. Joe zemřel. Několik vteřin po smrti jako by jeho výraz říkal „to není fér“. Rysy mu ustrnuly ve výrazu, který jsme byli zvyklí u něho vídat nejčastěji, když ještě žil.

Dělalo se mi špatně z nasládlého pachu krve. Zatlačil jsem Joeovi oči, sedl si na paty a bezmocně se díval na mrtvého. Věděl jsem, že to je zbytečné, ale po chvíli jsem mu přece jen prohledal kapsy.
Kus balicího papíru jsem samozřejmě nenašel. Kdybych ho byl našel, byla by Joeova smrt zcela nesmyslná. Ten balicí papír byl pravděpodobně kus obalu z Joeovy poslední odměny za „podržení“ koně. Muselo to tak být. A na papíře muselo být něco, co by mohlo vyzradit odesilatele. Ale co to mohlo být? Známka? Adresa? Clem říkal, že tam bylo napsáno něco jako „chycen“, Pete si zase pamatoval něco jako „Chichester“. To mi nic neříkalo. A podle Clema tomu Joe také nerozuměl, chtěl mi to ale za každou cenu ukázat.
Vždycky byl příliš upovídaný. Nedovedl rychle uvažovat a nedovedl mlčet. Kdyby byl měl trochu rozumu, mohl mi jednoduše zatelefonovat ihned, když tu zásilku dostal a nikdo nemusel nic vědět.
Místo toho se po mně sháněl už v Liverpoolu a všude tím papírem mával. A někdo se značně drasticky postaral o to, aby mi Joe ten kus papíru neukázal.
„Chudák stará, zbytečně moc toho napovídal,“ řekl jsem tiše a díval se na jeho ztichlé, chladnoucí tělo.
Vstal jsem a protáhl se ven z uličky. Nikde nikdo. Hlas komentátora oznamoval z tlampačů, že se koně blíží k druhému otevřenému příkopu. To znamenalo, že už uběhli polovinu dostihu a že si budu muset pospíšit.
Běžel jsem do kanceláře správce závodiště. Vrazil jsem do místnosti. U psacího stolu seděl nenápadný, šedovlasý, brýlatý člověk, tvářil se polekaně, v jedné ruce pero, druhou ruku měl položenou na stole. Byl to sekretář správce.
„Je tu pan Rollo?“ zeptal jsem se zbytečně, protože v místnosti kromě nás dvou nikdo nebyl.
„Pan Rollo se dívá na dostih. Potřebujete něco, prosím?“
Měl suchý hlas a kožené vystupování. Nebyl to typ muže, kterému by člověk rád oznamoval, že došlo k vraždě, ale nedalo se nic dělat. Snažil jsem se hovořit klidně, když jsem mu sděloval, že Joe Nantwich leží mrtvý v uličce mezi budovou hlavní sázkové kanceláře a mezi výčepem a má v plicích vražený nůž.
Navrhoval jsem, aby dal uličku zahradit plátěnou zástěnou. Až budou za chvíli lidé proudit od tribun pro výplaty a do baru na pivo, určitě by mrtvého viděli. Okolní půda by byla za chvíli od zvědavců ušlapaná jako mlat a veškeré stopy by byly ty tam.
Sekretář se na mne díval vytřeštěně a nevěřícně.
„Nedělám si legraci,“ řekl jsem zoufale, „za chvíli bude po dostihu.
Tak aspoň zavolejte policii, já zatím seženu nějakou zástěnu.“
Stále se ještě nepohnul a já měl sto chutí s ním pořádně zatřepat, nemohl jsem ale ztrácet čas.
„Pospěšte si!“ zavolal jsem na něho.
Než jsem vyšel ze dveří, nevztáhl ještě ruku po telefonu.
Místnost pro první pomoc byla na konci budovy vážnice. Rychle jsem tam vběhl a našel dvě postarší sestřičky, které v klidu a míru popíjely čaj. Oslovil jsem mladší z nich, kulatou a dobromyslně vyhlížející matronu.
„Prosím vás, postavte ten čaj a pojďte rychle se mnou.“
Doufal jsem, že se se mnou nezačne dohadovat. Vzal jsem nosítka opřená o zeď a obrátil jsem se znovu k sestřičce, která zvolna odkládala šálek.
„Vezměte s sebou nějakou přikrývku, došlo k těžkému zranění.“
Když ji zavolala povinnost, bez řečí vstala, vzala přikrývku a následovala mě přes padok.
Hlas komentátora byl vzrušený, popisoval dostih od poslední překážky a pak zanikl v hluku ovací. Pak se ozval jiný hlas, slavnostně oznamoval jméno vítěze. Došli jsme k uličce vedle baru v okamžiku, kdy komentátor začal oznamovat další pořadí.
První pivaři se začínali trousit k baru, ale u Joea se zatím nikdo neobjevil.
Postavil jsem nosítka kolmo napříč před uličku. Když mě dohonila udýchaná sestřička, vzal jsem jí z ruky přikrývku a přehodil ji přes držadla nosítek, která tak zcela zakrývala výhled do uličky.
„Poslyšte,“ mluvil jsem pomalu a důrazně, „v té uličce mezi budovami leží člověk. Není zraněný, je mrtvý, byl zavražděn nožem.
Jdu pro policii a přeji si, abyste takhle držela ta nosítka a postarala se o to, aby se k mrtvole nikdo nedostal, dokud se nevrátím s policií.
Rozumíte?“
Neodpověděla. Natočila nosítka tak, aby viděla do uličky.
Dlouze se zadívala na mrtvého, pak vypjala hruď a s jiskrou válečníka v oku prohlásila, že ručí za to, že se k němu nikdo nedostane.
Spěchal jsem zpátky do kanceláře správce. Pan Rollo už tam byl, a když jsem mu stručně sdělil, co se

stalo, daly se věci konečně do pohybu.
Na žádném závodišti není snadné najít místo, kde by mohl být člověk o samotě a v klidu. Zavedl jsem nejdřív jednoho policistu k místu, kde jsem našel Joea a počkal, než začal shon a ruch obvyklého vyšetřovacího postupu. Potřeboval jsem klid k přemýšlení. Když jsem předtím seděl na patách u Joeovy mrtvoly, dostal jsem nápad, který jsem si potřeboval řádně rozvážit.
V padoku i v hlavní budově závodiště bylo všude plno lidí a já musel vyjít na dráhu, do vysoké trávy ve středu dlouhého oválu, daleko od tribun, abych mohl být se svými myšlenkami sám. Doufal jsem, že mi samota pomůže najít správnou rozvahu a klid, nesměl jsem se unáhlit.
Přemýšlel jsem o Billovi a o Scille, přemýšlel jsem o tom, co dlužím svému otci, který se mezitím vrátil do Afriky, přemýšlel jsem o pronásledovaných drobných podnikatelích v Brightonu a o zkrvaveném obličeji Joea Nantwiche.
Bylo třeba přiznat, že vraždou Joea Nantwiche se situace zcela změnila. Až do té chvíle jsem vesele a bezstarostně honil pana Clauda Thivendge a věřil, že je sice schopen nařídit svým lidem, aby někoho zmlátili, ale že by nebyl schopen plánovité vraždy. Teď však překročil hranici. Druhá vražda bude snadnější, třetí bude samozřejmá.
Odvážní drobní lidé, kteří se vzepřeli „ochranářům“, jsou ve větším nebezpečí než kdykoli dříve a možná, že za to odpovídám já.
Joe ukázal ten kus balicího papíru řadě lidí, ale z toho, co tam bylo napsáno, nikdo nebyl moudrý. Joea zabili dřív, než měl příležitost ten papír ukázat mně. To znamená, že ten nápis bych já asi byl pochopil. Možná, že jenom já.
Díval jsem se, jak vítr vlní vysokou trávu a slyšel jsem vzdálené hlasy bookmakerů, kteří vykřikovali kursy pro příští dostih.
Kladl jsem si jen jednu otázku: budu pokračovat v honbě, nebo nebudu? Nejsem žádný hrdina a neměl jsem chuť se nechat zabít.
Věděl jsem, že nápad, který se mi objevil v hlavě u Joeovy mrtvoly, je stejně nebezpečný jako časovaná bomba v kamnech.
Díval jsem se zamyšleně, jak se koně řadí k třetímu dostihu…, dostih skončil…, koně se vraceli do padoku…, a já stále ještě stál uprostřed závodiště a přemýšlel. Nešlo o maličkost.
Konečně jsem se vrátil do padoku. Jezdci se právě chystali ke čtvrtému dostihu. Když jsem šel k vážnici, chytil mě za rukáv jeden z rozhodčích, prý mě všude sháněla policie a mám prý okamžitě jít do kanceláře správce, čekají tam na mne. Potřebují mě vyslechnout.
Vešel jsem do kanceláře. Správce, malý, sporý člověk, stál u okna a tvářil se ustaraně. Jeho šedovlasý sekretář ještě stále seděl s pootevřenými ústy za psacím stolem, jako by dosud nebyl pochopil, co se vlastně stalo.
Policejní inspektor, jmenoval se Wakefield, se usadil u správcova stolu. Za ním stáli tři policisté, jeden z nich ozbrojen notesem a tužkou. Na židli u zdi seděl lékař závodiště a vedle něho nějaký cizí muž.
Wakefield mi vyčetl, že jsem se zachoval nezodpovědně, když jsem v takové situaci zmizel na půldruhé hodiny. Byl to veliký, rozložitý člověk a autorita, která z něho sálala, zaplavovala celou místnost.
Rozhodnost a energie čišely z jeho pevného obličeje, úzkých očí a silných rukou. Byl to typ policisty, který musí nahánět bázeň boží lidem, kteří se prohřešili proti zákonu. Podle zlobných pohledů, které na mne vrhal, jsem usoudil, že mě počítá mezi ty provinilce.
„Máte-li teď chvíli času, pane Yorku,“ řekl ironicky, „rád bych vás vyslechl.“
Rozhlédl jsem se po přecpané místnosti a řekl mu, že bych byl rád, kdyby mě mohl vyslechnout beze svědků.
Inspektor nesouhlasil, zuřil a spouštěl hrůzu. Nakonec ale všichni odešli a v kanceláři zůstal jen inspektor, já a ten policista s notesem. Řekl jsem Wakefieldovi všechno, pravdu a nic než pravdu.
Pak jsem se vrátil do vážnice a všem zvědavcům, kteří se kolem mne tísnili a chtěli něco slyšet od očitého svědka, jsem řekl, že Joe ještě žil, když jsem ho našel. Ano, řekl jsem, před smrtí promluvil.
Co řekl? Jen několik slov, která se mi zdála nesmyslná. Raději bych o tom ještě nemluvil, musím si to rozvážit, policii jsem to zatím také neřekl, ale možná, že to ještě dodatečně ohlásím, bude-li se to zdát důležité. Pak jsem se snažil nasadit zamyšlený, roztržitý výraz, jako bych v duchu luštil nějakou hádanku.
Šel jsem s Kate na čaj a cestou jsme potkali Petea, který se k nám přidal. Řekl jsem jim stejnou báchorku a sehrál příslušné divadlo.
Trochu jsem se za to sám před sebou styděl, ale nedalo se nic dělat, musel jsem lhát, nemohl jsem přiznat, že Joe před smrtí nepromluvil, byl bych riskoval, že to roznesou.
Po šestém dostihu jsem odešel. Od brány jsem ještě zahlédl, jak si inspektor Wakefield potřásá rukou s

Cliffordem Tudorem, s mužem, který byl s Joem těsně před jeho smrtí. Tudor asi „podal policii cenné informace“ a inspektor mu asi děkoval.
Vyhledal jsem na parkovišti svůj vůz, nastartoval a vyjel na západ.
Jel jsem po rovných silnicích v okresu South Downs. Malý sportovní vůz jel jako vítr. S tímhle vozem bych musel ujet všem Marconi– taxi, říkal jsem si s uspokojením. Pro jistotu jsem ale zastavil na jednom kopečku, vytáhl dalekohled a sledoval chvíli silnici za sebou.
Nikde nikdo.
Asi po třiceti mílích jízdy jsem zastavil u malé, nenápadné hospůdky a objednal si pokoj na jednu noc. Pronajal jsem si také garáž, musel jsem vůz schovat. Byl jsem sice dostatečně daleko od Brightonu, teoreticky z dosahu Marconi-taxi, ale jistota je jistota. Chtěl jsem být neviditelný. Nemám nic proti tomu postavit se nepříteli čelem, ale vůbec se mi nechtělo ulehnout ke spánku v dohledu katů.
Po nevalné večeři jsem šel do svého pokoje a napsal otci. Nebylo to lehké. Psal jsem o Joeově smrti a o tom, že se snažím vylákat pana Clauda Thivendge z jeho doupěte. Prosil jsem otce, aby se na mne ale nezlobil, že tuhle zákeřnou šelmu ulovit musím.
Dokončil jsem dopis, zalepil obálku a šel si lehnout. Dlouho jsem ležel a díval se do stropu, než se mi podařilo usnout. Druhý den ráno jsem se cestou na závodiště zastavil na poště a odeslal letecky dopis otci. Také jsem si vyměnil papírovou bankovku za celý sáček drobných. Mince jsem naskládal na sebe a udělal z nich váleček, který jsem zabalil do papíru a vstrčil do ponožky. Byl to docela slušný pendrek, v případě potřeby mohl i omráčit. Dal jsem si nouzovou zbraň do kapsy kalhot a pokračoval v cestě.
Zeptal jsem se službu konajícího policisty v padoku, kde bych mohl najít inspektora Wakefielda. Řekl, že Wakefield byl na závodišti už ráno, teď že je na stanici a zpátky že už asi nepřijde. Poděkoval jsem mu, odešel do vážnice, a všech lidí, které jsem potkal, jsem se hlasitě ptal, jestli neviděli inspektora Wakefielda, že mu musím říct, co mi před smrtí sdělil Joe.
Vědomí číhajícího nebezpečí mě začínalo rozčilovat, přestože jsem si je sám na sebe přilákal. Uvědomoval jsem si tvrdý, zrychlený puls ještě víc než před startem závodu, cítil jsem, jak mi bije srdce. Každý zvuk, který jsem slyšel, byl ostřejší než jindy, každá náhodná poznámka, kterou jsem zaslechl, se zdála mít skrytý význam, světlo bylo pronikavější. Strach jsem neměl, bylo to spíš vzrušení.
Dával jsem si ale dobrý pozor na to, k čemu a ke komu se otáčím zády. Nechtěl jsem nikomu dát možnost, aby mě napadl zezadu.
Tušil jsem, že se mě asi pokusí vylákat na nějaké odlehlé místo, jako to udělali s Joem, nemohli se dost dobře pokusit o vraždu před širokou veřejností.
Nejspíš mi hrozí rána nožem mezi žebra. Jak se ukázalo, je nůž účinná, přesná zbraň a nenadělá žádný hluk. Vrah si také nemusí dělat žádné starosti s tím, jak se zbavit zbraně, protože ji jednoduše nechá v ráně. Z Joeova těla trčel obyčejný ocelový kuchyňský nůž, jaký lze dostat v každém železářství. Ten nůž byl příliš obyčejný, nemohl dopomoci k žádné stopě a vrah si snadno mohl opatřit jiný pro příští oběť. Ale já jsem byl připravený. Spokojeně jsem ohmatal těžký válec mincí, který jsem měl v kapse.
Doufal jsem, že budu moci odevzdat útočníka (omráčeného čtyřmi šilinky) inspektorovi Wakefieldovi, aby ho mohl postavit před soud pro pokus vraždy. Měl jsem velkou důvěru v inspektorovy schopnosti vyrazit z viníka přiznání a doufal jsem, že při trošce štěstí se dozvíme určitě něco, co nás konečně dovede k Thivendgeovi. Neočekával jsem, že by se k útoku dostavil Thivendge osobně. Věřil jsem tomu, co mi říkal do telefonu, věřil jsem, že se mu hnusí násilí, že si na špinavou práci vždy někoho najímá a nechce se na ni dívat.
Převlékl jsem se, zvážil se na zkušební váze, povídal si s ostatními a vůbec jsem se choval, jako by se nic nedělo. Čekal jsem.
Nestalo se vůbec nic.
Nikdo mě nevyzval, abych si s ním šel povídat někam do temného zákoutí, nikdo neprojevil zvláštní zájem o to, co mi vlastně Joe řekl, než zemřel. Všechen hovor se ještě samozřejmě točil kolem jeho smrti, ale během dne zájem slábl. Živí koně se zdáli být přitažlivější než mrtvý žokej.
Admirál měl běžet v pátém dostihu. Než skončil čtvrtý, byl jsem už klidnější a přestal jsem být v ustavičném střehu. Očekával jsem, že k něčemu dojde už dříve. Strávil jsem už na závodišti tři hodiny a měl jsem kdykoli možnost někomu předat důležité informace, bylo by logické, kdyby se mě pokusili umlčet navždy. Zatím se ale nic nestalo.
Napadlo mě, že v Thivendgeově organizaci mají akce vždy zpoždění. K Joeově smrti došlo celé dva dny poté, co se v Liverpoolu chlubil tím balicím papírem. Varovný telefonický rozhovor se mnou se odehrál dva dny po dostizích v Cheltenhamu, kde jsem kde komu povídal, že Billovu smrt zavinil drát, natažený přes dráhu. Trvalo dva dny, než zorganizovali záležitost s koňským boxem. Drát na bristolské dráze

nalíčili dva dny po mé návštěvě v kanceláři Marconi-taxi.
Vzklíčilo ve mně podezření, že je chod celé organizace naprosto závislý na každodenním ranním telefonickém rozhovoru Thivendge s Fielderem. Fielder zřejmě neměl žádnou možnost se s šéfem v naléhavých případech spojit nebo od něho získat instrukce. Thivendge si patně myslel, že taková zdržení jsou méně nebezpečná, než kdyby dal svým podřízeným adresu, na které by ho sice zastihli, ale kde by také mohl být odhalen.
Sklíčeně jsem docházel k přesvědčení, že moje pečlivě vymyšlené lži se vůbec nedostaly k uším člověka, jemuž byly určeny. Zbytečně jsem se nabídl jako návnada šelmě, která o mně vůbec nevěděla.
Připadal jsem si směšný.
Snažil jsem se ze sebe setřást mizenou náladu a vyšel ven do padoku za Petem a za Admirálem. Billův kůň, vlastně teď můj kůň, vypadal skvěle jako vždy. Měl ušlechtilou hlavu, hluboký hrudník, silná hlezna, vysoký kohoutek, byl to prostě nádherný exemplář vynikajícího steeplera.
„Je v ohromné formě, přestože nebyl na dráze od toho katastrofálního dostihu v Maidenheadu," řekl Pete obdivně. „Tenhle dostih nemůžeš prohrát, tak zkraje nespěchej, než si na sebe zvyknete. Má ohromné rezervy, uvidíš, opravdu k nevyčerpání. Bill ho sice bral na špici hned ze začátku, jak víš, ale to ty nemusíš. Od poslední překážky poletí jako blesk."
„Já tě poslechnu," řekl jsem.
Pete mi pomohl do sedla.
„Admirál je favorit," řekl, „jestli ten dostih prošvihneš, tak tě publikum zabije. Já taky." Zasmál se.
„Pokusím se zůstat naživu," řekl jsem pobaveně.
Admirál běžel dokonale. Před každou překážkou odskočil přesně v pravý okamžik a vůbec nepotřeboval pomoc jezdce. V cvalu měl dlouhý, plavný, nízký krok a od první překážky jsem cítil, že jízda s ním je nebeský požitek. Poslechl jsem Petea a až k poslední překážce jsem nechal koně, aby si sám určil tempo. K poslední překážce jsme přijeli se dvěma jinými koni. Admirál šel do vzduchu u vnitřního konce překážky a dopadl daleko za ní. V letu získal nejméně dvě délky a ostatní koně zůstali za námi. Zvítězili jsme hravě, do cíle jsme přišli sami. Z tribun nás vítalo nadšené volání.
V prostoru před vážnicí, kde vždy odsedlávají vítěze, jsem seskočil z koně a odepnul podbřišník. Admirál se tvářil, jako by se vrátil z malé zdravotní projížďky, nebyl vůbec zadýchaný. Poplácal jsem ho po lesklé kaštanové šíji a zjistil jsem, že se ani pořádně nepotí.
„Proboha, co by ten kůň dokázal, kdyby opravdu spěchal?" zeptal jsem se Petea.
„Vyhrál by Velkou národní," zasmál se Pete.
Pohupoval se na patách, klobouk v týle a přijímal gratulace ze všech stran. Ušklíbl jsem se, hodil si sedlo přes ruku a šel se do vážnice převážit. Po těle se mi rozlil blažený pocit, který člověk vždycky cítí po vítězství a který hřeje jako teplá lázeň. Měl jsem sto chutí dělat v šatně kotrmelce, i když jsem věděl, že v tomto případě je všechno zásluha koně a ne jezdce.
Pete na mne volal, abych si pospíšil, že se musíme na oslavu něčeho napít. Rychle jsem se převlékl a šel jsem za ním. Vedl mě k baru. Když jsme procházeli kolem, zastavili jsme se u uličky, ve které zemřel Joe. Postavili tam mezitím nízký plot z dřevěných latěk, aby tam nelezli zvědavci.
„Je to stejně hrozné," řekl Pete, když jsme vešli do baru. „A co ti vlastně řekl, než umřel?"
„To ti povím někdy jindy," řekl jsem nedbale, „teď mě víc zajímá, kam se chystáš Admirála příště poslat."
Objednali jsme si pití a povídali si pak výhradně o koních.
Když jsem se vrátil k vážnici, čekali tam před dveřmi na mne dva pánově v nepromokavých pláštích. Na hlavách měli klobouky, měli velké číslo bot a takový ten nápadný nenápadný vzhled, který člověk většinou spojuje s policisty v civilu.
Jeden z nich mě zastavil, vytáhl z vnitřní kapsy legitimaci a rychle mi ji ukázal.
„Vy jste pan York?"
„Ano."
„Inspektor Wakefield si přeje, abyste za ním přijel na stanici, potřebuje se vás ještě na něco zeptat, prosím."
To ‚prosím' dodal s určitým zpožděním.
„Prosím, samozřejmě," řekl jsem.
Požádal jsem Petea, aby zařídil, aby se Clem postaral o moje věci.
Šel jsem s oběma muži k bráně.
Když jsme došli k parkovišti, řekl jsem, že si vezmu vůz a pojedu za nimi.
„Lituji, ale čeká na nás policejní vůz venku na silnici," řekl větší z obou mužů. „inspektor říkal, že máte jet s námi, a já vždycky raději dělám všechno přesně podle jeho přání."

Ušklíbl jsem se. Kdyby byl Wakefield mým šéfem, asi bych ho také poslouchal.
„Jak chcete," řekl jsem.
Před námi za branou parkoval lesklý černý wolsley. Vedle vozu stál uniformovaný šofér. Uvnitř vpředu seděl nějaký člověk v čepici.
Kousek dál vpravo stála řada zaparkovaných dopravních boxů.
Před nimi právě prováděli koně, kteří běželi poslední dostih, aby se jim trochu uvolnily svaly, než je naloží na cestu domů. Admirál byl mezi nimi, pyšně ho vodil Viktor, jeho stájník.
Otočil jsem se k muži, který šel po mé pravici, a vysvětloval mu, že Admirál je můj kůň a že je nádherný.
Náhle jako by do mne udeřil blesk. Strnul jsem, dech se mi zarazil a srdce vynechalo. Rychle jsem upustil na zem dalekohled a pomalu jsem se pro něj shýbal, aby si moji průvodci nevšimli, jak jsem se lekl.
Zastavili se o krok přede mnou a čekali. Pověsil jsem si řemínek dalekohledu přes rameno a ohlédl se.
Byli jsme asi čtyřicet yardů od poslední řady vozů na parkovišti a nikde nablízku nebyli žádní lidé. Podíval jsem se na hodinky. Za chvíli měl začít poslední dostih.
Pomalu jsem se otočil a zadíval se zpátky za Admirálem, který se zvolna vzdaloval. Na hřbetě měl připevněnou přikrývku, jako vždy po závodě, aby příliš rychle neprochladl. Měl ještě uzdečku, kterou mu pak Viktor sundá a vymění za ohlávku, než ho odvede do boxu.
Škoda, že byl Viktor tak pomalý. Měl zvláštní nadání a instinkt pro zacházení s koňmi, ale myslitel nebyl. Za svých čtyřicet let to v učení dotáhl jen k násobilce a dál to už také nedotáhne. Od něho žádnou pomoc očekávat nemohu.
„Viktore," zavolal jsem a když se ohlédl, zamával jsem na něho, aby k nám přišel.
„Chci se jenom podívat, jestli má kůň v pořádku nohy," vysvětloval jsem svým průvodcům.
Přikývli a čekali se mnou. Větší z nich netrpělivě přešlapoval.
Neodvážil jsem se znovu podívat, ale věděl jsem, že se nemýlím.
Člověk po mé pravici měl kravatu, kterou jsem ztratil v dopravním boxu v lese u Maidenheadu.
Vázanka byla z ručně tkaného hedvábí. Dostal jsem ji od jednoho textilního továrníka, který se chtěl zavděčit mému otci, protože s ním obchodoval. Měl jsem ještě dvě takové kravaty a jeden šátek.
Vzorek, který tvořily maličké červené a zlaté parníky a vetkané písmeno ypsilon na temně zeleném podkladě, byl jistě naprosto neobvyklý.
Bylo velmi nepravděpodobné, že by se k té vázance mohl poctivě dostat bezvýznamný detektiv ve státní službě. Nemohla to být náhoda, že tu kravatu měl na krku člověk, který se mě snažil vlákat do vozu a někam odvézt.
Tak tohle byl konečně ten dlouho očekávaný útok a já málem vlezl do pasti jako ovce. Teď už nebude tak docela snadné z té pasti vyklouznout. „Policejní" vůz byl zaparkovaný za branou jen asi dvacet kroků od nás, řidič stál u kapoty a díval se směrem k nám. Zdálo se mi najednou, že oba moji průvodci vypadají zlověstně. Možná, že jeden z nich zabil Joea.
Kdybych dal sebeméně najevo, že jim nedůvěřuji, okamžitě by mě. táhli do vozu a ujeli by. O mém zmizení by mohl vypovídat jen Viktor. A tím by to pro mne skončilo. Byl by to výlet, ze kterého se výletník nevrátil.
Plán, podle kterého jsem chtěl Wakefieldovi předat útočníka, se nepovedl. Na jednoho bych si byl troufal, ale na tři ne a čtvrtý byl ve voze.
Když byl od nás Viktor asi na patnáct kroků, chytil jsem do ruky řemen od dalekohledu, který jsem vší silou roztočil jako při hodu kladivem. Jednomu z chlapů jsem dalekohledem podrazil nohy, druhého jsem povalil jediným primitivním hmatem z juda, který jsem znal, a utíkal jsem k Admirálovi.
Trvalo jim pět vteřin, než se vzpamatovali z nečekaného útoku, a to mi stačilo. Když se ke mně rozzuřeně rozběhli, seděl jsem už na koni a držel v ruce otěže. Rychle jsem stočil koně pryč od Viktora.
Třetí muž ke mně běžel od zaparkovaného vozu. Pobídl jsem Admirála do klusu, vyhnul se řidiči a zamířil k živému plotu, který ohraničoval parkoviště. Kůň se lehce přenesl přes plot a dopadl na trávník u silnice, několik yardů před zaparkovaným vozem. Čtvrtý muž otevřel dveře vozu a chystal se vystoupit. Rychle jsem se ohlédl.
Viktor stál jako sloup, ústa otevřená. Všichni tři muži utíkali k bráně, první právě dobíhal. Blesklo mi hlavou, že musím doufat, že nemají střelné zbraně, protože bych byl snadná kořist. Byl jsem příliš blízko a neměl jsem možnost se krýt. Vtom jsem zahlédl, jak se v ruce muže, který měl mou kravatu, něco zablýsklo. Nebyl to vhodný okamžik na to, abych zkoumal, není-li to náhodou velký kuchyňský nůž s červenou střenkou. Málem jsem se to ale dozvěděl velice nepříjemným způsobem. Ten muž se napřáhl a hodil nožem po mně.
Rychle jsem se předklonil a přitiskl ke koni. Slyšel jsem, jak nůž zazvonil, když dopadl na asfalt.

Pobídl jsem Admirála přes silnici za zoufalého skřípění brzd velikého nákladního vozu, kterému jsme zkřížili cestu, a pak vzhůru na protější pole. Pole bylo ve svahu a když jsem za chvíli zastavil a ohlédl se, abych zjistil, co se děje, viděl jsem dole v údolí silnici a parkoviště jako na dlani.
Muži se nepokoušeli mě pronásledovat. Popojeli od brány a zůstali stát na kraji silnice. Z vozu nevystoupili.
Viktor stále ještě stál na parkovišti, drbal se ve vlasech a díval se za mnou. Dovedl jsem si představit, jak je z toho ze všeho zmatený.
Bylo by mě jenom zajímalo, kdy se konečně odhodlá jít za Petem a kdy mu to poví.
Jakmile bude po posledním dostihu, parkoviště se bude hemžit lidmi a z brány, která je teď prázdná, bude vyjíždět jeden vůz za druhým.
Pak se snad budu moci bez nebezpečí vrátit a nebudu se muset bát, že se mě někdo pokusí unést.
Vtom zastavil za wolsleyem další černý vůz, pak další a další, až tam stálo v řadě nejméně osm vozů seřazených na kraji silnice. Ty vozy mi byly nepříjemně povědomé.
Byly to Marconi-taxi.

15

Všichni řidiči vystoupili z vozů a shlukli se kolem wolsleye.
Nízký, vznešený, výkonný černý vůz opravdu vypadal jako typický policejní automobil. Pokud ale ve mně zbyly ještě o jeho majitelích nějaké pochybnosti, tak je posila, kterou „policie“ přivolala, nadobro rozptýlila.
Muži stáli v hloučku na silnici a já seděl na Admirálovi nahoře uprostřed pole a díval se na ně. Nezdálo se, že by ti chlapi měli nějak naspěch. Když jsem si ale vzpomněl na jejich zbraně v šarvátce s londýnskou tlupou v Plumptonu, na řetězy, nože a železné boxery, když jsem si vzpomněl na osud Joea, věděl jsem dobře, co by mě čekalo, kdyby se jim podařilo mě chytit.
Zatím jsem to měl dobré. Nahoru na pole se nemohli dostat, protože bylo ohraničené plůtkem, v němž směrem k silnici nebyla žádná vrátka. Pěšky mě dohonit nemohli a já stále ještě doufal, že jakmile se parkoviště zalidní odcházejícím dostihovým publikem, podaří se mi vyhnout nepříteli a vrátit se na závodiště.
Pak se náhle situace zcela změnila.
Nejdříve jsem zpozoroval, že se všichni muži dívají jedním směrem a ukazují na konec pole, v němž jsem stál. Ohlédl jsem se a viděl jsem, že tam sjíždí dolů podél plotu vůz. Musela tam tedy být cesta. Rychle jsem se ohlédl na druhou stranu a poprvé jsem si všiml, že se na druhém konci pole rýsuje proti nebi veliké obytné stavení a stodoly – tam tedy také musela být cesta.
Tři z taxíků vyjely z řady a rozestavily se v pravidelných vzdálenostech na silnici vpravo. Měl jsem teď nepřítele přímo před sebou a vpravo, za sebou jsem měl řadu budov. Stálé však jsem byl ještě klidný.
Přijel další taxík a zastavil těsně před wolsleyem. Z vozu vystoupil nějaký menší, podsaditý člověk. Bez zaváhání přešel přes silnici k plotu a jako by na mne ukazoval. Nemohl jsem pochopit, k čemu se chystá, ale vtom jsem uslyšel zasvištění kulky, která prolétla těsně kolem mé nohy. Výstřel jsem neslyšel.
Stočil jsem Admirála a chystal se odcválat na druhý konec pole, když se těsně před námi zaryla další kulka do země. Buďto se jim špatně mířilo, protože měli na pistoli tlumič, nebo jsem byl téměř z dostřelu, nebo také možná mířili schválně tak nízko… zalil mě pot…
znamenalo to, že nemířili na mne, ale na koně.
Pole, na kterém jsme stáli, nebylo velké, jen asi deset akrů, a to nebylo příliš bezpečné. Ztratil jsem několik drahocenných vteřin tím, že jsem zastavil u plotu a prohlížel si ho. Byl to obyčejný živý plot z nízkého křoví a asi v polovině byl protažený ostnatý drát. Ohlédl jsem se přes rameno a viděl jsem, že člověk s pistolí utíká po silnici stejným směrem, kterým jsem jel a že brzy budu zase v dostřelu.
Kousek jsem se s koněm vrátil, pak jsem ho obrátil směrem k plotu a pobídl ke skoku. Přeskočil překážku, křoví i drát, jako pták.
Ani větvičku nezlomil. Ocitli jsme se na ohrazené louce, na které se páslo stádo krav. Louka nebyla příliš rozsáhlá a od silnice nebyla chráněná. Když jsem jel po okraji louky, všiml jsem si, že křoví je propleteno ostnatým drátem ve třech výškách. Všechny pastviny ale přece musí mít vrátka. Našel jsem branku v horním rohu louky, otevřel ji a zavedl Admirála na vedlejší pole. Branku jsem zase zavřel.
Pole bylo oplocené ostnatým drátem. Uvědomil jsem si, že se musím snažit co nejrychleji ujet svým pronásledovatelům. Kdybych dopustil, aby mě takhle honili z jednoho oploceného pole na druhé, mohl bych se najednou ocitnout v situaci, ze které by mi ani Admirál nemohl pomoci.
Byl jsem rád, že svítí slunce a že podle něj mohu zhruba určit, kterým směrem jedu. Až dosud jsem neměl

žádný cíl, jel jsem ale na východ a na východě byly také Peteovy stáje. Rozhodl jsem se, že tam s Admirálem dojedu.
K Peteovi to bylo asi dvanáct mil, ale zaboha jsem si nemohl přesně vzpomenout, jak vypadá zdejší krajina. Věděl jsem jenom, že šachovnice z oplocených polí by měla za chvíli skončit a že bych pak měl vjet do lesních plantáží Zalesňovacího odboru. Až bych se dostal z lesa, čekala by mě jízda holou plání až k mělkému údolí, ve kterém leží vesnice, kde má Pete stáje. Neměl jsem tušení, kde a jak krajinu protínají silnice a cesty a věděl jsem, že na kterékoli z nich bych se mohl střetnout s hlídkujícím vozem Marconi-taxi.
Nebylo to příjemné pomyšlení. Dojel jsem k brance, za kterou byla úzká polní cesta. Projel jsem jí a vydal se po cestě, když se náhle v dálce ze zatáčky vynořil černý vůz a rychle se ke mně blížil.
Chudák Admirál ani neměl čas se rozhlédnout, když jsem ho prudce pobídl ke skoku přes křoví na druhé straně cesty.
Křoví bylo příliš vysoké a příliš blízko. Kůň skočil přímo do hustých větví propletených drátem a proklestil si cestu na další pole.
Dopadl skoro do kleku, protože za živým plotem byl protisvah. Pole bylo čerstvě zorané, půda měkká a špatně se v ní šlo, snažil jsem se ale koně udržet v klusu. Vtom jsem za sebou uslyšel skřípění brzd. Rychle jsem se ohlédl a viděl jsem, jak se řidič vozu prodírá otvorem v křoví, které proklestil Admirál. Nesnažil se mě pronásledovat a já s úlevou zjistil, že to není ten s pistolí.
Měl ale vysílačku a mně bylo jasné, že za chvíli budou všichni ostatní řidiči přesně vědět, kde jsem.
Přejel jsem další pole a pak jsem teprve seskočil z koně, abych se podíval, jestli si neublížil. Na štěstí to dobře dopadlo, měl jen několik škrábanců a jednu menší tržnou ranku na boku, která jen míně krvácela. Věděl jsem, že krev za chvíli zaschne a ránu uzavře.
Poplácal jsem koně po šíji a v duchu jsem obdivoval neuvěřitelný klid a rozvahu, se kterou přijímal takovou dramatickou situaci.
Pak jsem se znovu vyšvihl na jeho hřbet. Přikrývka, na níž jsem seděl, byla na straně roztržená, ale bylo to pořád lepší než nic.
Po třech nebo čtyřech polích skončila obdělaná půda a začínala lada, za nimiž byly lesní plantáže Zalesňovacího odboru.
Rovné průseky, které probíhaly dvěma směry kolmo na sebe, rozdělovaly les na geometrické úseky, ve kterých rostly stromy v úhledných, rovných řadách. Průseky sloužily jako cesty pro lesní pracovníky i jako protipožární zábrana.
Chtěl jsem jet na jihovýchod, ale podle hodinek a slunce jsem zjistil, že průseky bohužel směřují od severu na jih a od západu na východ. To znamenalo, že nemohu jet přímo. Stočil jsem koně na východ, na příští křižovatce vpravo na jih, pak zase nalevo na východ a tak jsem pokračoval křížem krážem celým lesem.
V jednotlivých úsecích lesa rostly různé druhy stromů různého stáří. Po chvíli jsem si všiml, že po mé levici jsou stromy vysoké jen asi dvě stopy. Nejdřív mě to nezneklidnilo, ale když jsem pak přes vrcholky stromků zahlédl červeno-bílý autobus, který jako by jel uprostřed lesa, pochopil jsem, že tam je silnice. Zůstal jsem stát. Mezi stromy prosvítala silnice a vysoký plot.
Kdybych na příští křižovatce průseků zahnul na východ, ocitl bych se přímo proti silnici.
Na druhé straně silnice také rostly stromy v pravidelných, rovných řadách.
Věděl jsem, že dříve nebo později budu muset nějakou cestu nebo silnici překřížit. Kdybych zůstal, kde jsem a rozhodl se nic neriskovat, musel bych zde strávit celou noc. Jel jsem dál na jih a pak jsem zahnul na východ a upřímně jsem litoval, že je les tak nízký a nekryje nás.
Přede mnou byla otevřená branka, která vedla na silnici. Zastavil jsem se, rozhlédl se po silnici a podíval se na protější stranu. Kolem lesa vedl jen nízký, jednoduchý drátěný plot.
Věděl jsem, že se musím co nejrychleji dostat na druhou stranu, protože na mne i na koně bylo zdaleka vidět. Lidé v projíždějících vozech se za námi zvědavě otáčeli. Naštěstí nikde nebylo ani stopy po Marconi-taxi. Čekal jsem, až bude silnice prázdná, pak jsem mlaskl a pobídl koně kupředu. Kopyta zazvonila o asfalt a zadusala na okraji silnice, pak se kůň lehce přenesl přes plot. Nebyl tam žádný průsek, ale borový les byl řídký a my se v pomalém klusu začali proplétat mezi stromy.
Konečně jsme dojeli k dalšímu průseku. Podle hodinek a polohy slunce jsem zjistil, že také probíhá přímo od východu k západu a rychle jsem se po něm rozjel. Půda byla pro koně ideální, suchá, pružná, posetá jehličím. Admirál nejevil vůbec žádné známky únavy, přestože měl za sebou třímílový závod a několik mil poněkud neregulérního „přespolního“ i běhu.
Projeli jsme další kus lesa a dvakrát zahnuli střídavě na jih a na východ, když slunce zašlo za mraky. Ani

mě tak nemrzelo, že se krásné odpoledne pokazilo, jako to, že se teď už nebudu moci orientovat podle slunce. Musel jsem si dát velký pozor, abych nezabloudil.
Přímo přede mnou se v lese zdvihal malý, holý, travnatý pahorek.
Byl jsem teď v řídkém, mladém lese a křehké, průhledné borovice mi dosahovaly sotva nad hlavu, pahorek jsem viděl zcela zřetelně.
Stál na něm nějaký člověk a mával ,rukama nad hlavou.
Zprvu mě ani nenapadlo, že by mohl mít nějakou spojitost se mnou, ale náhle jsem zjistil, že se důkladně mýlím.
Zprava, po cestě, na kterou jsem nedohlédl, vyjel nízký černý vůz a zastavil přesně napříč mého průseku. Byl to wolsley.
Mladé borovice kolem měly příliš nízko větve a nebylo možno mezi nimi projet. Ohlédl jsem se přes rameno. Za mnou se po nerovné cestě rychle blížilo Marconi-taxi.
Byl jsem tak blízko wolsleye, že jsem zřetelně viděl, jak se muž u zadního okénka vítězně usmívá.
Rozhodl jsem se, že bude lepší, když si s Admirálem třeba zlámeme vaz, než abychom se pokorně vzdali.
Od okamžiku, kdy wolsley zastavil, do okamžiku, kdy jsem koni rozhodně stiskl slabiny, uplynuly jen zlomky vteřiny. Nemohl jsem vědět, jestli to kůň dokáže, jestli od něho nežádám příliš mnoho a není-li to nad jeho síly. Možná, že je nejlepší steepler v celé Anglii, ale měl za sebou perný den… Hlavou mi bleskově letěly myšlenky.
Pak jsem se plně, zoufale soustředil, abych Admirála přinutil ke skoku.
Téměř ani nezaváhal. Jeden kratší krok, jeden delší, pak se jeho mohutné svaly napjaly a kůň se vznesl do výšky. Neodradila ho ani otvírající se dvířka vozu, ani vzteklý křik mužů, ani nezavadil o lak.
Při dopadu mě málem shodil. Klopýtl a já se sesmekl ke straně.
Zoufale jsem se jednou rukou držel řemene, kterým byla převázaná přikrývka, a druhou rukou Admirálovy hřívy. Otěže visely volně dolů a kývaly se nebezpečně blízko cválajících kopyt. Děsil jsem se, že by se do nich kůň mohl zaplést a upadnout. Jednu nohu jsem měl na hřbetě koně, tělem jsem visel napolo dolů, kousek po kousku jsem se soukal nahoru. V rameni mě varovně zabolelo a já si uvědomil, že se stále ještě nemohu spolehnout na čerstvě srostlou klíční kost. Položil jsem se koni na šíji a když jsem se natáhl co nejdál, jen taktak jsem dosáhl na visící otěže. Přitáhl jsem je a konečně se mi podařilo trochu zmínit divoký cval, kterým jsme uháněli.
Když jsem konečně klidněji vydechl, ohlédl jsem se, abych zjistil, jestli za mnou jedou. Černý wolsley byl ale tak daleko, že bylo těžko poznat, jestli stojí, nebo jestli se pohybuje, a já neměl čas to zjišťovat.
Uvědomil jsem si, že jsem organizaci Marconi-taxi podceňoval a že jsem ještě volný jen díky Admirálově neuvěřitelné odvaze. Moji protivníci byli ve výhodě, znali dobře zdejší krajinu a pahorku chytře využili jako strážné věže. Pravděpodobně odtamtud měli rozhled daleko do kraje a viděli mě, jakmile jsem vjel do toho mladého lesa.
Musel jsem uznat, že také správně odhadli, kterým směrem se dám, a předem mě obklíčili. Věděli, že chci dojet k Peteovi. Kdybych pokračoval v cestě, určitě bych na ně zase narazil a nemuselo by to dobře dopadnout.
Pahorek zůstal daleko za mnou a já u příštího průseku odbočil doprava, protože jsem tam viděl kus vyššího lesa. Kůň neúnavně cválal, ale já věděl, že to nemůže vydržet do nekonečna. Musel jsem co nejrychleji najít bezpečný úkryt, kde bychom byli z dohledu toho člověka na pahorku a kde by nám nehrozilo nebezpečí, že na nás náhle vyrazí z průseku moji protivníci. Slíbil jsem Admirálovi, že jakmile dojedeme mezi vyšší stromy, bude si moci odpočinout.
Ve vysokém lese bylo šero. Stromy byly blízko sebe, měly holé kmeny a větve jim rostly až vysoko nahoře, navzájem se proplétaly a propouštěly jen málo světla. To bylo dobře. Zvolnili jsme krok. Jakmile jsme se dostali mezi stromy, seskočil jsem a vedl Admirála za otěže. Šli jsme pomalu a tiše mezi vysokými kmeny, jako bychom šli lesem telegrafních tyčí. Napadlo mě, že možná k tomu ty stromy pěstují.
V lese jsem se cítil jako doma, přestože se hodně lišil od lesů, na které jsem byl od dětství zvyklý. Bylo tu ticho a šero, žádní ptáci, žádná zvěř. Kráčeli jsme s koněm tichounce po měkkém koberci z jehličí a instinktivně jsme odhadovali správný směr.
Situace nebyla příliš růžová. Věděl jsem, že ať se vydám kterýmkoli směrem, musím nakonec vždy dojít k nějaké cestě nebo silnici a moji protivníci přesně věděli, ve které oblasti se pohybuji.
Úplně stačí, když se rozestaví kolem lesa jako psi, číhající, až liška vyleze z nory. Pak se rozžhaví vysílačky a honba začne nanovo.
Před námi se objevila úzká cesta. Přivázal jsem otěže ke stromu a šel jsem dál pěšky. Zastavil jsem se na okraji cesty a doufal, že se můj hnědý oblek mezi stromy ztratí. Opatrně jsem se rozhlédl na obě strany.

Korunami stromů pronikalo na cestu víc denního světla a já mohl dohlédnout několik set yardů doprava i doleva. Nikde nikdo.
Vrátil jsem se pro Admirála, rozhlédl se ještě jednou a pak jsem koně převedl přes cestu. Všude ticho a klid. Pomalu jsme postupovali.
Admirál byl zpocený, zpěnil se při útěku od černého wolsleye a přikrývku měl provlhlou. Teď, když se zvolna ochlazoval, byl by potřeboval přikrýt něčím suchým, ale nic jsem samozřejmě neměl. Řekl jsem si, že je lepší mokrá přikrývka než žádná a šel jsem dál.
Po chvíli ke mně začal z dálky pronikat hluk silničního provozu a občas bylo slyšet zatroubení automobilu. Jakmile jsme došli na dohled silnice, přivázal jsem koně ke stromu a dál postupoval sám.
Lesní plantáž byla ohraničená jen nízkým drátěným plotem.
Sloužil asi jen k tomu, aby do lesa nemohli zajíždět výletníci vozem.
Vybral jsem si silný strom blízko plotu, připlížil se k němu, svezl se podle jeho kmene k zemi a dál jsem se plížil po břiše. Na silnici byl malý provoz.
Na druhé straně už nebyla oplocená plantáž, ale nepěstěný smíšený les s hustým podrostem. Kdybych se tam dostal, byl bych v bezpečí.
Těsně kolem mne projel velký nákladní vůz a zahalil mě do zápachu a čmoudu výfukových plynů. Položil jsem obličej do jehličí a rozkašlal se. Pak projely v opačném směru dva osobní vozy, které se právě předjížděly, pak jel malý místní autobus, plný veselých lidí, kteří se vraceli z úterního nákupu z města.
Potom přišlapala na kolech dvě děvčata v zelených školních uniformách. Když se jejich švitoření začalo vytrácet v dálce a silnice byla prázdná, chystal jsem se vstát a dojít pro koně.
Vtom se ze zatáčky vynořily dva černé taxíky. Rychle jsem se zase přitiskl k zemi. Přejely pomalu kolem mne a přestože jsem si netroufal vzhlédnout, věděl jsem, že pečlivě prohlížejí les. Tiše jsem doufal, že nezahlédnou koně a že se Admirál bude chovat tiše.
Oba vozy se otočily a zůstaly stát na protějším okraji silnice asi dvacet pět yardů ode mne. Řidiči vystoupili z vozů a přibouchli dvířka.
Odvážil jsem se nadzdvihnout hlavu a podívat se. Stáli opřeni o vozy, pokuřovali a povídali si. Slyšel jsem jejich hlasy, ale nerozuměl jsem, co říkají.
Nezahlédli ani mě, ani koně. Zatím. Zřejmě neměli naspěch.
Podíval jsem se na hodinky a zjistil, že od okamžiku, kdy jsem vyjel od závodiště, do této chvíle uplynulo jeden a půl hodiny. Bylo šest hodin a zbývala už jen hodina do setmění. Jakmile bude tma, nebudu se moci s koněm pohybovat a budu muset strávit celou noc v lese.
Koně nelze donutit, aby přeskočil překážku, kterou nevidí.
Z jednoho vozu se ozval praskavý zvuk. Příslušný řidič sáhl do okénka a vytáhl mikrofon s kabelem. Promluvil zřetelně do mikrofonu a já jsem rozuměl každé slovo.
„Jo, tady to máme vobklíčený," říkal, „přes cestu to zatím nezkoušel."
V přístroji to znovu zapraskalo.
„Jo, jistě," odpověděl řidič, „jakmile na něho narazíme, dám vám vědět."
Vrátil mikrofon do vozu.
Začalo mi svítat, jak bych mohl honičku obrátit ve svůj prospěch.
Pěkně klidně, říkal jsem si, jedno po druhém. Pomalu jsem se plazil pozpátku mezi stromy, tiskl se k zemi obličejem dolů. Nechal jsem Admirála v lese dost daleko od silnice a uvědomil si, že k němu taxíkáři nemohou dohlédnout. Plížení po břiše nebylo nijak příjemné, ale věděl jsem, že kdybych se vzpřímil, řidiči by mohli zahlédnout, jak se pohybuji mezi holými kmeny stromů. Když jsem se konečně postavil, zjistil jsem, že mám oblek od hlíny a pichlavého jehličí.
Pokusil jsem se trochu očistit a šel jsem odvázat Admirála.
Mezi kmeny stromů prosvítala silnice zaplavená denním světlem a já zřetelně viděl oba řidiče a jejich vozy, věděl jsem však, že oni mě v lesním šeru vidět nemohou. Vydal jsem se na západ a držel se stále ve stejné vzdálenosti od silnice. Ušel jsem přibližně čtvrt míle, než jsem zahlédl na kraji silnice další zaparkovaný taxík. Kus cesty jsem se vrátil a nasbíral přitom náruč suchých ulámaných větví.
Když jsem byl asi v polovině vzdálenosti mezi zaparkovanými vozy, kde na mne ani z jedné ani z druhé strany nemohli řidiči dohlédnout, odvedl jsem Admirála až těsně k drátěnému plotu, aby si ho mohl řádně prohlédnout.
Plot byl velmi jednoduchý, ale ve stínu stromů nebyl dobře vidět.
Opřel jsem tedy suché větve o plot, jednu vedle druhé, aby překážka byla lépe viditelná. Vyhoupl jsem se na koně, o několik kroků jsem couvl zpět, pak jsem Admirála otočil čelem k plotu a čekal, až pojede nějaký větší vůz. Zvuk kopyt na betonovém povrchu silnice by se v tichém večeru nesl hodně daleko a já nechtěl,

aby taxíkáři, kteří číhali vlevo i vpravo za zatáčkou, slyšeli, že jsem se dostal přes silnici. Čím déle si budou myslet, že jsem ještě stále v borovém lese, tím lépe. Neměl jsem ovšem tušení, jak dlouho vozy zůstanou na místě, a dlaně se mi začaly potit rozčilením.
Po silnici přejel motocykl a já se musel přemáhat, abych se nepohnul.
Potom přirachotil jako nebem seslaný velký nákladní vůz, naložený prázdnými lahvemi od mléka. To bylo ideální. Jakmile vůz přejel, pobídl jsem Admirála vpřed. Překážku z drátů a větví zdolal hravě, přelétl přes travnatý příkop, třemi dlouhými skoky přes silnici a v několika vteřinách se vnořil do bezpečí, do hustého porostu na druhé straně cesty. Rachocení mlékařského vozu mizelo v dálce.
Zastavil jsem za rozložitým rododendronem, seskočil a vyhlédl na silnici.
Stihli jsme to jen tak tak. Právě projížděl kolem, stejným směrem jako nákladní vůz, další Marconi-taxi. Řidič jel pomalu a pečlivě prohlížel les, ze kterého jsem vyjel.
Pokud si jeden řidič myslí, že tam ještě jsem, myslí si to všichni.
Odvedl jsem Admirála do bezpečné vzdálenosti od silnice, vyskočil na něj a pobídl ho do pomalého klusu. Půda byla nerovná, samé hrboly a výmoly, porostlá ostružinami a malými stromky, vystlaná ulámanými větvemi a tlejícím listím, a já jsem ponechal koni na vůli, aby si sám vybral cestu. Po chvíli zpomalil krok a já ho nechal, myslel jsem si, že je-li tak unavený jako já, má právo se použít jak chce.
Směřovali jsme zhruba na západ. V Anglii platí zákon: vyjedete– li odkudkoli kamkoli přímou čarou, musíte co nevidět narazit na nějakou cestu. Urazili jsme sotva půl míle a dojeli jsme k silnici.
Teď jsem byl lovcem já. Lovil jsem osamělý taxík, odloučený od stáda.
Admirál tiše přešel malou mýtinku, pokrytou suchým listím, když jsem uslyšel povědomé praskání mikrofonu z Marconi-taxi a zaslechl hlas řidiče, který odpovídal. Zastavil jsem, seskočil a přivázal Admirála k nejbližšímu stromu, do jehož větví jsem se rychle vyšplhal. O kousek dál jsem viděl rozcestník, který ukazoval na čtyři strany. U křižovatky stálo Marconi-taxi, z kterého byla vidět jenom střecha a honí část oken. Zbytek vozu zakrýval hustý porost, rododendrony a stromy, které vyrůstaly přede mnou. V pozadí se temně a důstojně tyčil můj starý ochránce, borový les.
Slezl jsem ze stromu a nahmatal v kapse roličku mincí. Našel jsem také dvě kostky cukru, které jsem nabídl Admirálovi. Tiše odfrkl a něžně se o mne otřel měkkými nozdrami. Poplácal jsem ho vděčně po šíji a v duchu jsem žehnal Scille za to, že mi ho věnovala.
Kryl mě hustý porost a já se snadno a bezpečně připlížil ke křižovatce.
Když jsem se dostal až do těsné blízkostí zaparkovaného vozu, na který jsem zřetelně viděl větvemi rododendronu, zjistil jsem, že je prázdný. Řidič, mladší chlapík v tmavomodrém obleku s hubeným obličejem, prostovlasý, stál rozkročený uprostřed křižovatky, ruce v kapsách a v jedné hrsti cinkal drobnými mincemi. Rozhlížel se na všechny strany, nic zajímavého neviděl a začal zívat.
V rádiu to opět zapraskalo, ale řidič si toho nevšímal.
Chtěl jsem se původně doplížit až k vozu a omráčit taxíkáře u volantu, než by stačil volat o pomoc, řidič se však nehnul z křižovatky, jenom se vysmrkal a já jsem zuřil netrpělivostí.
Náhle vykročil směrem ke mně. Lekl jsem se, že mě uviděl, ale naštěstí to byl omyl. Těsně přede mnou obešel veliký ostružinový keř, obrátil se ke mně zády a začal si vyřizovat důležitou osobní záležitost.
Když jsem se plížil ze své skrýše za rododendronem, musel jsem se usmát, nebylo jistě fér přepadnout člověka v takovéto situaci, ale nemohl jsem si nechat ujít příležitost. Udělal jsem tři rychlé kroky, rozmáchl se a ponožka, napěchovaná mincemi, dopadla tvrdě na řidičovu hlavu. Tiše se sesunul k zemi.
Nadzvedl jsem ho pod rameny a odtáhl dál do lesa, až tam, kde jsem nechal Admirála. Rychle jsem odpáral hnědé lemování z přikrývky a vyzkoušel, je-li dost pevné. Zdálo se, že ano. Z kapsy u kalhot jsem vylovil zavírací nůž a rozřezal lemovku na čtyři kusy.
Jedním kusem jsem řidiči svázal kotníky, druhým kolena. Pak jsem ho přitáhl blíž zády ke kmeni stromu a svázal mu zápěstí. Zbytkem lemovky jsem ho pevně připoutal ke kmeni.
Prohledal jsem mu kapsy. Měl jen jedinou zbraň, kovový boxer s hroty, který jsem si strčil do kapsy.
Začínal se budit. Zamlženýma a zhlouplýma očima se díval střídavě na mne a na koně, pak konečně pochopil, kdo jsem a úžasem otevřel ústa dokořán.
Nebyl příliš velký ani příliš odvážný, protože větší hrůzu než skutečnost, že byl spoutaný a bezmocný, mu zřejmě naháněla blízkost koně, který se nad ním tyčil.
„Šlápne na mě," ječel hrůzou.
Strachem křivil rty a odhaloval zuby zahnědlé od nikotinu.
„On si vybírá, na co šlápne," řekl jsem.
„Odveďte ho, odveďte ho!" křičel.
„Buď zticha a nic ti neudělá," řekl jsem ostře.

Řidič mě ale neposlouchal a nepřestával křičet. Nacpal jsem mu bez okolků do úst kapesník, až mu oči vylézaly z důlků.
„Buďte zticha!“ opakoval jsem. „Když nebudete křičet, tak vám neublíží. Když budete ječet dál, tak ho poplašíte a mohl by vás kopnout.
Rozumíte mi?“
Přikývl. Vyndal jsem mu kapesník a on začal pomstychtivě klít.
Nadával, ale potichu.
Uklidnil jsem Admirála a prodloužil jsem mu otěž, aby dosáhl na trávu. Začal se mírumilovně pást.
„Jak se jmenujete?“ zeptal jsem se řidiče.
Odplivl si a mlčel.
Opakoval jsem otázku.
„Co je ti, hergot, do toho, jak se menuju,“ odsekl.
Chtěl jsem vědět jeho jméno a měl jsem naspěch.
Bez jakýchkoli výčitek svědomí jsem uchopil Admirálovy otěže a natočil koně tak, aby byl zadkem co nejblíž řidičově hlavě. Můj zajatec okamžitě přestal být vzpurný. Otevřel ústa a chtěl se dát znovu do křiku.
„Ticho! Pamatujte si, že vás kopne, když budete dělat rámus.
Tak jak se jmenujete?“
„John Smith.“
„Zkuste to znovu,“ řekl jsem a přitáhl koně o kousek blíž.
Řidič se dočista zhroutil, rty se mu třásly a čelo mu zvlhlo kapičkami potu.
„Blake.“ Zakoktal.
„Křestní jméno!“
„Cony, to je jako přezdívka.“
Očima ustrašeně těkal mezi mnou a Admirálovými kopyty.
Vyptal jsem se ho, jak se zachází s vysílačkou, a koně jsem měl pro jistotu stále po ruce. Když jsem se dozvěděl všechno, co jsem potřeboval, odvázal jsem otěže od stromu, u kterého byl můj zajatec, a uvázal koně o kousek dál, aby nešťastnou náhodou na řidiče nešlápl, až se úplně setmí.
Než jsem odešel, ještě jednou jsem Blakea varoval: „Opovažte se křičet o pomoc! Za prvé by vás stejně nikdo neslyšel, a za druhé byste mohl splašit koně. Je to plnokrevník a plnokrevníci jsou nervózní, aspoň z vašeho hlediska. Kdybyste ho křikem poplašil, mohl by se utrhnout a mohl by se na vás vrhnout. Buďte zticha a kůň zůstane přivázaný. Jasné?“
Věděl jsem, že i kdyby se Admirál utrhl, určitě by se na řidiče nevrhl. Naštěstí to nevěděl Blake. Přikývl a zhroutil se strachem a vzteky.
„Nebojte se, já vás tu nezapomenu,“ řekl jsem. „Do rána tu nebudete muset zůstat. Ne že bych měl o vás takovou péči, ale potřebuji dostat koně pod střechu.“
Admirál se klidně pásl. Poplácal jsem ho po zádech, znovu jsem se přesvědčil, že je řidič dobře spoutaný, a propletl se houštím k taxíku.
Věděl jsem, že se pravděpodobně tímhle neznámým, hlubokým lesem budu vracet za tmy, a proto byl pro mě rozcestník velmi důležitý.
Pečlivě jsem si opsal jména všech čtyř měst a vzdálenosti uvedené na rozcestníku. Pak jsem si sedl za volant. Uvnitř vozu se z mikrofonu ozývaly zřetelné hlasy. Příjem byl trvale zapojen, takže všichni řidiči slyšeli všechny rozkazy, otázky a odpovědi z centrály i z jednotlivých vozů.
Ozval se mužský hlas.
„Tady je Cid. Nikde ho nevidím. Mám rozhled nejmíň jeden a půl míle a vidím skoro celou jednu stranu toho lesa, ve kterým je.
Můžu dát krk na to, že se tady přes silnici nedostal. Stejně by to neměl jednoduchý, protože je tady velkej provoz. Kdyby se o to pokusil, určitě bych ho viděl.“
Cidův hlas měl kovový tón a zněl jakoby z velké dálky, jako hlas v telefonu. Hovořil bez vzrušení. Člověk by měl pocit, že hledají jen zaběhnutého psa.
Zatímco hovořil, nastartoval jsem vůz, vyzkoušel řazení rychlostí a vyrazil po silnici směrem na jih. Denní světlo rychle dohasínalo.
Odhadoval jsem, že se bude ještě hodinu stmívat, a že pak zbude asi deset minut soumraku. Šlápl jsem na plyn.
Chvíli bylo v přístroji ticho. Pak se někdo ozval: „Musíme ho najít, než se úplně setmí.“
Přestože jsem doufal a očekával, že ho uslyším, známý šeptavý hlas mě vylekal. Poskočil jsem na sedadle a stiskl pevně volant. Ten hlas zazněl tak blízko, že jsem měl pocit, jako by mě náhle obklopovalo

nebezpečí. Rychle jsem se rozhlédl na všechny strany a uklidnil se, když jsem nikde nikoho neviděl. Silnice byla opuštěná.
„Děláme co můžeme, pane," řekl klidný, zdvořilý hlas. „Jezdím po té proklaté silnici nejmíň hodinu. Vždycky dvě míle nahoru a dvě míle zpátky. Všechny zaparkované vozy v mém úseku jsou na místě."
„Kolik máte střelných zbraní?" zeptal se šeptavý hlas.
„Celkem čtyři, pane. Neškodilo by, kdyby jich bylo víc, jestli ho máme dostat."
Chvíli bylo ticho. Pak se opět ozval šeptavý hlas: „Mám tady jednu pistoli, ale není čas na to, abyste pro ni jezdili.
Musíte si nějak poradit."
„Ano, pane."
„Dávejte pozor, všichni řidiči! Mířte na koně. Zastřelte koně.
Nechci, aby toho chlapa našli s kulkou v těle. Jasné?" Ozval se sborový souhlas.
„Fletchere, opakujte rozkazy."
Zdvořilý taxíkář odpověděl.
„Jakmile ho uvidíme, buďto mezi stromy, nebo jak se chystá vyjet, budeme střílet, mířit budeme na koně. Svoláme všechny řidiče a budeme ho honit tak dlouho, dokud ho nechytíme. Pak ho – hm – příslušně zkrotíme, umístíme do jednoho z vozů a počkáme na vaše další rozkazy."
Se zájmem jsem poslouchal, jaké se mnou mají plány a asi v polovině lekce jsem poznal hlas řidiče. Prozradil ho ten zdvořilý tón.
Slyšel jsem ho na maidenheadské silnici, když mě uctivě lákal do pasti. Byl to řidič dopravního boxu. Fletcher. To si musím pamatovat.
Najednou jako by mi někdo rozsvítil v hlavě světlo a já si vzpomněl na překážku v Bristolu. Vzpomněl jsem si, jak mi na tváře padaly kapky deště, jak všechno bylo šedivé. Vzpomněl jsem si, jak řidič dopravního boxu odstřihával drát, jak ho stáčel a zavěsil si ho na paži.
Ještě tam bylo něco. Ještě… Ale než se mi to vybavilo, dojel jsem ke stopce před vjezdem na hlavní silnici. Z opuštěné okresky, po které jsem přijel, jsem zabočil doleva do hustého proudu vozidel a vyhlížel jsem návěstidlo, abych se dozvěděl, jak daleko jsem od Brightonu. K ukazateli jsem dojel asi po půl míli. K cíli mi zbývalo jedenáct mil. Dvacet minut.
Znovu jsem vzpomínal na překážku v Bristolu, ale světlo v mém mozku už zhaslo a já si ani nebyl jist, jestli ještě vůbec mám v paměti nějaké mezery. Podvědomě jsem přejížděl prsty po jizvě na tváři, ale přitom jsem se přistihl již vícekrát a nepřikládal jsem tomu žádnou důležitost. Ostatně teď jsem se musel soustředit na nejbližší budoucnost.
Celou cestu jsem poslouchal ten šeptavý hlas. Jeho tón byl stále důraznější a zuřivější. Bylo zvláštní poslouchat, jak se rozvíjí hon na člověka, ve kterém jsem já měl být obětí, Po chvíli jsem si ale na to zvykl a hlasům v mikrofonu jsem věnoval čím dále tím méně pozornosti.
Málem jsem na to doplatil.
„Třiadvacítko. Máte nějaké hlášení?" ozval se šeptavý hlas.
Nikdo neodpovídal. Poslouchal jsem jen na půl ucha. Šeptavý hlas ostře opakoval: „Třiadvacítko, máte něco k hlášení?"
Rychle jsem se vzpamatoval. Vzal jsem mikrofon do ruky, přehodil páčku a co možná otráveným, huhňavým hlasem jsem řekl: „Ne."
„Příště se koukejte ozvat rychle!" řekl šeptavý hlas přísně.
Patrně kontroloval všechny vzdálenější vozy a zkoušel, jsou-li na místě, protože se potom ptal ještě asi tří řidičů, mají-li něco k hlášení.
Vypnul jsem mikrofon a děkoval nebi, že jsem nemusel napodobovat Blakeův hlas v souvislé větě. V delším rozhovoru bych se určitě prozradil. Od té chvíle jsem ale pečlivě poslouchal všechno, co se v mikrofonu ozývalo.
Šeptavý hlas se mi zdál stále více charakteristický jak co do tónu, tak co do způsobu vyjadřování, začal mi připadat důvěrně známý a trýznilo mě, že si nemohu vzpomenout, odkud ho znám.
Pak jsem to náhle věděl. Konečně jsem to věděl s jistotou. Někdy se stane, že si člověk naplánuje něco, co vyžaduje všechny jeho síly a schopnosti: když to pak začne provádět, zjistí, že ze sebe musí vydat ještě víc, mnohem víc. Znovu se opři do průlomu… však průlom ten jest větší již. Napni šlachy, zburcuj krev… ať každý duch se vzepne výš. Málo platné, starý Shakespeare umí vyjádřit všechno nejlépe.
K předměstí Brightonu jsem dojel hluboce zamyšlený.

I dítě by zarazilo, kdyby se ho taxíkář zeptal na cestu k policejní stanici. Zaparkoval jsem proto vůz v postranní ulici a šel se zeptat na cestu do nejbližšího obchodu za rohem.
Byla to prodejna tabáku, ve které bylo několik zákazníků. Oslovil jsem jednoho z nich, staršího pána v plátěné čepici, s uslzenýma očima. Cestu mi popsal celkem dobře.
„Máte nějaký malér, kamaráde?“ zeptal se zvědavě a prohlížel si můj zmačkaný, ušpiněný oblek a rozcuchané vlasy.
„Zaběhl se mi pes,“ řekl jsem s úsměvem. Naschvál jsem si vybral tu nejbanálnější výmluvu.
Pán s uslzenýma očima o mne ztratil zájem. Vrátil jsem se rychle k vozu, kde jsem našel dva malé kluky, kteří s otevřenou pusou poslouchali hlasy z rádia. Sedl jsem si za volant, mrkl na děti a řekl: „Dneska vysílají pěkný krvák, co?“
Kluci se uklidnili a zasmáli se na mne.
Odjel jsem. Šeptavý hlas právě říkal: „… za každou cenu! Je mi jedno, jak to zařídíte. Utéct vám nesmí. Když ho nedokážete chytit živého, tak ho zabte, jen na něj nestřílejte.“
„Bylo by to ale jistější, kdybyste nám dovolil na něj vystřelit, pane,“ ozval se zdvořilý Fletcher.
To je opravdu krvák, usmál jsem se trpce.
Řídil jsem se pokyny pána s uslzenýma očima a policejní stanici jsem našel snadno. Denní světlo rychle mizelo a uvnitř už svítili.
Přejel jsem kolem, objel blok a zabočil do malé slepé uličky.
Zastavil jsem těsně u chodníku, zavřel okénka a rozsvítil parkovací světla. Z rádia se stále ještě ozýval hovor a šeptavý hlas mluvil s neovládanou zuřivostí. Než jsem odešel, zaslechl jsem ještě, jak ten člověk vyhověl Fletcherově žádosti a dovolil, aby na mne stříleli, jakmile by mě uviděli. Ušklíbl jsem se, vystoupil z vozu, zabouchl dvířka a odešel.
Předpokládal jsem, že ke kancelářím Marconi-taxi to bude asi půl míle. Chvíli jsem šel, chvíli běžel a rozhlížel se cestou po telefonní budce. Náhle se rozsvítily pouliční lampy a matně zářily v houstnoucím šeru.
V červené telefonní budce před malým poštovním úřadem svítilo světlo. Věděl jsem, že mi bezprostředně nehrozí žádné nebezpečí, ale instinktivně jsem se držel ve stínu. Šeptavý hlas mi přece jen pocuchal nervy.
Přestože jsem dosud nebyl v dohledu kanceláří Marconi-taxi, moc se mi do osvětlené budky nechtělo.
Zeptal jsem se na dotazech na číslo maidenheadské policejní stanice a nechal se spojit s vrátnicí.
Seržant, který měl službu, mi sdělil, že inspektor Lodge odešel asi před hodinou, ale po chvilce přemlouvání mi prozradil jeho číslo domů. Poděkoval jsem a položil sluchátko. Rychle jsem nasázel do přístroje další mince a požádal centrálu, aby mě s číslem spojila. Telefon dlouze vyzváněl. Už jsem začal ztrácet naději, věděl jsem, že neseženu-li co nejrychleji Lodge, nepodaří se mi zlikvidovat ještě dnes bandu Marconi-taxi tak, jak jsem si přál. Konečně se ozval ženský hlas.
„Vy chcete inspektora Lodge? Moment, podívám se po něm.“
Chvíli bylo ticho a pak se konečně ozval Lodgeův hlas.
„To je pan York?“
Vysvětlil jsem stručně, o co jde.
„Nechal jsem vůz v ulici Melton Close,“ řekl jsem, „asi sto yardů od hlavní policejní stanice. Byl bych rád, kdybyste mohl Brightonské policii zatelefonovat a požádat je, aby někoho šikovného pro ten vůz poslali. Řekněte jim, ať pečlivě poslouchají rádio. Hovoří tam náš přítel se šeptavým hlasem a nařizuje všem řidičům, aby mě zabili. Myslím, že by to mohlo tu bandu jednou provždy vyřídit. Jeden z těch řidičů se jmenuje Fletcher. Je to ten řidič dopravního boxu u Maidenheadu, který také nastražil drát Bristolu. Vzpomněl jsem si na to. Je pravděpodobné, že udělal totéž v případě Billa Davidsona, nemyslíte?“
„Ano, je to pravděpodobné. Kde jste teď?“ zeptal se Lodge.
„V telefonní budce.“
„Tak se, prosím vás, vraťte k vozu a čekejte tam, já zatím zavolám Brightonskou policii. Nechápu, proč jste tam nešel rovnou a nevysvětlil jim, o co běží.“
„Myslel jsem si, že vám budou spíš věřit, kromě toho…“
Včas jsem ale zarazil. Uvědomil jsem si, že Lodgeovi nemohu říct, co chci udělat.
„Prosím vás, ať na mne Brightonská policie u toho taxíku nečeká.
Musím ještě vyřídit několik telefonických hovorů… hm… musím říct Scille, že se zdržím a tak. Ale pospěšte si, prosím, pan Claud Thivendge nebude mluvit do nekonečna, zvlášť až se úplně setmí.“
„Už tam volám,“ řekl Lodge a zavěsil.

Položil jsem sluchátko a vyšel na ulici.
Cestou jsem uvažoval o tom, kolik asi zbývá času, než se Lodge dostane k tomu, aby poslal Brightonskou policii do kanceláří Marconi– taxi. Musí tam nejdřív zatelefonovat a chvilku potrvá, než celou záležitost vysvětlí. Pak musí policisté najít ten taxík, poslouchat hlasy z rádia a vypracovat těsnopisný záznam, který by pak mohli použít u soudu jako důkaz, že celá organizace stojí mimo zákon. Jakmile tohle provedou, jistě se co nejrychleji poženou do centrály, aby tam překvapili majitele toho šeptavého hlasu. Když si pospíší, bude to trvat deset minut, nejvýše čtvrt hodiny.
Jakmile jsem došel na dohled kancelářím Marconi-taxi, držel jsem se těsně u domu, aby na mne nebylo vidět z oken. Ulice byla prázdná a restauraci na protější straně právě zavírali. Velkými okny jsem viděl, jak baculatá číšnice unaveně obrací židle na dubové stoly.
Kousek přede mnou stál těsně u chodníku malý černý vůz.
Zběžně jsem si ho prohlédl a pak jsem se náhle zarazil. Ten vůz jsem znal. Úmyslně jsem Lodgeovi zatajil, že vím, komu patří ten šeptavý hlas, i když jsem věděl, že to není správné. Když jsem viděl vůz zaparkovaný sotva dvacet yardů od budovy Marconi-taxi, naskytla se mi příležitost trochu uchlácholit vlastní svědomí. Zdvihl jsem kapotu, odklopil víko rozdělovače, vyndal palec a strčil ho do kapsy. Ať se stane co se stane, pan Thivendge jen tak snadno neodjede.
V budově nesvítila žádná světla, do tmy blikal jenom neónový nápis L. C. Perth. Po několika vteřinách se vždy rozsvítil a zhasl.
Zářil marně do prázdné ulice. Jediný hazardní hráč v dohledu jsem byl já sám.
Když jsem došel k oknům taxislužby, sehnul jsem se a šel jsem těsně u zdi. Dveře do ulice byly zavřené, ale nebyly zamčené. Tiše jsem vstoupil do haly a dveře jsem nechal otevřené. V budově bylo nepříjemné, deprimující ticho a já byl na krátký okamžik v pokušení vyjít zbaběle ven na osvětlenou ulici a čekat na příjezd policie, jak by se na rozumného občana slušelo.
Opatrně jsem došel na konec chodby a přitiskl ucho na dveře Fielderovy kanceláře. Neslyšel jsem nic. Tiše jsem otevřel a nahlédl dovnitř. Ve vzorně uklizené místnosti nikdo nebyl. Pak jsem šel ke dveřím vlevo, které vedly do zadní kanceláře, kde ve dne Marigold obsluhovala centrálu. Silnými dveřmi nebylo nic slyšet, ale když jsem je pootevřel, zaslechl jsem tichý šum. V kanceláři nikdo nebyl a já jsem vešel dovnitř.
Šum vycházel z rozhlasové aparatury. Na kontrolním panelu svítilo jasně červené světlo a malou prasklinou v armatuře prosvítalo modrobílé světlo elektronky. Aparatura byla v chodu, ale mikrofon ležel nečinně na stole.
Vyděsil jsem se, že ptáček uletěl, zatímco jsem telefonoval Lodgeovi a spěchal od taxíku. Pak jsem si vzpomněl na vůz zaparkovaný kousek od budovy a rozhlédl jsem se, jestli neuvidím nějaké dráty, které by vedly od aparatury. Našel jsem kabel, který stoupal po zdi a mizel ve stropě.
Modlil jsem se, aby schody příliš nevrzaly a vyběhl jsem do vyššího patra. Přitiskl jsem ucho na táflované dveře kanceláře vedoucího firmy L. C. Perth. Zahlédl jsem, že těsně vedle mého obličeje je velkými písmeny napsáno“ PROSÍM VSTUPTE.
Dveře byly masivní a pronikaly jimi jenom nezřetelné, vzteklé, syčivé zvuky. Hlas jsem poznával. Znal jsem jej příliš dobře.
Byl tam.
Naskočila mi husí kůže.
Odhadl jsem, že od telefonického hovoru s Lodgem mohlo uplynout asi sedm nebo osm minut. Musel jsem dopřát Brightonské policii dost času na to, aby stačila najít taxík a opatřit si záznam toho, co uslyší z vysílačky. Nemohl jsem si dovolit přerušit ten šeptavý hlas předčasně, ale také jsem netoužil po tam se tam zdržet až do příchodu policie. Donutil jsem se pomalu počítat do sta. Byly to nejdelší tři minuty v mém životě. Pak jsem si otřel zvlhlé dlaně o kalhoty a opatrně vzal za kliku.
Klika se neslyšně pohnula a dveře se tiše pootevřely. Nahlédl jsem do neosvětlené místnosti.
Seděl u psacího stolu zády ke mně a díval se do ulice. Světlo neónové reklamy blikavě osvětlovalo celou místnost a rudě lemovalo jeho tmavou siluetu. Rudé světlo se zrcadlilo na chromovaných popelníčcích a na kovových hranách registratur. Řada černých telefonů, seřazených na psacím stole jako vojsko, vrhala na stěny místnosti bizarní stíny.
Zblízka ten hlas nezněl tak neskutečně, nenaháněl strach, přestože do něho začínala pronikat hysterie.
Dveře se otevřely zcela neslyšně a muž u psacího stolu hovořil do mikrofonu dál, netušil, že stojím za ním.
„Zabte ho!“ sípěl. „Zabte ho! Musí někde v tom lese být. Je to netvor. Chyťte ho! Otočte vozy směrem k lesu a zapněte dálková světla. Rozestupte se mezi stromy! Fletchere, vy to zorganizujte!

Chci, aby bylo po něm, a to rychle. Zastřelte ho. Zničte ho!“
Muž se odmlčel a nadechl se sevřeným hrdlem. Natáhl ruku po sklenici vody a napil se.
Z ampliónu na psacím stole se kovově ozval Fletcherův hlas.
„Od chvíle, kdy vešel do lesa, jsme ho nezahlédli. Možná, že se mu přece jen podařilo proklouznout.“
Muž u psacího stolu se třásl vzteky. Zběsile chraptěl do mikrofonu.
„Jestli uteče, tak vás to přijde draho, to si pamatujte. To by vás přišlo draho! Chci, aby bylo po něm. Rozdrťte ho! Naložte s ním, jak chcete. Použijte ty vaše řetězy a boxery. Roztrhejte ho na kusy. Jestli zůstane naživu, je to náš konec, pamatujte si to!“ Chraptivý šepot přešel ve zběsilý skřek: „Rozdrťte ho… zničte ho!“
Sípěl dál a chrlil ze sebe další krutosti, začínalo být jasné, že už není příčetný.
Náhle jsem toho měl dost. Rozrazil jsem dveře dokořán a rozsvítil.
Místnost zaplavilo pronikavé světlo. Muž u psacího stolu se otočil a vytřeštěně na mne hleděl.
„Dobrý večer, strýčku,“ řekl jsem tiše.

17

Z jeho očí zmizel prázdný výraz a vystřídala ho žhavá, sálající nenávist. Jeho pravé já vyvřelo na povrch, kruté a nelítostné jako šelma. Postavou a oblečením to byl stále obtloustlý, veselý strýček George, který psal články do chlapeckých časopisů a chodil s manželkou na odpolední koncerty, ale měl obličej člověka, který neváhal dát pokyn k tomu, aby vrazili nůž do zad Joeovi Nantwichovi, a který podněcoval rozvášněnou smečku k tomu, aby mě roztrhala na kusy.
Jeho ruka se náhle pohnula a objevila se v ní pistole. Byla to těžká, starodávná, neohrabaná zbraň, ale zabít by jistě dokázala. Zamířil na mne. Přinutil jsem se odpoutat pohled od černého ústí hlavně a díval jsem se strýci přímo do očí.
Pak přišel okamžik, na kterém závisel můj život. Strýc George zaváhal.
Viděl jsem, jak zatěkal očima, jak couvl. Byl sice ničema a vnášel hrůzu do životů jiných, ale sám se nikdy násilí nedopustil. Když mi tehdy ráno telefonoval a snažil se mě zastrašit (bylo to v den, kdy jsem byl pozván do jeho domova), řekl mi, že se na násilí nerad dívá.
Věřil jsem tomu, přestože jsem věděl, že si libuje ve čtení a úvahách o brutalitě primitivních národů. Byl to asi druh člověka, který si rád představoval ukrutnosti, kterých by se sám neuměl dopustit. Když jsme teď stáli proti sobě, muž proti muži, nedokázal mě zastřelit, i když mě nenáviděl.
Neměl čas se vzpamatovat. Skočil jsem k němu a chytil ho za zápěstí. Snažil se vstát. Teď konečně našel dost síly, aby stiskl spoušť, ale kulka neškodně narazila do zdi. Zkroutil jsem mu ruku a vytrhl zbraň. Měl měkké, chabé svaly a neuměl se rvát.
Mrštil jsem jím do židle, až jsem mu vyrazil dech. Pak jsem se natáhl přes stůl a vypnul mikrofon. Nestál jsem o to, aby nás policie nebo ti taxíkáři slyšeli hovořit.
Jak jsem mu zavadil o sako, slyšel jsem zašustit nějaký papír.
Podíval jsem se mu do vnitřní náprsní kapsy, ze které vykukoval kus složeného hnědého balicího papíru.
Papír jsem rozložil a uhladil na desce psacího stolu. Strýc George lapal po dechu a nebránil se.
Na jedné straně papíru byla adresa Joea Nantwiche.
Na druhé straně bylo v rohu nedbalým písmem napsáno několik slov, jako by někdo zkoušel, jak se správně píší: Chichen Itza Chitchen Itsa Chitsen Tak tedy ani „chycen“ ani „Chichester“. Chichen Itza.
Měl jsem nejasný pocit, že jsem ta slova už někde slyšel, bylo to nejspíš jméno nějakého vládce, ale teď mi to nic neříkalo. Joe však musel kvůli těm několika slovům zemřít.
Nechal jsem papír ležet na psacím stole a doufal jsem, že si s tím policie poradí. Ze strýce George jako by najednou vyprchala nedávná hysterie. Vypadal staře a nemocně, jeho hra skončila. Vůbec jsem ho nelitoval, do kanceláří Marconi-taxi mě nepřivedla úcta ke strýci Georgeovi, ale láska ke Kate.
„Policie tu bude každou chvíli,“ řekl jsem pomalu a zřetelně.
Bezradně rozhodil rukama.
„Poslechli si, co jste říkal do vaší vysílačky,“ dodal jsem.
Oči se mu rozšířily.
„Třiadvacítka,“ řekl trpce. „Třiadvacítka se už dlouho neozývala.“
Přikývl jsem.
„Budete obžalován z podněcování k vraždě, za to je nejmíň doživotí.
Uvažujte,“ řekl jsem důrazně. „Myslete na svou ženu, stejně jste to všechno dělal pro ni. Chtěl jste, aby měla přepych a pohodlí, všechno, na co byla zvyklá, viďte?“ Střílel jsem naslepo, ale byl jsem si jist, že

hádám správně. Neodporoval.
„Chránil jste ji před skutečností příliš dlouho," řekl jsem.
„Představte si, co pro ni bude znamenat, když vás zatknou, když vás budou soudit, když vás třeba pověsí."
A co to bude znamenat pro Kate, říkal jsem si zoufale. Strýc George nehnutě poslouchal. Pak se jeho zrak svezl na pistoli, kterou jsem držel v ruce.
„Je to rychlejší," řekl jsem.
Chvíli bylo ticho.
Pak se v dálce ozval zvuk sirény. Strýc George vzhlédl. Stále mě ještě nenáviděl, ale tohle byl jeho konec a on to věděl.
„To je policie," řekl jsem.
Kvílení sirény se přiblížilo.
Došel jsem ke dveřím, otočil se a hodil strýci Georgeovi pistoli do klína. Jakmile jeho prsty sevřely zbraň, vyšel jsem z místnosti, zavřel dveře a seběhl dolů. Dveře do ulice byly dosud otevřené. Vyklouzl jsem ven a zavřel za sebou. Siréna zmlkla.
Ve stínu budovy jsem proklouzl k vedlejšímu domu a schoval se na tmavé verandě u vchodu. Byl nejvyšší čas. Dva policejní vozy právě zastavovaly před budovou Marconi-taxi.
Světla v restauraci na protější straně ulice už nesvítila. Baculatá číšnice odešla domů.
Z vedlejší budovy se nic neozývalo a mně náhle naskočila husí kůže. Dostal jsem strach. Když už jednou dostal odvahu zmáčknout spoušť, stiskne ji i podruhé, ale co když použije pistoli napřed proti policii. Pistoli, kterou jsem mu ohleduplně vrátil!
Dvířka policejních vozů se otevřela a vyrojily se z nich tmavé postavy. Chtěl jsem je jít varovat, že je ozbrojený, když se konečně z nitra budovy ozval výstřel. Strýc George velmi miloval tetu Deboru a toto byl nejstatečnější čin, jaký jí kdy položil k nohám.
Chvíli jsem ještě čekal ve svém temném úkrytu. V několika minutách se však na chodníku seběhl hlouček lidí, které přilákal výstřel a policejní sirény. Vmísil jsem se tedy mezi zvědavce a po chvíli se vytratil.
Když jsem přešel asi tři bloky, vyhledal jsem telefonní budku a sáhl do kapsy pro drobné. Našel jsem ale jen půlpenny a tři pence, které mi nebyly nic platné, ostatní drobné jsem zřejmě utratil, když jsem volal inspektorovi. Naštěstí jsem si vzpomněl na svůj „pendrek".
Rozvázal jsem ponožku, vysypal mince na dlaň, čtyři jsem rychle vhodil do aparátu a požádal slečnu v centrále, aby mě spojila s číslem Petea Gregoryho.
Po chvíli zvedl telefon.
„To je dost, že voláš," řekl. „Kde jsi, prosím tě, byl?"
„Cestoval jsem po Sussexu."
„A kde máš Admirála?"
„Já… totiž, nechal jsem ho někde přivázaného u stromu v lese," řekl jsem.
Pete se začal rozčilovat, ale já ho přerušil.
„Prosím tě, mohl bys pro něj poslat box? Řekni řidiči, ať sjede do Brightonu, počkám na nábřeží u hlavního mola. A Pete, prosím tě, nemáš podrobnou mapu Sussexu?"
„Cože? Mapu? Zbláznil ses? Ty doopravdy nevíš, kdes ho nechal?
Chceš říct, že jsi přivázal nejlepšího koně, kterej v Anglii běhá, někde ke stromu, a že nevíš kde?" Zuřil.
„Jen se neboj, já ho najdu, jenom mi, prosím tě, pošli tu mapu.
A pospěš si. Já ti to potom všechno vysvětlím. Je to trochu komplikované."
Položil jsem sluchátko, chvíli uvažoval a pak jsem vytočil číslo Modré kachny. Ozval se poddůstojník ve výslužbě, hostinský Tomkins.
„Nepřítel je poražen," hlásil jsem. „Taxíky dojezdily."
„Z toho bude mít mnoho slušných lidí velkou radost," řekl procítěně.
„Nicméně ještě probíhají pročišťovací akce. Neměl byste náhodou chuť ujmout se jednoho válečného zajatce a doručit ho policii?"
„To bych tedy měl," řekl.
„Tak za mnou přijeďte k hlavnímu molu, ale pospěšte si."
„Už letím."
Přispěchal na nábřeží po mně. Mezitím se úplně setmělo a světla na promenádě jen matně osvětlovala temný příboj. Za malou chvilku přijel dopravní box, Pete seděl vedle řidiče a mával na mne.
Sedl jsem si s Petem a Tomkinsem vzadu do vozu na otep slámy. Po cestě to s námi házelo ze strany na stranu a já svým společníkům vyprávěl všechno, co se sběhlo od Billovy smrti v Maidenheadu.

Tedy, vyprávěl jsem jim všechno až ke svému poslednímu hovoru s inspektorem Lodgem. O své návštěvě v kanceláři Marconi-taxi a o tom, kdo je Claud Thivendge, jsem se nezmínil. Nevěděl jsem, jak anglické právo hledí na trestný čin nabádání k sebevraždě, ale usoudil jsem, že bude moudřejší, když to nikomu neřeknu.
Pete část celé histone znal a Tomkins také, musel jsem to ale vyprávět celé, aby oba všechno pochopili. Řidiči dopravního boxu jsem dal veledůležitý lísteček, na který jsem opsal z rozcestníku jména měst a vzdálenosti. Srovnal si ty údaje s podrobnou mapou, kterou přinesl Pete, a za malou chvíli nás dovezl na místo.
Admirál i Cony Blake byli stále přivázaní u svých stromů. Odvedli jsme je oba do boxu. Admirál měl ohromnou radost, že nás vidí, ale Blake se moc neradoval, zvlášť když viděl Tomkinse. Ukázalo se, že to byl Blake, který hostinského omráčil jeho vlastní lahví.
S úsměvem jsem vytáhl z kapsy Blakeův boxer a podal ho Tomkinsovi.
„Tohle jsem odebral zajatci," řekl jsem.
Tomkins si chvíli s tím zlověstným kusem železa pohazoval a potom si zkusil, jak mu padne. Blake ho zděšeně pozoroval, pak obrátil oči v sloup a svalil se na zem. Omdlel.
„Byl bych rád, kdybychom to mohli vzít přes západní Sussex, kolem závodiště, jestli vám to nevadí," řekl jsem. „Mám tam zaparkovaný vůz, aspoň doufám."
Byl tam. Stál osamělý na velikém parkovišti a leskl se ve světle vycházejícího měsíce. Vystoupil jsem, rozloučil se s Tomkinsem a Petem, popřál jim štěstí a díval se za nimi, dokud koncová světla boxu nezmizela ve tmě. Pak jsem šel k vozu, nastartoval a vyrazil směrem ke Cotswoldským horám, přestože jsem věděl, že bych správně měl odjet do Brightonu odpovídat na nekonečné otázky tamější policie.
Cestou mě přepadla hrozná zvědavost a já odbočil podél pobřeží na Portsmouth v naději, že tam bude ještě otevřena městská knihovna. Měl jsem štěstí, ještě nezavřeli. Vyhledal jsem příslušný díl naučného slovníku a nalistoval Chichen Itza. První verze byla správná.
Zjistil jsem, že Chichen Itza nebyl vládce, ale že to bylo hlavní město Mayů, Indiánů, kteří žili v Yucatanu ve Střední Amence před patnácti sty léty.
Díval jsem se upřeně na otevřenou stránku, až mi jednotlivá slova začala splývat.
To, co se stalo potom, způsobila asi reakce po prodělaném strachu, po strachu, který mě zaplavil, když jsem se díval do ústí pistole, zčásti to také bylo tím, že jsem měl hlad a byl jsem smrtelně unavený a že náhle skončilo nervové vypětí, které již trvalo celé týdny. Začal jsem se neovladatelně třást. Třásly se mi ruce a celé tělo. Zapřel jsem se nohama o trnož stolu a v rukou jsem tiskl těžkou knihu. Trvalo to několik minut a já jsem se málem rozplakal slabostí a vyčerpáním.
Pak třasavka pomalu ustala a já se uklidnil. Byla mi jen hrozná zima.
Chichen Itza. Celý ztuhlý jsem vstal, zavřel knihu, vrátil ji na příslušnou polici a vyšel jsem k vozu. Ukázalo se, že jsem nastražil ještě účinnější past, než jsem myslel, když jsem všude vykládal, že Joe před smrtí promluvil.
Před očima se mi vybavila pracovna se skleněnými vitrínami, těžký, vyřezávaný dubový psací stůl a folianty s písemnostmi o různých indiánských kmenech. Zřetelně jsem si vzpomínal na desky, na kterých bylo napsáno Mayové. Strýc George mi toho o kmeni Mayů vyprávěl příliš mnoho, musel vědět, že by mě slova Chichen Itza přivedla na správnou stopu.

18

Tím, že jsem rozbořil Katin domov, se mi podařilo docílit toho, čeho jsem neuměl docílit láskou.
Stála vzpřímeně přede mnou, snažila se ovládat, ale v očích jí plála taková nenávist, až mi běžel mráz po zádech. Z žáru, který jsem v ní tušil, konečně vyšlehly plameny. Náhle z ní byla dospělá, zralá žena. A byla svůdnější než dřív.
Soudní šetření o činnosti a způsobu smrti George Penna bylo dvakrát odloženo. Teď konečně skončilo závěrečné jednání a policisté, svědci, Kate a já jsme stáli ve vstupní hale Brightonské policejní budovy a chystali se k odchodu.
Soudce došel k milosrdnému závěru, že šlo o přechodně zmenšenou příčetnost, nicméně zprávy o rozsahu Pennovy zločinné činnosti přece jen pronikly do tisku a již čtrnáct dní se jeho jméno, jméno L. C. Perth a Marconi-taxi objevovalo v palcových titulcích ve všech denních listech.
To, že jsem strýce George donutil k sebevraždě, tetu Deboru nezachránilo. Nebylo možné před ní utajit pravdu. Hrůza a zármutek jí přivodily těžké srdeční záchvaty, kterým nakonec podlehla. Pro Kate byla strýcova smrt milosrdenstvím, musela se smířit s jeho vinou, ale nemusela být svědkem jeho soudu a

potrestání.
Na můj písemný projev soustrasti neodpověděla. Když jsem k ní telefonoval, bylo mi vždy řečeno, že je „mimo dům“. Teď jsem pochopil. Všechnu vinu za neštěstí, které ji potkalo, svalovala na mne.
„Nenávidím tě,“ řekla nesmiřitelně. „Dělá se mi z tebe nanic!
Vloudil ses do našeho domu, přijímal naše pohostinství, naše přátelství, naše…“
Vzpomněl jsem si na její nevinné polibky a viděl jsem, že i Kate si vzpomněla…
„A ty ses nám pěkně odvděčil. Starého člověka jsi uštval k smrti a zabil jsi bezbrannou starou ženu. Nemám už strýce ani tetu Deboru.
Nemám vůbec nikoho. Nikoho.“ Mluvila zoufale. „Proč jsi to udělal? Proč jsi je nenechal na pokoji? Proč jsi mě připravil o domov?
Věděl jsi, jak je mám ráda. Jdi mi z očí…“
Měl jsem sucho v ústech, nemohl jsem ani polknout.
„Zapomněla jsi na ty děti, které musel vozit do školy profesionální zápasník, aby jím nikdo neublížil?“
Kate se na mne upřeně dívala, ale neposlouchala co říkám.
„Jsi nejšpatnější člověk, jakého jsem kdy poznala. Docílil jsi toho, že na tebe nikdy nezapomenu, ale kdykoliv si na tebe vzpomenu, tak… tak…“
Chvěla se rozčilením. Pak se prudce otočila a nejistým krokem vyšla z budovy.
Na ulici ji uvítaly oslnivé záblesky fotografických aparátu, před kterými si marně zakrývala obličej. Vypadala zoufale a osaměle, potřebovala laskavost a útěchu a já, já jí nemohl pomoci. Ode mne by nepřijala nic. Díval jsem se, jak se snaží uniknout smečce zvědavých reportérů a jak odchází k čekajícímu vozu.
Odjela. Náhle jsem si uvědomil, že vedle mě stojí Lodge a něco mi povídá. Nevnímal jsem z toho ani slovo.
„Promiňte,“ řekl jsem. „Co jste říkal?“
Lodge se zadíval ke dveřím, kterými před chvílí odešla Kate a vzdychl.
„To nebylo nic důležitého… Poslyšte, ono se jí to časem rozleží, až začne rozumně uvažovat. Zaslechl jsem, co říkala… Je jasné, že vy nemůžete za to, že se její strýc dal na cestu zločinu.“
„Kdybych byl věděl…“ chtěl jsem říci ‚kdybych byl věděl s jistotou‘, ale včas jsem se zarazil. „Kdybych byl věděl, že Claud Thivendge je George Penn, byl bych to všechno udělal jinak.“
„Tenhle konec byl pro Pennovy nejlepší,“ řekl Lodge. „Rychlý konec je milosrdný.“
Tvářil se významně a já pochopil, že asi tuší, jakou roli jsem sehrál ve smrti strýce George. Několikrát se podivoval nad tím, že jsem zmizel v okamžiku, kdy Brightonská akce úspěšně vrcholila.
Když jsem vysvětloval, že jsem se musel v prvé řadě postarat o svého koně, tvářil se skepticky.
Poznamenal významně, že když prý Brightonští policisté poslouchali závěr strýcova zuření v rádiu, zaslechli nějaký nesrozumitelný šepot, pak výstřel a pak ticho. Výstřel si neuměli vysvětlit, teprve když našli vypnutý mikrofon a kulku zarytou ve zdi, došli k závěru, že strýc George nejspíš zkoušel pistoli. Výstřel je ale pobídl ke spěchu. K budově Marconi-taxi dojeli v okamžiku, kdy třeskla druhá, poslední rána.
„Možná, že máte pravdu,“ řekl jsem klidně.
Inspektor se usmál a změnil předmět hovoru.
„Přelíčení s taxíkáři bude příští týden. Doufám, že se dostavíte jako svědek,“ řekl.
„Ano.“ Netěšil jsem se na to.
Všichni řidiči, kteří mě honili, se tehdy polekali, když ve svých přijímačích uslyšeli výstřel a pak hrobové ticho. Někteří se rozjeli do Brightonu, někteří do Londýna, jiní opustili vozy a dali se na útěk pěšky. Pochytali je všechny, protože zatímco strýc George ještě vysílal, policie rozestavila hlídky na všech silnicích a obklíčila celé území.
Řidiče čekalo trestní stíhání pro vydírání, těžké ublížení na těle a dokonce i pro vraždu.
V pracovně strýce George našla policie desky nadepsané s cynickým humorem „Poznámky k lidským obětem“. Ze záznamů vyplynulo, že Joea Nantwiche skutečně zabil chlap, který si vzal mou kravatu.
Vyjasnila se také motivace strýcova počínání. Po válce jeho příjmy nestačily na udržování vysoké životní úrovně, na přepychovou domácnost. Místo aby tetě Deboře vysvětlil situaci a oba se uskrovnili, rozhodl se, že sáhne na základní kapitál, který postupně utratil. Za poslední peníze koupil firmu Marconi-taxi a vydal se na cestu mimo zákon. Všechno řídil prostřednictvím Fieldera a sám skutečně nikdy nespatřil kruté výsledky svých rozkazů. Myslím, že mu vlastní brutalita připadala stejně neskutečná jako brutalita primitivních barbarských kmenů, jejichž studiem se zabýval.
Policie našla také pečlivě vedené záznamy, ve kterých byly zaneseny peněžité částky získané vydíráním drobných živnostníků.

Lodge říkal, že tu a tam bylo u některého podniku, kavárny nebo restaurace stručně připsáno „přesvědčen“.
Dokumentace sázkových podvodů byla skromnější, obsahovala jen několik dokladů o finančních výlohách. Seznamy peněžitých částek policii nic neříkaly, jen u jedné listiny byl obsah jednoznačně srozumitelný. Byla nadepsána Joe Nantwich, na ní sloupec dat a peněžitých částek, z nichž nejmenší byla sto liber, dole byla narýsována silná čára a pod ní bylo strýcovým úhledným rukopisem připsáno „účet uzavřen“.
Když Kate odjela, novináři se rozešli. Bylo po divadle.
„Pojedeme?“ zeptal se Lodge.
Přijel k soudu se mnou, vyzvedl jsem ho cestou v Maidenheadu.
Přikývl jsem a vyšli jsme k vozu.
Jezdím rychle, když jsem spokojený. Cestou od soudu jsem však bez obtíží ve všech obcích dodržoval předepsanou rychlost. Byl jsem zamlklý a zasmušilý a Lodge mě skoro celou cestu nechal na pokoji. Konečně se ozval: „George Penn svou neteř jak se patří využíval. Dozvěděl se od ní všechno, co jste v té věci podnikal. Musel vědět o každém vašem pohybu.“
Toho jsem si byl vědom už dávno, když jsem to ale slyšel od inspektora, jako by mnou náhle projel blesk. Přeběhl mi mráz po zádech, kolečka v mozku se mi rychle roztočila, něco v mém podvědomí zvonilo na poplach.
Projížděli jsme pustou rovinatou krajinou. Zpomalil jsem, sjel na kraj silnice a zastavil. Lodge se na mne tázavě zadíval. „Teď jste právě říkal… počkejte, musím si to rozmyslet,“ řekl jsem.
Chvíli mlčky čekal a pak se ozval: „S čím si děláte starosti? Případ je prakticky uzavřený, všechno je přece jasné.“
Zavrtěl jsem hlavou.
„Je v tom ještě někdo,“ řekl jsem.
„Jak to myslíte?“
„Je v tom ještě někdo, o kom nevíme, někdo, kdo musel strýci Georgeovi donášet.“
Bylo zvláštní, že jsem o něm ještě stále uvažoval jako o strýci Georgeovi.
„Máme Fieldera, zajistili jsme všechny zaměstnance firmy L. C.
Perth. Některé jsme ovšem zase pustili,“ řekl Lodge. „Jenom dva zaměstnanci byli do věci zasvěceni, jeden pracoval na závodišti, druhý v kanceláři. Oba dostávali od Fieldera pokyny, na které koně mají přijímat neomezené sázky. Nikdo další už v tom nemůže být.“
„Ale Joe přece tu a tam podržel koně už několik měsíců předtím, než Kate dostala od strýce Bouřliváka, a ona předtím nikdy na dostizích nebyla. Strýc George musel mít na závodišti nějakého spojence,“ řekl jsem rozhodně.
„Prosím vás, když si chtěl Penn vybrat, kterého koně podržet, stačilo přece, když si přečetl ranní noviny a prohlédl si dostihovou ročenku. Sám na dostihy chodit nemusel, potřeboval na závodišti jen jednoho spojence, a to bookmakera, a toho měl. Necháte se unášet fantazií.“
„Strýc George se v koních vůbec nevyznal,“ namítl jsem.
„To mohl předstírat,“ řekl Lodge skepticky.
„Kate tvrdí, že se o koně nezajímal nikdy. S ochranářstvím začal před čtyřmi léty a do sázkových podvodů se pustil před rokem.
To znamená, že v minulosti nemusel předstírat, že ho koně nezajímají.
Skutečně ho nezajímali.“
„V tom můžete mít pravdu, ale nic to nedokazuje.“
„Musel mít někoho na závodišti. Jak by jinak zjistil, kterého žokeje nejsnáze podplatí?“
„Třeba to zkusil víckrát,“ poznamenal Lodge.
„To ne, to bych byl o tom určitě něco slyšel.“
„Zkusil to s majorem Davidsonem,“ řekl Lodge. „To mu tedy ten jeho tajemný rádce moc dobře neporadil.“
„Máte pravdu.“ Zkusil jsem to z jiného konce. „V poslední době se staly asi dvě věci, o kterých Kate nevěděla, ale k jejímu strýci se přece jenom donesly. Jak to vysvětlíte?“
„Co máte na mysli?“
„Kupříkladu ten balicí papír, který měl Joe. V Liverpoolu o tom všude vykládal. Kate tam nebyla. Za dva dny z rozkazu strýce George Joea zabili a papír mu vzali.“
Lodge se zamyslel.
„Někdo mohl v neděli Kate zavolat a zmínit se o tom mezi řečí.“
Vzpomněl jsem si na Dana.

„To je možné. Přece se jí to ale nezdálo tak zajímavé, aby to šla rychle povědět strýci.“
„To nemůžete vědět.“
Nastartoval jsem vůz a mlčky jsem vyjel. Věřil jsem pevně, že se někde ještě někdo skrývá, protože jsem byl přesvědčený, že jsem před ztrátou paměti už věděl, kdo to je. Tenhle „důkaz“ bylo však obtížné vysvětlit.
Když jsem se konečně odhodlal, abych se s tím inspektorovi svěřil, vzal to kupodivu vážně. Chvíli mlčky uvažoval a pak řekl něco, co mnou otřáslo.
„Možná, že si podvědomě nechcete vzpomenout, protože toho člověka máte rád.“
Dovezl jsem Lodge do Maidenheadu a jel jsem dál ke Cotswoldsu.
Když jsem vstoupil do starého kamenného domu, děti se právě s křikem hnuly do jídelny na čaj a já měl příjemný pocit, že jsem opět ve zdravém, normálním světě. Scilla scházela ze schodů a nesla náruč Pollyiných letních šatů. Šel jsem jí vstříc a políbil ji na tvář.
„Budeme to muset s Joanou všechno prodloužit,“ řekla, „Pony roste doopravdy jako z vody.“
Šli jsme do obývacího pokoje a sedli si na koberec před hořícím krbem.
„Už to všechno skončilo?“ zeptala se Scilla a shodila náruč šatů na zem.
„Ano.“
Skončilo mnoho věcí, říkal jsem si.
Vyprávěl jsem jí o průběhu líčení a o tom, k jakému došli závěru.
„Nebýt Billovy smrti, nikdy by George Penna nebyli dostali.
Bill přece jen nezemřel nadarmo.“
Chvíli neodpovídala. Viděl jsem, jak se odlesk plamenů odráží v kapičkách slz, které se jí třpytily na řasách. Pak potřásla hlavou, jako by se chtěla zbavit smutných myšlenek a řekla: „Pojďme na čaj, děti už jsou u stolu.“
Polly žadonila, abych jí spravil prasklou pneumatiku u kola a Henry chtěl, abych s ním šel hrát šachy, něco na mne nachystal. William mi dal lepkavou pusu a vtiskl mi do ruky ocucaný bonbón. Byl jsem zase doma.
Dny míjely a já se marně snažil vyrovnat s pomyšlením, že jsem Kate navždy ztratil. Ustavičně jsem na ni myslel. Každé ráno, když jsem se probudil a vzpomněl si na ni, zaplavila mě hořkost a z celého dne se vytratila radost. V noci se mi o ní zdálo, viděl jsem ji prchat dlouhou, nekonečnou tmavou chodbou. Myslel jsem si, že ji už nikdy neuvidím a snažil se s tím smířit.
Týden po soudním přelíčení jsem jel na dostihy do Banbury.
Byla tam Kate. Stála před vážnicí, oblečená v tmavomodrém, bledá, s velikými kruhy pod očima, klidná, nehybná. Oslovila mě, jakmile jsem se objevil.
„Alane, chtěla jsem se omluvit za to, co jsem ti minule řekla.“
Mluvila pomalu a ovládaně.
„To je v pořádku, už o tom nemluv.“
„Ne, počkej… Přemýšlela jsem o tom, co jsi říkal…, o těch dětech, které musel vozit do školy najatý zápasník…, uvědomila jsem si, že strýce musel někdo zarazit. Za to, že teta Debora zemřela, nemůžeš. Odpusť, že jsem tě z toho vinila.“
Těžce vzdychla, jako by právě vykonala nepříjemnou, obtížnou povinnost.
„To jsi sem přijela jen proto, abys mi tohle řekla?“
„Ano. Trápilo mě, že jsem ti křivdila.“
„Kate, miláčku!“
Chmurná mračna minulých dní se začala rozptylovat jako ranní mlha.
„Byl bych dal nevím co za to, kdyby se bylo ukázalo, že to je někdo jiný než strýc George, to přece jistě víš!“ Pátravě jsem se na ni zadíval. „Vypadáš hladově. Jedla jsi už dneska něco?“
„Ne,“ hlesla.
„Tak se musíš naobědvat.“
Vzal jsem ji za ruku a než se zmohla na protest, odvedl jsem ji do restaurace. Díval jsem se, jak jí. Nejdříve z porce jen tak uždibovala, pak se do ní s chutí pustila a všechno spořádala. Tváře jí zrůžověly. Objednala si další chod. Uprostřed jídla se zarazila.
„Měl by sis taky něco dát.“
„Nemůžu, pojedu dostih.“
„Ano, já vím, četla jsem to v novinách. Jedeš Ztracenou naději, viď?“ Mluvila s plnými ústy.
„Ano,“ odpověděl jsem.
„Prosím tě, buď opatrný, Pete říká, že Ztracená naděje moc dobře neskáče.“

Zadíval jsem se na ni s radostí a úžasem. Začervenala se.
„Kate!“
„Já… měla jsem strach, že mi nikdy neodpustíš, jak jsem se hanebně zachovala. Tohle byl nejhroznější týden, jaký jsem v životě zažila, litovala jsem každého slova, které jsem ti tehdy řekla. Aspoň jsem si ujasnila, jaký mám k tobě doopravdy vztah. Nejdřív jsem se snažila sama sebe přesvědčit, že tě už nadosmrti nechci vidět, ale pak jsem byla čím dál tím víc nešťastná. Já…, když jsem si vzpomněla, jak ses tvářil v Brightonu, bylo mi jasné, že sám za mnou nikdy nepřijdeš.
Věděla jsem, že budu-li se ti chtít omluvit, budu muset přijít za tebou. Říkala jsem si, že uvidím, jak se na to budeš tvářit.“
„Co jsi očekávala?“
„Myslela jsem, že budeš chladný a nepřístupný. Nemohla bych ti to mít za zlé.“ S chutí se zakousla do koláče.
„Vezmeš si mě, Kate?“ zeptal jsem se.
„Ano,“ odpověděla s plnou pusou.
Klidně pokračovala v jídle. Počkal jsem, až dojí koláč a až se vypořádá se sýrem a sušenkami.
„Kdys jedla naposledy?“ zeptal jsem se, když konečně odložila ubrousek.
„To si už nepamatuji.“
Zadívala se na mne. V obličeji měla vepsaný prodělaný zármutek, ale oči měla šťastné. Byla z ní dospělá žena. Poznal jsem to i z toho, že poprvé projevila starost o moje bezpečí, když se zmínila o Ztracené naději.
„Rád bych tě teď políbil,“ řekl jsem.
„Na neštěstí není na závodišti vyhrazeno vhodné místo pro čerstvě zasnoubené milence,“ poznamenala.
„A co takhle nějaký dopravní box?“
„Máme na to deset minut,“ řekl jsem rychle. „Jedu v druhém dostihu.“
Bez dlouhých řečí jsme si půjčili Peteův box. Vzal jsem Kate do náruče. V jejím políbení nebylo pranic sesterského. Deset minut uplynulo v mžiku a byl nejvyšší čas jít ke startu. Vrátili jsme se. Já šel do vážnice a převlékl se do dresu, Kate si sedla venku na lavičku a omámeně se dívala do slunce. Říkala, že si připadá jako ve snách.
Od smrti Katina strýce jsem byl na dostizích poprvé. Rozhlížel jsem se neklidně po vážnici a pozoroval důvěrně známé obličeje přátel.
Nechtělo se mi uvěřit, že by některý z nich mohl mít spoluvinu na Joeově smrti. Možná, že měl Lodge pravdu, že se skutečně nechci dozvědět, kdo je ten tajemný spojenec pana Penna. Strýce George jsem měl vlastně docela rád…, možná, že se bojím, že se pod přátelskou maskou někoho, komu věřím, také skrývá šelma.
Clem mi podal plátěnou podložku pod sedlo s předepsanou olověnou přítěží. Zadíval jsem se na jeho trpělivý vrásčitý obličej. Ne, ten to nemůže být, ten ne.
Při úvaze, že Clem ví o dostihovém světě vůbec nejvíc, že ví o každé hlouposti, která se na závodištích stane, připadal jsem si jako hanebný zrádce.
Moje úvahy přerušila pořádná rána do zad.
„Nazdar frajere, tak co dělá boj se zločinem?“ zaburácel Sandy.
Balancoval sedlem na koleně a upravoval přezky u třmenů.
„Jak se má náš Sherlock?“
„Je na odpočinku,“ usmál jsem se.
„Ale nepovídej, vždyť ti to tak pěkně šlo.“
„Radši zůstanu u rajtování, je to bezpečnější.“
Sandy se zadíval na jizvu na mé tváři.
„No, když si to myslíš, kamaráde… Počkej, až si zlomíš tolik kostí co já, pak tě to třeba přejde.“
Přehodil řemeny přes sedlo, zkontroloval přezky, narazil si na hlavu helmu a šel k váze. Všichni se za ním obraceli, jeho veselé hlaholení působilo jako magnet.
Na druhém konci šatny stál zády ke mně Dan. Stoupl si tak úmyslně. Bavil se předtím s někým u brány a když nás zahlédl, jak s Kate odcházíme z parkoviště dopravních boxů, zářící štěstím, všechno si domyslel. Kate odměřeně pogratuloval, se mnou nepromluvil ani slovo.
Prošel jsem kolem Dana ven k padoku. Vyšel za mnou. Zamířili jsme oba k Peteovi, který trénoval naše koně.
Pete do toho skočil po hlavě.
„Alane, už jsem slyšel od Kate novinu! Gratuluju!“

Dan se zamračil a Pete rychle změnil téma hovoru a začal se s ním bavit o šancích jeho koně. Stál jsem vedle nich a rozhlížel se.
Asi deset yardů od nás stál snědý Clifford Tudor, v ústech cigáro a kázal právě svému trenérovi a jezdci. Bylo zvláštní, jak často se mi ten člověk připletl do cesty. Díval jsem se, jak při řeči energicky gestikuluje rukama a zahlédl jsem, že se jeho mladý žokej, Joeův nástupce, tváří vystrašeně.
O kus dál stál sir Creswell Stampe a přihlížel, jak jeho nepříliš oblíbený syn David sedá do sedla. Pak se důstojně odebral do lóže rozhodčích. Ještě o kus dál stála skupina majitelů koní a trenérů. Bavili se o svých nadějích a plánech, dávali svým jezdcům moudré i méně moudré rozkazy a debatovali na poslední chvíli o sázkách.
Tolik lidí jsem tu znal, tolik lidí jsem tu měl rád! Který z nich…, kdo z nich je jiný, než myslíme?
Pete mi pomohl do sedla, já zamával Kate, která stála u zábradlí padoku a odjel jsem cvalem ke startu. Cestou mě předjel Dan. Když mě míjel, ohlédl se a mrazivým hlasem na mne zavolal: „Čert tě vem!“ Pak pobídl koně a ujel. Nedal mi ani možnost se ozvat. Nedalo se nic dělat, mohl jsem jenom doufat, že to snad časem přejde.
V dostihu běželo jedenáct koní. Chvíli jsme jezdili v kruhu, zatímco startérův pomocník kontroloval podbřišníky a startér nás vyvolával podle startovní listiny. Sandy požádal o dovolení seskočit z koně, potřeboval si upravit sedlo, které se mu svezlo kus dopředu.
Startér přikývl, pak se podíval na hodinky a řekl Sandymu, aby si pospíšil. Neměl rád, když se neodstartovalo včas.
Díval jsem se, jak Sandy povoluje podbřišník, rovná sedlo, utahuje znovu řemen a nedával jsem pozor na svého koně. To se mi nevyplatilo.
Zřízenec rozbalil bílou vlajku, kterou se signalizuje před startem, těsně před mým koněm. Nezkušená mladá klisnička se polekala, vzepjala se jako cirkusový kůň, zkroutila do strany a vyhodila mě ze sedla. Dopadl jsem na záda, vyrazil si dech a zahlédl jsem, jak Ztracená naděje cválá po dráze pryč.
Lapal jsem po dechu. Sandy mi šel pomoci na nohy, ruku napřaženou, smál se mi a utrousil nějakou nezdvořilou poznámku o mém náhlém vzestupu a pádu.
Najednou se mi udělalo nanic a všechno se mi začalo v hlavě plést. Ležel jsem na jarním slunci a přitom jsem cítil, jak mi na tváře padá déšť. Nestalo se mi nic, ale v těle jsem cítil palčivou bolest. Dva rozdílné děje jako by se rozvíjely současně, jeden v přítomnosti, druhý v minulosti. Točila se mi hlava, hranice mezi přítomností a minulostí zmizela.
Upřeně jsem se zadíval na Sandyho, který stál nade mnou. Vesele se šklebil, špičáky mu jako vždy chyběly (schovával protézu v kapse), oči se mu smály, v tváři měl obvyklý uličnický výraz. Slunce na něho zářilo. Současně jsem viděl týž obličej, který se nade mnou naklání v prudkém dešti, viděl jsem jeho nelítostné oči a krutá ústa, slyšel jsem zřetelně, jak říká: „Tu máš, zatracenej fízle, a příště se nepleť do věcí, do kterých ti nic není.“
Instinktivně jsem zdvihl paži a chránil si obličej před jeho botou…
Pak se mi v hlavě vyjasnilo, svět se umoudřil. Dívali jsme se se Sandym jeden druhému do očí, jako bychom mohli pohledem něco vybojovat. Ruku, kterou mi podával na pomoc, nechal Sandy klesnout k tělu. Přátelský výraz mu z obličeje beze stopy zmizel, jako když herec po představení odloží masku.
Příliš pozdě jsem si uvědomil, že se držím dlaní za tvář. To mě prozradilo. Sandy viděl, že se mi právě vybavilo, co se vlastně stalo po mém pádu v Bristolu.
Vzpamatoval jsem se, vrátila se mi síla i dech a já vstal. Startér se netrpělivě díval na hodinky a ptal se, jestli se mi nic nestalo.
Ubezpečil jsem ho, že jsem v pořádku a omluvil jsem se za zdržení, které jsem způsobil. Viděl jsem, že Ztracenou naději chytili až na konci dráhy a že ji už vedou.
Sandy stál ještě přede mnou, nespěchal do sedla.
„Nemůžeš mi vůbec nic dokázat,“ řekl bez okliky. „Nikdo ti nedosvědčí, že bych měl nějaký spojení s Pennem.“
„Dosvědčí to Fletcher,“ namítl jsem.
„Bude držet hubu,“ řekl Sandy, „je to můj bratranec.“
Vida, možná, že strýce George nepřivedlo k sázkovým podvodům to, že se mu naskytla příležitost koupit lacino firmu L. C. Perth, ale spíše to, že měl na závodištích tak šikovného a spolehlivého spojence.
Rychle jsem v duchu probral ostatní členy gangu.
„A co Fielder?“ namítl jsem.
„Ten mě v životě neviděl, mluvil se mnou jen po telefonu, pro něho jsem nějakej Smith,“ odpověděl.
Dál jsem nepokračoval.

„Proč jsi to dělal?“ zeptal jsem se.
„Pro co jinýho, než pro prachy,“ řekl pohrdlivě.
Měl mě za úplného tupce.
„Tak proč jsi všechny koně nepodržel sám, proč jsi to přenechával Nantwichovi?“
„Nejdřív sem taky občas nějakýho koně podržel, ale hned zkraje sem kvůli tomu měl disciplinárku a jen tak tak sem vyklouz se zdravou kůží. Tak sem si dal rači bacha, kamaráde, a nastrčil sem šéfovi toho srábka Joea. Bylo mi fuk, jestli přijde vo licenci. Ale to si piš, že sem za něj dostával slušnou provizi.“
„A tím větší jsi měl vztek, když s Bolingbrokem proti úmluvě vyhrál,“ řekl jsem.
„Jo.“
„Takže jsi věděl předem, že Joe má koně zastavit, nevyprávěl ti to v šatně.“
„Správně, drahý Watsone,“ posmíval se mi Sandy.
„… a v Plumptonu jsi ho shodil přes bariéru.“
„Taky mu to patřilo. Prodělal sem kvůli němu padesát liber, který sem vsadil na Leicu a ještě sem přišel vo provizi.“
„Zasloužil si ale smrt?“ zeptal jsem se trpce.
„Měl držet hubu, blbec,“ odsekl Sandy vztekle. „V Liverpoolu mával každýmu před nosem tím hnědým hadrem a brečel po tobě.
Viděl sem, co tam je napsaný a zavolal sem to Fielderovi, to je všechno. Sice sem z toho nápisu houby rozuměl, ale bylo mi jasný, že z toho šéf radost mít nebude. To si Joe spískal sám.“
„A když ho zabili, zatelefonoval jsi Fielderovi, že Joe se mnou ještě mluvil, než zemřel.“
„Jo,“ řekl Sandy otráveně. „Tys to přece ve vážnici každýmu na potkání vyslepičil.“
Nemohl jsem odolat pokušení.
„Jenomže to nebyla pravda, to jsem si vymyslel. Joe před smrtí už nepromluvil.“
Chvíli trvalo, než to pochopil. Pak vytřeštil oči, pootevřel ústa a trhl sebou. Viděl jsem, že jeho neotřesitelné sebevědomí konečně dostalo ránu. Otočil se na patě a odešel ke svému koni, kterého zatím přidržoval za uzdu startérův pomocník.
Šel jsem naproti Ztracené naději, poděkoval člověku, který ji přivedl, a vyšvihl se do sedla. Startér začínal ztrácet trpělivost.
„Jezdci, seřaďte se, prosím,“ volal.
Rozestavili jsme se po celé šíři dráhy a já zůstal úmyslně stát vedle Sandyho. Chtěl jsem se ho ještě na něco zeptat.
„Prosím tě, řekni mi, jak jsi mohl Pennovi poradit, aby to zkusil s majorem Davidsonem, musel jsi přece vědět, že by Admirála nepodržel za nic na světě.“
„To sem si já nevymyslel, s tím přišel šéf,“ odsekl Sandy. „Říkal jsem Fielderovi, že je to blbost, ale šéf věděl vo koních hovno a byl paličatej jako mezek. Fieldera prej ani neposlouchal, těšil se, že když vyšachuje favorita, vydělá na tom obrovskej balík. A to taky vydělal. To s tím drátem byl jeho nápad. Škoda, že ty ses taky nezabil, měl bych teď pokoj,“ dodal nenávistně.
S pětiminutovým zpožděním stiskl startér páku, startovní páska vzlétla vzhůru a koně vyrazili prudce vpřed k první překážce.
Těžko říci, kdy se Sandy rozhodl, že mě dostane přes bariéru.
Možná, že se k tomu odhodlal při pomyšlení, kolik peněz si ještě mohl vydělat nebýt mne, možná, že jsem mu to sám vnukl, když jsem mu připomněl, že tenhle kousek provedl Joeovi za trest, že ho ošidil.
Začal se na mne tlačit, když jsme se blížili k první proutěnce.
Jeli jsme oba ve stejné skupině, těsně za špicí, já jel po vnitřní straně a po levici jsem měl bariéru.
Ohlédl jsem se na Sandyho. Oči měl přivřené a soustřeďoval se na blížící se překážku. Každým skokem se ale ke mně blížil. Zpočátku mě nenapadlo, k čemu se chystá.
Až v posledním okamžiku jsem pochopil, co má v plánu. Chtěl zatlačit mého koně těsně k bariéře před překážkou, tak, abych proletěl do clony, která navádí koně na proutěnku. Věděl jsem, že pády do clony jsou velmi nebezpečné a musel jsem rychle něco podniknout, pokud jsem to nechtěl vyzkoušet na vlastní kůži.
Doslova jsem se pověsil na otěže. Ztracená naděje prudce zpomalila.
Jakmile nás minul Sandyho kůň, strhl jsem svou klisnu ostře doprava. Byl nejvyšší čas, kůň už měl proutěnku pod nohama a nemohl si ji ani prohlédnout. Srazil jeden oddíl předními kopyty na zem. Kůň, který jel za námi, narazil do Ztracené naděje a jeho jezdec nadával, že se mu motám v cestě.
Moje klisna byla ještě nezkušená a já věděl, že by takovéhle zacházení dlouho nevydržela a že se budu muset snažit až do konce dostihu Sandymu vyhnout.

S tím se Sandy nehodlal smířit. Když jsme jeli po rovince před tribunami, postupně se ke mně zase propracoval. Byl lepší jezdec než já a měl zkušenějšího koně. Když jsem se snažil přidat, přidal také, když jsem zpomalil, zvolnil i on. Nemohl jsem ho setřást. Pokud jsme byli v dohledu publika na tribunách, o nic se nepokusil, jen se mnou držel krok. Věděl jsem ale, že jakmile dojedeme za oblouk, na druhou stranu dráhy, daleko od diváků, může se pokusit o ledaco.
Bylo to nepříjemné pomyšlení.
Uvažoval jsem o tom, že bych mohl vybočit z dráhy a dostih vzdát. To by bylo ale ještě potupnější.
Když jsme vjížděli do oblouku, všichni koně těsně pohromadě, pokusil se Sandy znovu o štěstí. Zajel s koněm těsně ke mně. Po mé levici jel Dan. Ohlédl se a zavolal na Sandyho: „Uhni trochu, netlač se na nás!“
Sandy neodpověděl. Zaklínil mi koleno pod stehno a prudce trhl vzhůru.
Noha mi vylétla ze třmenu, já ztratil rovnováhu a přepadl jsem doleva dopředu, hlavu jsem měl vedle šíje klisny a rukama jsem se jí zoufale držel za hřívu. Zahlédl jsem, jak se dole míhají kopyta ostatních koní a musel jsem vynaložit všechnu sílu, abych mezi ně nespadl.
Měl jsem těžiště příliš vpředu a každým dalším skokem jsem se sesouval níž a níž. Věděl jsem, že se na koni nemohu udržet.
Zachránil mě Dan. Opřel se o mne ze strany a doslova mě vystrkal do sedla.
Udýchaně jsem mu poděkoval a šmátral jsem nohou po třmenu.
Kousek za obloukem byly další proutěnky a já se snažil srovnat sebe i koně, než k nim dojedu. Jak jsme dojížděli kolem ohybu, svítilo nám slunce přímo do očí, jakmile jsme ale dojeli na přímý úsek dráhy, měli jsme slunce po pravici. Ohlédl jsem se po Sandym a jasné světlo mě oslnilo. Jel podle mě, jeho černá silueta se rýsovala proti slunci.
Uvědomil jsem si, že v jasných dnech na téhle dráze oslňuje slunce i diváky na tribunách a že nemohou rozeznat, co se mezi jezdci děje, když jedou na vzdálenější straně dráhy. Sandy se nemusí bát rozhodčích, může dělat, co se mu zlíbí.
K další proutěnce jsem přijel asi jeden yard před Masonem a Danem. Ohlédl jsem se a viděl, že Sandy pobízí koně. V několika skocích byl zase u mne.
Náhle se rozmáchl rukou a kdybych nebyl ve střehu, byl by mě dostal. Chtěl mě švihnout bičem do obličeje. Rychle jsem se přikrčil a bič zasáhl jen mou helmu a srazil ji na zem. Odkutálela se po trávníku.
Zahlédl jsem, že se Sandy chystá k další ráně. Rychle jsem vzal otěže i bič do levé ruky a pravou jsem vymrštil. Čirou náhodou se mi podařilo chytit Sandyho bič do ruky a udržet ho. Kroutil jsem s ním vší silou, kterou jsem měl.
Málem jsem ho dostal ze sedla a už jsem začínal jásat. V rozhodném okamžiku ale bič pustil a podařilo se mu udržet rovnováhu.
V tu chvíli jeho kůň ode mne trochu vybočil a já se modlil, aby mezi nás někdo vjel. Nikdo ale nebyl nablízku, většina koní byla před námi.
Sandyho bič jsem zahodil.
Před námi byla další proutěnka. Držel jsem se co nejdál od bariéry a snažil se Ztracenou naději srovnat. Věděl jsem, že mě Sandy znovu dohání.
Klisna šla přes překážku docela slušně, ale hned za ní šel obrovským skokem Sandyho kůň. Sandy koně stočil po doskoku prudce doleva, těsně přede mne.
Ztracená naděje narazila do bariéry.
Byl to zázrak, že se udržela na nohou. Odrazila se od bariéry, zavrávorala, klopýtla a cválala dál. Nohu, která se mi dostala mezi tělo koně a bariéru, jsem vůbec necítil. Rychle jsem se podíval dolů, noha byla sice necitlivá, ale zdálo se, že mě poslouchá. V rajtkách jsem měl na koleni díru a novou, na míru šitou botu jsem měl roztrženou.
Dostal jsem vztek.
Sandy byl kus přede mnou a zatím se mu nepodařilo zpomalit a počkat na mne. Po mé pravici se objevil Dan. Byl jsem rád, že ho vidím.
„Co to vyvádíte?“ křičel na mne. „Co Sandy blázní?“
„Neblázní,“ křičel jsem, „chce mě dostat přes bariéru.“
„Proč?“
„Dělal pro Penna. Vydělával veliké peníze. Teď už je vydělávat nebude. Já prý za to můžu,“ pokřikoval jsem na Dana.
„To můžeš,“ volal Dan.
Byla to pravda. Ohlédl jsem se na něho, ale byl proti slunci a neviděl jsem, jak se tváří. Jestli má na mne

vztek kvůli Kate, mohl by se přidat k Sandymu a já bych neměl žádnou naději, mohli by si se mnou hrát jak kočka s myší.
Mlčky jsme jeli k další proutěnce. Sandy zvolnil a my se k němu blížili.
„Alane!“ zavolal na mne Dan.
„Co je?“
„Nechceš to Sandymu vrátit?“
„Chci!“
Ztratil jsem všechny zábrany. Bylo sice hrozné něco takového udělat, a kdyby se to dozvěděli rozhodčí, přišel bych o registraci, ale měl jsem už dost holomků, které si zjednal strýc George.
„Pojedu vpravo od něho,“ křičel Dan. „Ty jeď z vnější strany, zatlačím ho k bariéře, potom ujedu a přenechám ti ho. O.K.?“
Přikývl jsem. Snažil jsem se uhádnout, co bude dál. Jestli se mi podaří dostat Sandyho ze sedla, jistě si netroufne stěžovat si rozhodčím.
Já zase proti němu nemám žádné důkazy, se kterými bych mohl jít na policii. Mohlo by mezi námi zavládnout nepřátelské příměří.
Pád za pád, bylo by to jedna jedna.
„Tak jedem!“ zavolal Dan.
Pobídl koně a vjel na pravou stranu Sandyho. Já jsem se zařadil na vnější stranu dráhy. K cílové rovince jsme měli ještě míli a zatím se nikdo netlačil na špici. Všichni koně zůstávali v sevřeném poli. Za námi nebyl nikdo. Před námi byl oblouk, za kterým byl přímý úsek dráhy. Jestli chceme Sandyho shodit, musíme se o to pokusit v oblouku.
Na přímém úseku už na nás mohli vidět rozhodčí.
Dan šel přes poslední překážku před obloukem vedle Sandyho a já o kousek za nimi. Jakmile jsem je dojel, Dan pobídl koně, vyrazil vpřed a Sandyho mi přenechal, jak slíbil, těsně u bariéry.
Stočil jsem klisnu ostře k Sandymu a narazil do jeho koně, který vrazil do bariéry, Sandy zařval a vyrazil po mně pěstí. Sekl jsem ho přes ruku bičem.
Věděl jsem, že ho musím dostat ze sedla, aniž bych jakkoliv ublížil jeho koni. Majitel zvířete bude v každém případě škodný, když jezdec spadne. Koni se nesmí nic stát.
Přehodil jsem otěže do pravé ruky, levou se zapřel o Sandyho a vší silou jsem do něho strčil. Nebyl jsem však dost blízko, Sandy zakolísal, ale rovnováhu udržel. Začal mě zuřivě proklínat.
Byli jsme na vrcholu oblouku. Teď, nebo nikdy. Přitlačil jsem Sandyho koně ještě blíž k bariéře. Sandy znovu zařval. Věděl jsem, že mu kůň drtí a rve nohu o bíle natřená břevna. Věděl jsem, jaké to je, ale neznal jsem slitování. Pak jsem slyšel ošklivé křupnutí, když narazil botou o svislý sloupek. Zakřičel bolestí.
Zaťal jsem zuby, napřáhl paži a vší silou se o Sandyho opřel.
Věděl jsem, že když se mi to nepovede teď, už se k tomu neodhodlám. Začínal se pomalu naklánět ke straně, pak rychleji a pak zmizel, jako by ho uchvátil vzdušný vír.
Zahlédl jsem jeho obličej, zkroucený bolestí, oči vytřeštěné, když dopadl do vysoké trávy za bariérou. Na rovinku za obloukem jsem vjel vyčerpaný, udýchaný, v potrhaném dresu, bez helmy, ale byl jsem v sedle. Sandyho kůň cválal bezhlavě dál a proplétal se mezi ostatními koňmi.
Dan ho zahlédl, otočil se a vítězně se na mne zasmál.